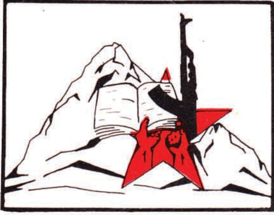

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NINE

Sayı: 45/Eylül 1985/2.-DM

TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ ÖZEL SAVAŞ BOŞA ÇIKARILIYOR

15 Ağustos şanlı atılımının 1. yıldönümü, Kürdistan'da faşist Türk devletinin yürütmekte olduğu özel savaşa karşı yükseltilen ulusal kurtuluş direniş savaşının önemli boyutlara ulaşması ile karşılandı. Bu bir yıllık süreç, 15 Ağustos'ta yakılan direniş kıvılcımının tüm ülkemizi boydan boya saran bir yangına dönüştürülmesi yolunda halkımızın önder gücü PKK tarafından verilen soylu direniş savaşımızın adım adım gelişmesine ve bu mücadeleyi daha başından ezmek için elindeki tüm araç, yöntem ve güçleri sonuna kadar seferber ederek beyhude bir çaba yürüten faşist sömürgeciliğin bu özel savaşının işlemez kılınmasına tanıklık etti. Halkımız bu bir yıl sürecinde önderlerinin yol gösterici, geleceği tayin edici, cesur, fedakar ve inançlı karekterlerine yakından tanık olup zafere duyduğu inanç pekişmiş olarak onlar etrafında daha sıkı kenetlenirken, düşmanının barbar, katliamcı, insanlık düşmanı ve sefil karekterlerini yaşayarak, onun sonunu yükselen mücadelemizin zaferinde daha iyi görme sevincini de derinden yaşadı.

15 Ağustos eylemlerinin gerçekleştirildiği tarihten onun 1. yıldönümüne kadar geçen dönem Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının kaderinin belirlendiği tarihsel bir dönem oldu. Halkımız, geleceğini yaratma yolunda giriştiği bu atılımının tarihindeki en soylu ve mutlaka zafer kazanacak atılım olduğunu bizzat pratikte kanıtladı. Kürdistan halkı için artık yeni bir dönem başlamış bulunmaktadır. Bu, halk savaşı yolunda topyekûn ayağa kalkma ve sömürgeciliği nihai olarak tarihinden silerek sonsuza dek özgür halkların bir üyesi olarak yaşama hakkını elde etme dönemidir. Artık hiçbir kuvvet bunu değiştirme, tarihin mevcut seyrini tersine çevirme gücüne ulaşamayacak, halkımız, girmiş olduğu bu yoldan alıkonamayacaktır.

Türk sömürgecilerinin tüm özel savaş yöntemlerine ve bastırma çabalarına rağmen, direniş günden güne daha da boyutlanarak ülkemizi derinliğine ve genişliğine sardı. 15 Ağustos atılımının hemen ardından başlatılan "Güneş" ve "Huzur" operasyonlarına rağmen direniş kırılamayarak günden güne kökleşti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanı ile başlayan Bahar Atılımı, 15 Ağustos atılımının daha üst boyutlarda sürdürülmesi oldu. Bu atılım, 14 Temmuz Ölüm Orucu direnişçilerinin anısına düzenlenen Temmuz atılımı ile zirveye ulaşarak tüm Kürdistan, baştan ayağa eylemlerle çalkalandı. Direniş artık bir daha sökülmemecesine kök saldı. 15 Ağustos eylemlerinin yıldönümüne yaklaşıldığında artık mücadele, başta Ağrı Direnişi olmak üzere Dersim'den Hakkari'ye, Antep'ten Kars'a kadar o güne kadarki en üst boyutlarına ulaşarak sömürgeci Türk devletini ciddi şekilde tehdit eder boyutlara ulaştı. Sayısız karakol baskını, polis ve jandarma birimlerine yönelik devrimci saldırılar, çok sayıda ajan ve muhbir cezalandırma olayları, gösteriler, toplantılar vb. gibi devrimci eylemlerle halk kitlelerinde büyük coşku yaratılarak mücadelemiz görkemli boyutlara ulaştırılırken, sömürgeciler ise tam bir acz ve panik içine sürüklendiler.

Bu süreç, sömürgeciler cephesinde de önemli gelişmelere yolaçtı.

Devamı Syf: 10'da

Türk Genel Kurmayının Basına Verdiği "Brifing" Semih Sancar Manevraları ve Kürdistan'da Yükselen Devrimci Silahlı Savaşım

KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTÜLEN ÖRTÜLÜ ÖZEL SAVAŞIN AÇIĞA ÇIKARILMASI

12 Eylül askeri-faşist cuntasının uyguladığı tüm pasifikasyon yöntemlerine rağmen PKK, 15 Ağustos 1984'te, yani, rejimin 4. yılı daha sona ermeden önderlik ettiği şanlı devrimci atılımı cuntanın başında bir balyoz gibi patlattı. Başlangıçta bu darbenin yarattığı sersemlikle, öfke ve panik arasında sömürgeciler adeta ne yapacaklarını, nasıl tutum takınacaklarını şaşırdılar; çünkü devrimci hareket bu atılımı ile, rejimin ayıpları ve gizli-kapaklı gerçekleri üzerindeki perdeyi çekip almış, cilalarını dökerek çirkin yüzlerini, hem de çırılçıplak orta yere sermiştir. Rejimin temsilcileri bir yıl önce bu günlerde, suçüstü yakalanmaların sonucu ortaya çıkan ayıplarını örtmek için bir yandan sayıklarcasına, "başımıza gelen bela aslında ufaktır, çok önemli şeyler oluyor zannetmeyin, aslında biz yine de en güçlüyüz, bunlar birkaç eşkiyadır iki gün sonra teslim olurlar, bir öğünlük zamanları kaldı" vb. açıklamalarla gerçeği inkara ve örtbas etmeye devam ederlerken; diğer yandan "bu bir gerilla savaşıdır, bununla mücadele uzun sürebilir" diyerek, TC'nin ezeli inkarcılığında ilk gediği yine kendileri açıyorlardı. Aldıkları tüm tedbirlere rağmen, son bir yıl boyunca yükselerek devam eden devrimci savaşımız karşısında TC kurmayları, 15 Ağustos şanlı atılımının 1. yıldönümünde adeta "beyaz bayrak" çekercesine, bu savaşın gelişimini ve çoğu gerçeklerini teslim etmek zorunda kaldılar. Türk Genel Kurmay Başkanlığı adına Özel Harp Dairesi temsilcileri Tuğamiral Vural Beyazıt ile Gn. Kr. İstihbarat Dairesi Başkanı Sabri Yirmibeşoğlu, şu ana dek gizledikleri, gerçek boyutlarını sakladıkları; fakat devrimci silahlı savaşın gelişmeleri tüm ulusal ve uluslararası kamuoyuna dayatması yüzünden artık daha fazla gizleyemeyecekleri kendi özel savaşlarının sonuçlarını, 15 Ağustos'un yıldönümünde, geniş bir toplantıyla yerli ve yabancı basın-yayına açıklamak, zah etmek zorunda kaldılar.

Devamı Syf: 12'de

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNİN RUHU 15 AĞUSTOS ATILIMININ ZAFERİNDE SOMUTLAŞMIŞTIR

Diyarbakır zindan direnişimizin doruk noktası olan tarihi **Ölüm Orucu** eyleminin üçüncü yıldönümünü şanlı 15 Ağustos atılımımızın birinci yıldönümü ile kaynaştırarak zafer yolunda güçlü bir adımla selamlıyoruz. 14 Temmuz 1982 günü sömürgeci mahkemelerde M. Hayri DURMUŞ'un açıklaması ile başlayan ve 40 PKK'li önder kadro ve savaşçısını kapsayarak Eylül ayı ortalarına dek süren Ölüm Orucu eylemi, Partimiz MK üyeleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar ile değerli kadroları Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşların şehit düşmeleri sonucu tarihimizdeki en anlamlı sayfalardan birisini açmış olarak sonuçlandı.

Bugüne dek Ölüm Orucu'nun anlamı, mücadelemizdeki yeri ve ortaya çıkardığı dersler konusunda çok şey söylendi ve yazıldı. Ancak, bütün bu belirtilenlerin yeterli olduğunu söylemek, Ölüm Orucu'nun anlamını sınırlandırmak ve onun öğretici derslerinin zengin içeriğini gözardı etmek olacaktır. Çünkü, o günden bugüne yaşanan gerçekler **ve mücadelemizin katettiği yol bu** soylu eylemin anlamını her geçen gün daha çok bilince çıkararak onun tarihsel karekterini bizzat kızgın savaş ortamı içerisinde kanıtladı. Gelişen mücadelemiz, attığı her adımda Ölüm Orucu eylemiyle zirveye ulaşan **Diyarbakır Zindan Direnişimizin** derin etkilerini yaşayarak, onun öğretici dersleri ışığında gelişmeler kaydederek ve yarattığı olumlu zeminden güç alarak bu direnişin zafere gitmemizdeki etkilerinin ne kadar belirgin ve sürekli olduğunu güçlü bir tarzda ortaya koydu.

Devamı Syf: 19'da

Dersim'de Hortlatılmak İstenen İhanet Yaşam Olanağı Bulamıyor

Bahar Atılımı ile birlikte Dersim alanında ajan ve işbirlikçi yapıya yönelik bir dizi başarılı eylem gerçekleştirilirken, basılan jandarma ve polis karakollarında sömürgecilere ağır kayıplar verdirilmiş; bunun üzerine sömürgeciler bu alandaki faaliyetlerine daha da ağırlık vererek ajan-ihbarcı ağını yeniden toparlamaya başlamışlardı.

Dersim şehir merkezi ve ilçelerinde hız verilen bu yeni çabalar ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini engellemeye yönelik girişimlerdir. Bir yandan satın aldığı işbirlikçilerini harekete geçirirken,

Göle'de de Halk Düşmanları Cezasız Bırakılmadı

Sömürgecilerle sıkı bir işbirliği içinde bulunan ve halka zulüm yapılmasına neden olan halk düşmanı bir ajanın cezalandırılması Göle'de büyük bir etki yarattı. Aşiret reisi olan Zaho Yıldız adlı bu ajan, aşiret içindeki otoritesini de kullanarak milisleşmeyi geliştirmeye çalışıyor ve bu konuda sömürgecilerle ortak hareket ediyordu. Kraldan daha kralcı olan bu hain, çevresinin uyarılarına *"Apocular da neymiş, devlet güçlüdür"* diyerek karşılık veriyor, iyi bir uşak olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

En yakın çevresinden bile tepki

Bozova'da İntikam: 9 Sömürgeci Subay Kurşuna Dizildi

Ağustos sonlarında Semih Sancar tatbikatı nedeniyle Bozova'ya yeni askeri birlikler takviye eden sömürgeciler, büyük bir gövde gösterisi hazırlamaktaydılar. Tatbikat adı altında geliştirilen katliam provalarıyla halka gözdağı verilirken, Mayıs direnişinin yarattığı büyük etki de kırılmak isteniyordu. Bunun için en gözde birliklerini Bozova'da oluşturdukları geçici bir garnizona yerleştirmeye başladılar.

Ağustos ayı sonlarına doğu yerleştirilen birlikler çok geçmeden operasyonlara girişirken, halk üze-

Haberlerin Devamları Sayfa 21'de

Peşmerge sayı 13'ten alınan Orta Kürdistan'dan eylem haberleri...

Yaşasın Ulusal Kurtuluş Cephemiz! Yaşasın Şanlı Bahar Atılımı!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanına hazırlık süresinde ve ilanı sonrasında HRK güçleri, düşman kuvvetlerine ağır darbeler indirdiler. Alınan haberlerde, saldırı eylemlerinin halen de devam ettiği, bir çok kazanın HRK güçlerince uzun saatler boyu denetim altında tutulduğu bir düşman karakolu ve birliğinin devrimci kuvvetlerimizin saldırılarından kurtulamayarak ağır kayıplar verdiği öğrenilmiştir. HRK güçlerince basılarak saatlerce denetim altında tutulduğu öğrenilen alanlar şunlardır: İdil, Midyat, Batman, Karakoçan, Dersim'in bazı kazaları, Van-Çatak ilçesi. Ayrıca, henüz detayları öğrenilmemekle birlikte bazı alanlarda büyük düşman kuvvetlerine yönelik saldırılar düzenlendiği ve devrimci operasyonların başarıyla sonuçlandığı anlaşılmaktadır.

Başta TRT olmak üzere, Türk ve diğer yabancı basının Kürdistan'daki devrimci gelişmeler karşısında bilinçli bir suskunluk içinde oldukları, sanki hiç bir gelişme yokmuşcasına ve bunun da ötesinde sanki darbe yiyen TC kuvvetleri değil de HRK güçleri imişçesine çarpıtmalı haberler verdikleri görülmektedir. Sömürgeci ve emperyalistlerin bilinçli suskunluğuna karşın, eylemler son derece yoğundur. Ancak öte yandan, düşman saldırı ve uygulamaları da giderek yoğunlaşmakta ve açık bir savaş hali yaşanmaktadır.

Yeni devrimci saldırı eylemlerimiz 15 Ağustos devrimci eylemlerinin yıldönümüne denk gelmektedir. HRK'nin birinci kuruluş yıldönümü olan 1985 yaz döneminin güçlü eylemlerle gelişmede atılım süreci haline getirilmesi beklenen bir durumdur. Ancak, çeşitli olanaksızlıklar nedeniyle, planlı bir biçimde geliştirilen ve başarılı sonuçlara varıldığı anlaşılan eylemler hakkında şu ana kadar ayrıntılı bilgi öğrenememiş durumdayız.

Savaşçılarımızdan ve halktan aldığımız bilgilerden ulaştığımız sonuçlara göre Bahar Atılımı sürecince gerçekleştirilen eylemlerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

1- 3.3.1985 günü Eruh'un Gamoşoka köyüne giren üç devrimcinin ihbar edilmesi sonucu, faşist kolluk kuvvetleri tarafından köy çevresinde iki ayrı çember içerisine alınan devrimciler, her iki çemberi de yararak kurtulmuşlardır.

Ayrıca Eruh ve çevresinde çok sayıda kitle propaganda toplantıları yapılmış, yayın, bildiri ve afiş dağıtılıp, asılmıştır.

2- 3.3.1985 tarihinde Eruh'un Qameşa köyünde devrimcilerin olduğu ihbarını alarak köyü saran düşman kuvvetleriyle devrimci savaşçılar arasında çıkan çatışmada, devrimci savaşçılar iki çemberi de yarıp çıkmayı başarmışlardır. Bir Subayın kafasından yaralandığı çatışmada biri çavuş, ikisi er olmak üzere üç sömürgeci asker de yaralanarak hastahaneye kaldırılmışlardır.

3- 25 Mart 1985 gecesi Eruh'un kırsal alanında pusuya düşürülen düşman birliğinden biri astsubay, biri el olmak üzere iki kişi imha edilirken, iki sömürgeci asker de yaralanmıştır. Şaşkına dönen düşman birliğinden geriye kalanlar, mevzilendikleri alanda tam 5 saat kıpırdamaksızın durmuş ve ancak şafak sökerken geldikleri köye geri dönebilmişlerdir.

4- Şırnak'ın Destala (Kırk köyü) köyünde HRK güçlerinin köyde düzenledikleri toplantı üzerine köye gelen düşmanın askeri ve siyasi güçlerinden oluşan ekibe 23 Nisan'da kurulan bir pusuda önemli kayıplar verdirilmiştir. Şırnak ilçe kaymakamının ağır yaralandığı olayda, ilçe jandarma komutanı, bir polis, ilçe sağlık tabibi ve bir hemşire imha edilmişlerdir. Üzerlerinde bulunan bir adet G-3 piyade tüfeği, iki 14'lü tabanca, MP-5 marka bir makinalı tüfek ve toplam 148 değişik çapta mermi alınarak kamulaştırılmıştır. Söz konusu birliğin Özel Harp Dairesince görevlendirilmiş özel bir birim olduğu öğrenilmiştir.

5- 1 Mayıs 1985 günü Bitlis iline bağlı Sûvê (Konalga) köyü muhtarı HRK savaşçıları tarafından sabitlenen ajanlık suçu nedeniyle cezalandırılmıştır.

6- 5 Mayıs 1985 günü Şirvan'ın Tasul köyüne giden bir HRK birliği, gece saat 23^{00} dolaylarında düşman kuvvetleri tarafından çembere alınmış ve çatışmada Delil ve Salih adlı savaşçılar şehit düşmüşlerdir. Düşmanın verdiği kayıbın sayısı öğrenilememiştir.

7- 6 Haziran 1985 günü Şirvan'da Ala aşiretine mensup beş kişilik bir milis çetesinin saldırısıyla karşılaşan bir HRK birliği, bu ajan milislerden dördünü anında öldürmüş, bir çete mensubu ise ağır yaralanmıştır. Olay üzerine alana gelen düşman helikopterlerinin indirme yapması sonucu çevre kuşatılarak HRK birliği çember altına alınmak istenmiştir. Bu esnada Şerif ve İsa adlı devrimci savaşçılar şehit düşmüştür. Hamid adlı savaşçı ise çatışmayı tek başına sürdürmüş, inanılmaz bir ataklık ve saldırı ruhu gösterdiği çatışmada geçmeye çalıştığı köprü üzerinde vurularak şehit düşmüştür.

8- Bayramdan dört gün önce (18-19 Haziran) Şırnak alayına roketli saldırı yapılmış, olayda dört asker öldürülmüştür. Ayrıca şehrin alaya yakın Gazipaşa (Düdana) mahallesine girilerek bir muhbirin evi taranmıştır. Halktan alınan bilgilerde Derşru Avne karakollarının basıldığı da söylenmektedir.

9- Cizre kırsal alanda devriye gezmekte olan operasyon koluyla girilen çatışmada bir başçavuş ve iki asker imha edilmiştir. Operasyon kolunu kısa sürede etkisiz hale getiren eylemciler kayıp vermeden geri dönmüşlerdir.

Halktan alınan bilgilere göre, HRK savaşçılarının yola döşedikleri uzaktan kumandalı bombaya çarpan bir düşman askeri aracında hasar meydana gelmiştir. Ancak teknik bir hatadan dolayı bombanın zamanında patlamaması nedeniyle arzulanan sonuca varılamamıştır.

10- Şirvan ilçesinde bir grup devrimci, Remê Şerik adlı ajan-feodalın evini basarak imha etmek amacıyla köyü kuşatma altına almışlar, ancak eylemi haber alan düşman, daha büyük bir kuvvetle ikinci bir kuşatmayı oluşturmuştur. Devrimci savaşçılardan bir grup teslim olma taktiğine başvururken, diğerleri de düşmana imha saldırısı düzenlemişlerdir. Çatışmada bir yüzbaşı, bir üsteğmen ve bir er öldürülmüştür. Yaralı sayısı öğrenilememiştir. Savaşçılar, olay sonrası kayıp vermeden geri çekilmişlerdir.

11- Eruh'ta Sadikê Girdanê adlı ajanın evine baskın yapılmış, oğlu ölürken, kendisi de ağır yaralanmıştır.

12- Sılopi'de Beşiri karakoluna taciz saldırısı yapılmış ve yola mayın döşenmiştir.

13- "Şehit Çetin AKKURT" birliği tarafından Avjan askeri birliğine bayramda saldırı düzenlenmiş, bir subay imha edilirken üç asker de yaralanmıştır.

14- Şırnak Giek/Bacrit askerlerine taciz saldırısı yapılmıştır.

15- Şırnak'da Aker askerlerine ve petrol arama şantiyesine taciz saldırıları düzenlenmiştir.

16- 19 Mayıs 1985 günü Eruh'un Jilyan aşiretine mensup (Mişadere) Sadık Özdemir adlı bir ajanın Gırdara köyündeki evine baskın düzenlenmiş ve kendisi gibi ajan olan oğullarından biri ölümle cezalandırılırken, diğeri de ağır yaralanmıştır.

* * *

Ağrı-Kars Mektubu

Sömürgeci Faşistler Yalan ve Demogojiyle İş Yürütmeye Çalışıyorlar

Kars ve Ağrı yörelerinde PKK önderliğinde gelişen devrimci mücadelemiz, sömürgeci faşist Türk devletini büyük bir telaş ve korku içerisine sokmaktadır. Aralık ilçesi ve çevresinde önde gelen ajanlardan bazılarının cezalandırılması ile kanatları kırılan sömürgeciler hemen operasyonlara başladılar. Fakat bu ajanların şahsında sömürgecilere indirilen darbe sonucu, önceleri sömürgeci askerlerin önünde operasyonlara katılan ve dere-tepe, mağara-delik demeden her köşeyi gezdiren hainler, şimdi korkularından ya köylerini-evlerini terkedip başka alanlara kaçtılar, ya da bu işlerden vazgeçerek sömürgecileri kendi haline bıraktılar. Bu durum sonucu arazinin sarp ve dağlık kesimlerine giremeyen sömürgeciler, yol kenarlarından ve düzlük alanlardan ayrılamaz hale geldiler. Bir yandan yalan ve demogojiyle devrimcileri kötüleme çabalarını bu süreç içinde hızlandırırken, bir yandan da şeker politikasını uygulayarak kendilerini halkın dostu gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

Iğdır-Aralık alanında ise şeker politikasıyla bir sonuca varamayacaklarını anlayan sömürgeciler, kendi ajanları vasıtasıyla sahte bir "bombalı" pankartı, Qorxen civarında bir yere astırarak devrimcilerin yaptığını söyleyerek, bu bahaneyle halkı bir araya toplayıp sıra dayağından geçirmiş, Y. A. M. R. isimli köylüler de gözaltına alarak günlerce işkence etmişlerdir. Düşmanın, bir yandan güzel görünme çabalarına girerken, bir yandan da barbarca saldırılar uyguladığını gören yöre halkı devrimci mücadeleye daha sıkı bağlarla bağlanmaktadır. Doğubeyazıt alanında ise uygulamalar daha farklı olmuştur. Bu alanda faaliyetlere başlayan Parti kadro ve sempatizanları, halk tarafından büyük bir coşku ve sevinçle karşılanmıştır. Iğdır, Aralık ve Doğubeyazıt'ta birbiriyle koordineli gelişen devrimci eylemlerimiz ve silahlı propaganda çalışmalarımız, sömürgecileri ürkütmeye başladı. Sık sık bu alanda operasyonlar yapan sömürgeciler her seferinde de yoğun ve bitkin bir halde geri dönmek zorunda kaldılar. Devrimciler hakkında yaptıkları anti-propagandalar da tutmayarak aleyhlerine çevrildi. Ağrı dağına çıkmayı başaramayan sömürgeci askeri birlikler son çare olarak bu alandaki yaylalara göçenleri yeniden aşağı indirdi. Halk erkenden yayladan dönmek zorunda kaldı.

Sömürgeci Türk devleti geçmişteki Ağrı isyanından da bazı dersler çıkararak, bu alanı tekrar yasak bölge ilan etme sevdası peşindedir. Bir yandan da köylerde halka silah dağıtarak denetim kurma çabası içine girmişlerdir. Dağlık alanda denetimi kurduğu taktirde devrimcileri barınamaz hale getirip kolayca yakalayacağını hesap eden barbarlar, basın-yayın kuruluşları vasıtasıyla Ağrı'yı tamamen temizlediklerini ilan etmişlerdir. Halbuki adeta yürüyüş yapar gibi patika yollardan ayrılmadan operasyon yapmaktadırlar. Ve şu anda devrimciler halkla omuz omuza dağa ve doğaya hakim durumdadırlar.

Bu bölgede yaz ayları boyunca meydana gelen gelişme ve eylem haberleri ise şöyledir:

●Ağrı ve Kars yörelerinde ajan-işbirlikçi yapının geliştirilmesi için devlet büyük çaba sarfetmektedir. Halka baskı uygulamaktan ziyade kazanma taktiğini uygulamaktaydı. Ancak ajan-işbirlikçi yapıya yönelmemiz ve darbe üstüne darbe vurmamız üzerine amaçlarına ulaşamamışlardır. Sömürgeciler ayrıca, yakaladıkları her insana ajanlık teklif etmekte, kabul edenleri eğitmektedirler. Bazı olayları Hareketimiz aleyhine çarpıtarak yalan ve demogojiye başvurmaktadırlar. Bir de özellikle bazı Kürt küçük-burjuva reformist güçlerini Hareketimize alternatif hale getirmeye çalışmaktadırlar. Partimizin çok sert olduğunu, dünyadan tecrit olmuş bir güç olduğunu vb. propagandaları yayarak kitleleri soğutmaya çalışmaktadırlar.

Akif Yılmaz S. Pr. Grubu bir eylemin değerlendirmesini yaparken...

●Her köyün girişinde pusular kurulmaktadır. Köylülere zorla silah vermek istemekte. "Köy Korucuları" adı altında milis çeteleri oluşturmaya çabalamaktadırlar. Bundan şimdiye kadar başarı elde edememişlerdir.

●Bu alanda bulunan bazı ihbarcılar, HRK birlikleri tarafından tehdit edilerek bu işten vazgeçmeleri istenmiş ve olumlu sonuç alınmıştır. Birçoğu alanı terketmiş, bazıları da bu işten vazgeçmiştir.

●Akif YILMAZ Silahlı Propaganda Grubu tarafından Aralık'a bağlı Karahacılı köyünde 22 Haziran 1985 günü Tacettin Kesip, Rıza Karapınar ve Turgut Tırpan adlı ajanlar ölümle cezalandırılmışlardır. Bu unsurlar askerle birlikte devrimci ve yurtseverleri yakalatmak için dolaşmakta, halkın silahlarını ihbar etmekte, malını gaspetmekteydiler. Eylem gerçekleştirildikten sonra köy okulunun duvarına ERNK bayrağı, HRK pulları ve halkımıza çağrı yapan, ajanmuhbirleri de uyaran bir bildiri asılmıştır. Eylem köylüler ve yöre halkı arasında oldukça büyük sevinç yarattı.

●Önceleri sömürgeciler bu alandaki askeri güçlerini Hakkari ve Siirt alanlarına gönderiyordu. Son eylemlerimiz ve çalışmalarımızın yarattığı gelişmeler üzerine bu aktarma durdurulmuştur. Helikopter birlikleri ise sayıca arttırılmıştır.

●Doğubeyazıt şehir merkezine 6 Temmuz 1985 günü Akif YILMAZ Silahlı Propaganda Grubu tarafından üzerinde "Yaşasın Ordumuz HRK, Yaşasın ERNK!" yazılı bombalı bir pankart asılmıştır. Ayrıca şehrin önemli noktalarına Parti genel sekreteri ve ulusal önderimiz A. ÖCALAN'ın posterleri, çeşitli pullar ve diğer şehit posterleri asılmıştır. Lisenin önündeki direkte bulunan TC'nin bayrağı indirilerek yerine ERNK bayrağı asılmıştır.

●21 Temmuz 1985 günü de yine aynı grup tarafından Doğubeyazıt'taki Süphan Jandarma Taburuna saldırı düzenlenmiştir. 1 Asker ölmüş çok sayıda asker de yaralanarak safdışı edilmiştir. Düşman, bu eylemi örtbas etmek için iki devriyesinin yanlışlıkla çatıştığını söyleyip propaganda etmişse de halk gerçek durumu bildiğinden bu propagandaları etkisiz kılmıştır.

●Ağrı dağı çevresindeki devrimci faaliyetlerimiz üzerine düşman, yaylaya çıkan köylüleri zorla yaylalardan indirmiştir. Bundaki amaç, alandaki devrimcileri halktan soyutlayıp desteksiz bırakmak ve ele geçirmektir. Yine hayvanlarını beslemekte zorluk çeken bu yayladan indirilmiş olan köylülere de olayın sorumlusu olarak devrimciler gösterilmişse de halk, gerçek düşmanın kim olduğunu iyi bildiğinden devrimcilere olan desteğini daha da arttırmıştır.

●8 Ağustos 1985'te Doğubeyazıt'ta HRK savaşçıları ile düşman birlikleri arasında çatışma çıkmış ve birgün boyunca devam eden çatışmada HRK savaşçıları hiç bir kayıp vermediği gibi, düşmana da ağır kayıplar verdirmişlerdir. Çatışmayı yakından izleyen yöre halkı, düşmandan 6 ölü, 10 yaralı olduğunu söylemektedir. Düşman, yaralı ve ölülerini ertesi gün helikopterle alandan uzaklaştırmıştır. Bu görkemli direniş, sömürgeci askerler arasında büyük bir panik yaratmış, halkta ise mücadeleye olan güveni iki katına çıkarmıştır. Yine bu olay üzerine şehirde bulunan bazı hain ve ajanlar, panik içerisinde alanı terketmeye başlamışlardır.

Devrimci çalışmalarımız hergün daha da güçlenmekte ve gelişmektedir.

Devrimci Selamlarımızla
15 Ağustos 1985
Akif Yılmaz
Silahlı Propaganda Grubu

FAŞİST CUNTA 5. YILINDA 10 000'İ AŞKIN KİTLENİN KATILDIĞI GÖRKEMLİ EYLEMLERLE BİR KEZ DAHA KAHREDİLDİ

7 Eylül 1985 günü Paris ve Berlin'de, 14 Eylül günü İsviçre-Basel'de ve F. Almanya'nın Köln kentinde bir araya gelen binlerce Kürdistanlı yurtsever emekçi, Feyka-KURDİSTAN tarafından düzenlenen görkemli yürüyüş eylemine katılarak faşist Türk cuntasını işbaşına geldiğinin 5. yılında nefretle lanetlediler. Çeşitli alanlarda devam eden protesto eylemleri bu yıl ayrı bir özellik taşımaktadır. Son bir yıl boyunca hızla gelişen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinin verdiği coşku ve bilinçle hareket eden kitleler, Avrupa alanında da gereken desteği sunmak ve faşist sömürgeci düşmanı dünya kamuoyundan teşhir ve tecrit etmek için her türlü fedakarlığı yapmaktadırlar.

Bu yılki protesto eylemlerindeki coşkun ve güçlü katılım, ülkemizde gelişen mücadelenin bu alanda da yankısını en güçlü tarzda bulduğunun açık göstergesi olmaktadır. Bu eylemlerle faşist cuntaya olduğu kadar, onun dolaylı ve dolaysız destekçileri ile "sol" adına ona uşaklık eden çevrelere de güçlü bir şamar indirilmiştir.

7 Eylülde Paris'te yapılan protesto yürüyüşüne 1000'den fazla Kürdistanlı emekçi katılmıştır. Faşist cuntayı lanetleyen pankartların yanısıra, ulusal önder A. ÖCALAN'ın büyük bir posteri ve PKK, ERNK, HRK, bayraklarının taşındığı kortejde büyük bir disiplin ve düzen hakimdi. Sloganlar oldukça gür bir şekilde haykırıldığı gibi, mücadeleye olan bağlılıkta coşkulu tarzda dile getirildi. Miting alanında da aynı duyarlılığı gösteren kitle, yapılan konuşmaları ve sunulan mesajları dikkatle dinleyip, güçlü sloganlarla da destekledi. Programın sonunda hep birlikte haykırılan **Cephe Andı** ise, eyleme gerçek anlamını kazandırdı. Kültür programı eşliğinde de sloganlar haykıran kitle hep birlikte çekilen halayla eylemi sonuçlandırdı.

Aynı gün F. Almanya'nın Berlin şehrinde de bir protesto yürüyüşü yapıldı. Yerel çapta düzenlenen eyleme 100'ü aşkın Kürdistanlı yurtsever emekçi katıldı.

14 Eylülde Köln'de yapılan büyük yürüyüş eylemi de 5000'i aşkın bir kitle katılımıyla başlamış, bu sayı giderek 6000'ne çıkarak artmış ve miting alanında çevreden izleyenlerle birlikte 10 000'e yaklaşmıştır. Binlerce insanın sağladığı düzen ve disiplinle, örnek bir protesto eylemi olan bu yürüyüşte; gerek taşınan pankartların zenginliği, gerek sloganların en canlı şekilde haykırılması, gerekse de disiplin ve güvenliğin iyi bir şekilde sağlanmış olması ve kitlenin bizzat sorumluluk taşıması, eylemin en güçlü yönünü oluşturmaktaydı. Miting alanında aynı coşku ve canlılıkla dizilen kitleler, şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile açılan programa, hep bir ağızdan haykırdıkları sloganlarla güç kattılar. ERNK adına yapılan konuşma coşkuyu doruğa çıkardı ve adeta her cümlesi sloganlarla tamamlanarak, düşman bir kez de böylece kahredildi. Konuşmanın bitiminde tüm sol eller havaya kaldırılarak **Cephe Andının** içilmesi de eylemin düşmana korku salan en güçlü yönlerinden birisini oluşturdu. Daha sonra FKBDC adına yapılan konuşmayı Türkiye ve Kürdistan halklarının kardeşliğini ve mücadele birliğini dile getiren sloganlarla desteklediler. Ayrıca yürüyüşe katılan dayanışmacı örgütlerden Kurtuluş Yolu, ve Kürdistanlı Devrimciler'in temsilcileri sözlü mesajlarını sundular.

Bunların yanısıra bir çok uluslararası ilerici-demokratik güç ve çevre, protesto eylemine sözlü ve yazılı dayanışma mesajlarını ileterek KUKM'nin yanında olduklarını belirttiler. Bunlardan PAC (Pan Africanist Congres) temsilcisi sözlü mesajını sunarken, UNIR, Şili Sosyalist Partisi CNP, KDP, FMLN-FDR, OEK ve ismini buraya yazamadığımız çok sayıda örgüt, grup ve kişi tarafından da yazılı mesajlar sunuldu. Kitle sunulan her mesajı **"Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi, Yaşasın KUKC!"** sloganlarıyla tamamladı.

Daha sonra Hunerkom tarafından sunulan kültür programı ile devam eden eylem, **"Apo Hate Hilvanê"** türküsünün söylenmesi ile birlikte tüm emekçiler kolkola halaya dizilerek ve sloganlar haykırarak eylemi sonuçlandırdılar.

Örnek bir disiplin ve düzen içinde gerçekleştirilen bu yürüyüş ve miting eylemi, çok sayıda basın ve yayın organında da haber olarak kamuoyuna duyuruldu.

Yine 14 Eylül günü İsviçre'nin Basel kentinde yapılan protesto yürüyüşü de faşist cuntanın lanetlenmesine ve KUKM'nin dünya kamuoyuna bir kez daha tanıtılmasına önemli bir katkıda bulundu. 1000'i aşan sayıda Kürdistanlı yurtsever emekçinin katıldığı miting ve yürüyüş eylemi, militan bir hava içinde geçti. Bu alanda faşist cunta ve gerici emperyalist yönetimlerle işbirliği halinde mücadelemize yönelik olarak gerçekleştirilmek istenen katliam ve komplo uygulamalarına, ERNK sempatizanlarını korkutup pasifleştirme çabalarına da güçlü bir cevap olan bu eylem, kadın erkeği, çocuğu ve yaşlısıyla tüm Kürdistanlıların mücadelemize ve onun önder gücüne uzanan elleri kırmada kararlı olduğunu açığa koymuş, haykırılan sloganlarla düşman bir kez daha kahredilmiştir.

Gerek yürüyüş esnasında gerekse de miting alanında örnek bir disiplin ve kararlılık gösteren kitle, **Cephe Andını** en gür sesiyle haykırarak her türlü saldırı ve düşmanca çabanın önüne göğsünü siper edeceğine dair bir kez daha yemin etmiştir.

Bir çok örgüt, grup ve kişilerden gelen dayanışma mesajlarının okunmasının ardından kültür programıyla eylem sonuçlandırılmıştır.

Yine 14 Eylül'de İsveç'in Stockholm kentinde yapılan bir protesto miting ve yürüyüş eylemine de 200 dolayında bir katılım gerçekleşmiştir.

Kadını-erkeği ve çocuğuyla yurtsever emekçiler faşist cuntaya karşı yürüdü...

DİRENİŞ AZANİA HALKINI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR

Ümit burnunun keşfi ile birlikte, Afrika kıtasının kaderi de değişmeye başladı. Bir yandan ticaretin hızlandırılmasına, diğer yandan da Avrupalı kapitalistlerin büyük bir soygun yürütmelerine yolaçan bu keşif, Afrika kıtasında sömürgeciliği geliştirmesinin de başlangıcını oluşturuyordu. Daha önceleri de çeşitli biçimlerde kıtaya gelinmişse de Ümit burnunun keşfi ile birlikte altın, elmas, vb. değerli madenlerin Avrupa metropolüne taşırılma olanaklarının daha da açılması sonucunda giderek hızlanan bir sömürge edinme yarışı gelişti. Dönemin sömürgeci devletleri olan İngilizler, Hollandalılar, Portekizler ve diğerleri arasında bu toprakları ele geçirme savaşımı yoğunlaşarak, kıtanın kapitalist ekonomiler için önemi ve değeri birden bire arttı.

Kolluk kuvvetlerinin kanlı saldırıları devam ediyor...

XIX. yy'a doğru gelindiğinde topraklar kapitalist devletler arasında pay edilerek, her biri birkaç ülkeyi egemenliği altına alır. Paylaşıma katılan her devlet, gücü oranında payını alır. I. ve II. Dünya Savaşı yıllarında da emperyalistlerin bölge üzerindeki egemenliği devam eder. Ancak II. Dünya Savaş sonrasında kıpırdanmalar ve bağımsızlık hareketleri daha etkin bir biçimde artış gösterir. Özellikle de 1960'larda şiddetlenen ulusal kurtuluş mücadeleleri sonucu bir çok halk bağımsızlığına ulaşırken bir kısmının da ya yeni tipte bir sömürgecilik bağıyla ya da eski konumuyla emperyalizme bağımlılığı devam eder.

Güney Afrika'da da durum değişmemiştir. Başlangıçta İngilizlerin egemenliği altında bulunan bu ülke II. Dünya Savaşı sonrasında bu kez ABD emperyalizmi ile işbirliği temelinde iktidarını sürdüren beyaz azınlık yönetiminin denetiminin altında kalır. Bir yandan ağır sömürgeci koşullar, diğer yandan ırk ayrımı politikasının yansımaları yerli halkın yaşam koşullarını daha da zorlaştırır. Bir yönüyle de çifte baskıya maruz kalan yerli halk bağımsız ve özgür bir temelde iktidara gelmek için örgütlenerek mücadeleye atılır. ANC (Afrika Ulusal Kongresi) önderliğinde geliştirilen mücadele bir çok dönemler ırkçı yönetimi tehdit eder düzeylerde ortaya çıkmışsa da, sonuca ulaşamamıştır. Haziran 85 ortalarından itibaren çatışmanın boyutu daha da şiddetlendi. Irkçı yönetimin, önde gelen 4 siyah lideri katletmesi üzerine patlak veren çatışmalar, rejimin varlığını tehlikeye koyacak boyutlara ulaşmış durumdadır. Genel grevlerden, öğrenci gösterilerine kadar çeşitli protestoların yoğunlaştığı belli başlı kentlerde ırkçı yönetime karşı yüzbinlerce insan eyleme kalktı. Irkçı-faşist yönetimin tüm barbar ve gaddar uygulamalarına rağmen, yerli halk eylemlere katılmakta ve kendi öz bayrakları arkasında yürümektedirler.

Güney Afrika ırkçı-faşist yönetimi özellikleri bakımından İsrail siyonizminden ve Kemalizmden geri bir yanı yoktur. Kemalistlerin Kürdistan'da, siyonistlerin Filistinliler üzerinde uyguladığı vahşet ve katliamların bir benzerini de Irkçı rejim Güney Afrika halkı üzerinde geliştirmektedir. Dünya halkları tarafından lanetlenen bu ırkçı-faşist yüzü açığa çıkarılan Pieter Botha yönetimi, yerli halkın haklarını tanımamakta ısrarlı davranmakta ve her başkaldırışın üzerine en sert polisiye yöntemlerle gitmektedir.

Apartheid olarak adlandırılan ve ırkçılığı resmi devlet politikası haline getiren bir yasayla siyah halkın her türlü hakları ortadan kaldırılmış durumdadır. Bu yasayı kaldırmama ve değiştirmemede kararlı gibi görünen ırkçı yönetim, direnişin yaygınlaşması karşısında geri adım atmaya başladı. Çeşitli reform önerileri ile ortaya çıkmasına rağmen gerek yerli halk ve gerekse temsilcileri reform istemediklerini tam bir dönüşümün gerçekleşmesine kadar kavgalarını sürdüreceklerini açıkladılar. Bu da göstermektedir ki bazı reformlar yoluyla uzlaşma sağlayarak biraz daha iyileşmiş koşullar altında ırkçılığın devam ettirilme çabaları, yerli halkın direnmedeki kararlılığı ile tutmayacaktır.

1984 yılında ırkçılığa yeni boyutlar getiren bir yasayı uygulamaya sokmak istemeleri karşısında, yine şiddetli çarpışmalar meydana gelmişti. Bunun sonucu hükümet bazı tavizler vermişse de, bir bütün olarak ırkçı uygulamaların kaldırılması yönünde adımlar atılmamıştı. Bu ise çatışmaları zayıflatmamış, daha da şiddetlendirmişti. Nitekim aradan 1 yıl gibi zaman geçmesine rağmen çatışmalar dinmemiş daha da artış göstermiştir.

Güney Afrika ırkçı rejimi, Ortadoğu'nun Akdeniz kıyılarında İsrail doğusunda ise TC'nin oynadığı role benzer bir rolü, Afrika'nın güneyinde oynamaktadır. Sadece içerde ırkçı-faşist baskıları yoğunlaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda ilerici gelişmelere de müdahale ederek, bölgede emperyalizm lehine bir denge oluşturmak istemektedir. ABD emperyalizmi tarafından desteklenen ve halklar üzerine saldırtılan ırkçı-rejim Namibya'nın işgalinin ardından geçtiğimiz günlerde Angola'ya bir saldırı düzenledi. Birliklerinin Angola topraklarının içinde belli bir mesafeye kadar ilerlediğini açıklayan Botha rejimi; bir yandan Namibya'nın kurtuluşu için savaşan SWAPO gerillalarına karşı ezme harekatı yürütürken, diğer yandan da Angola rejimini tehdit edip zayıf düşürmek ve gericiliği güçlendirmek istemektedir.

Gerek içerde yürüttüğü ırkçı-faşist baskılar ve gerekse Namibya, Angola'ya karşı geliştirdiği işgal harekatları Botha rejiminin yoğun tepkilere maruz kalmasına yolaçtı. BM ve daha birçok kuruluşun yanısıra sosyalist ülkelerin de yoğun tepkisini alan rejimin efendileri tarafından da kulakları çekildi. ABD başkanı Reagan yaptığı bir açıklamada, Güney Afrika rejimine karşı yaptırımlar uygulayacaklarını belirtti. Yine çeşitli Avrupa ülkeleri protestolarda bulunarak ırk ayrımı politikasına son verilmesini istediler.

Daha düne kadar rejimin baş destekçileri olan güçlerin birden bu tarz bir ağız değişikliğine yönelmeleri açık ki, içteki gelişmelerin bir sonucudur. İktidarın sallantıya girmesi karşısında taviz vermeye zorlanan rejim, böylece kurtarılmak isteniyor. Dünya halklarında artan yoğun tepkiler, içerde de siyah halkın kararlı direnmesi ile birleşince gelişmelerin tehlikeli boyutlara ulaşacağını gören emperyalist çevreler ve bunların başında ABD olmak üzere, rejimi kurtarmanın telaşı içine düştüler. Bunun için de, reform talepleri ile ortaya çıkarak, ırkçılığın yumuşatılmasına çaba harcamaktadırlar.

ANC başkanı Nelson Mondela 20 yılı aşkın bir süredir tutuklu bulunuyor. Serbest bırakılması yönünde yoğun gösteriler düzenlenmesine rağmen, rejim tutukluluk halini devam ettirmektedir. Bu amaçla düzenlenen ve binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş polisin zor kullanması sonucu dağıtılırken, çok sayıda ölü ve tutuklu da bulunmaktadır. 85 yılbaşından şimdiye kadar yerli halktan 1000'e yakın kişi hayatını yitirirken, binlerce kişi ise tutuklanmıştır. Tüm bu baskılara karşın halkın tepkisi günden güne büyümekte ve daha örgütlü düzeyde ortaya çıkmaktadır.

Yerli halkın Azania olarak nitelediği yurt toprakları üzerinde özgür ve insanca bir yaşamın sağlanması doğrultusunda mücadelelerinin şiddetlenerek devam edeceği açık olarak görülmektedir. Irkçı-faşist baskılar daha da yoğunlaşabilir veya Apartheid denilen ırkçılık yasasında da yumuşama olabilir. Ama şu gerçek hiç bir biçimde değişmeyecektir. Yerli halk özgürce insanca ve onurlu bir yaşama kavuşana kadar direnişini sürdürecek ve Azania gerçek olacaktır.

Namibya ve ardından Angola topraklarının işgali ırkçı-faşist rejimin çöküşünü daha da hızlandıracaktır. Halklara pervasız bir biçimde saldıran rejim karşısında halkların direnişini bulacaktır. Hitlerin sonu, İsrail siyonistlerinin ve TC'nin çıkmazı, ırkçı-faşist Botha rejiminin de kaderi olacak ve hiç bir güç bu sondan onu kurtaramayacaktır. Azania halkının mücadelesi sadece ırk ayrımının silinmesi değil, aynı zamanda her türlü baskının da kaldırılmasını amaçlamaktadır. İşte bu odak etrafında önümüzdeki dönemde de çatışmalar düğümlenecek ve her türlü baskının kaldırılması ile sonuçlanacaktır.

Kürdistanlı Ve Türkiyeli Tüm İlericiler, Yurtseverler ve Demokratlar

15 Ağustos Atılımının 1. yıldönümünde daha güçlü bir maddi destek için 15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında sürecek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma kampanyasına katılalım, destek olalım ve güçlendirelim.

Kürdistan'da mücadelemizin en sıcak olduğu alanlardan birisi olan Siirt yöresinde askerliğini yapan ve yeni terhis olan bir ilerici demokratın kasete yaptığı konuşmasından düzenlenmiş olan bu yazıyı, gerçekleri bir kez daha vurgulamak amacıyla yayınlıyoruz.

"Kürdistan'daki Mücadeleye İnanmayanlar Gelsinler Görsünler, İncelemelerde Bulunup Öyle Konuşsunlar."

Tüm Devrimcilere, Yurtseverlere ve Marksist-Leninistlere Selam!

Askerlik görevimi Siirt ve çeşitli Güneydoğu illerinde yaptım. Oralarda cuntanın silahlı kuvvetlerinin egemenliğinde çalıştığım dönemlerde gördüklerimi, duyduklarımı ve bizzat yaşadıklarımı anlatmaya çalışacağım. Duyduğum kadarıyla bazı güç ve çevreler hala cuntanın Kürdistan'daki uygulama ve vahşet derecesine varan baskılarına, işkencelerine inanmıyorlarmış. Bu hususu gücüm yettiği kadar aydınlatıp sorunu açığa çıkarmak istiyorum. Bu kadar anlatılanların yalan olduğunu mu söylüyorlar hala? O halde sormak gerekir onlara; yalan mıdır beşikteki bebelere dahi jop sokulduğu, kadınlara tecavüz edildiği, işkencelerde insanlara elektrik bağlanarak öldürüldüğü, 80'lik dedelerin dahi gördüğü en ağır işkenceler? Ben belli bir siyasi görüşün sempatizanıyım ama, bu süre zarfında Kürdistan'da halka yapılanları kendi gözlerimle gördüm ve bunu kamuoyuna açıklamakta insanlık görevimdir.

Köy baskınlarında köylüler, 7 yaşındaki çocuktan 70 yaşındaki dedeye kadar tümü; köy meydanlarında toplatılıp, kadın-kız çocuk, büyük demeden çırılçıplak soyundurulup askeri eğitim yaptırılıyordu. Eğer bir kişi devrimcilere yardım etmiş ya da onlara katılmışsa onun soyismini taşıyan tüm insanlar en ağır işkenceden geçiriliyor, evleri ve malları talan ediliyordu. Bunun açık örnekleri, K.... köyünden gerilla savaşına katılan S. B... ismindeki yurtsever için bütün B... soyisimlilerin evleri yıkıldı. Yine T... köyünde G... soyisimli olan bir vatandaş için bütün G... soyisimlilerin evleri başlarına yıkılıp, çoluk-çocukları, hayvanları sokağa atıldı. Bu da yetmediği gibi bunların anaları, babaları, kadın ve çocukları getirilip elektriğe bağlandı. Sorgulama süresi olan 45 gün, 90 güne çıkarılmıştı. Bu işkence ve baskı-zulüm uygulamalarına kendim bizzat tanık oldum.

Cunta ve ordusu Kürdistan gerillalarından o kadar çok korkuyorlardı ki, onların bir alana geldiğini bir çocuk bile haber verse, o gün bütün karakollara, alaylara ve bölüklere alarm veriliyordu. Bölgedeki tüm jandarma ve askeri birliklere şöyle bir emir verilmişti: Saat 5'ten sonra etrafta, dağlarda ve köy dışında kimi görürseniz hiç sormadan vurun. Bu emirle insanlar sanki tavukmuşçasına acımaksızın vuruluyordu. Bu uygulamaya örnek olarak Batman bölgesinde cereyan eden bir olayı gösterebilirim. Saat 4.30 sıralarında iki köylü av tüfekleriyle avdan dönerken, onları gören helikopterdeki askerler hiç bir uyarı yapmadan taramış ve bu suçsuz günahsız insanları öldürmüşlerdi. Daha sonraki incelemelerde bunların üzerinde birer av tüfeğinden başka bir şey bulunmadığı halde basına şöyle bir açıklama yaptılar: *"Dağda görülen silahlı iki eşkiya ölü olarak ele geçirildi."* Eruh bölgesinde 15 Ağustos 1984'te karakol basıldı. Karakol ve ilçe 4 saat gerillaların elinde kaldı. Buradaki bütün devlet güçleri kendilerini saklamak için yer arıyorlardı. Eylemden sonra ise, 80 yaşındaki bir Kürdistanlıyı "gerillalar nereye kaçtı, onları tanıyabilirsin evin yakındı" diyerek işkenceye aldılar ve 90 gün boyunca olmadık eziyetler ederek bu yaşlı insanı öldürdüler. Buna benzer sayısız öldürme ve işkence olayını da sayabilirim. Eğer tüm bu olup bitenlere inanmayanlar varsa ve kendilerine demokratım diyen, devrimci pozlarına girenler gelip bugün doğu ve güneydoğu Anadoluda araştırmalar ve incelemeler yapsınlar, görsünler de öyle konuşsunlar. Benim de düşüncelerim PKK ile aynı değildir. Ama devrimciler her zaman gördüklerini ve doğru olan şeyleri kabul etmek zorundadırlar.

Kürdistan'da tarih boyunca süregelen angarya usulü baskı ve zulümler bugün daha da sıklaşmıştır. Çünkü sömürgeci güçler korkuyorlar. Kürdistan'da ulusal bir mücadele vardır. Devlet dağdaki gerillalardan öylesine korkuyor ki, eğer diyorlar Kürdistan uyanırsa bir daha da onları durduramayız. Bir operasyon esnasında jandarma alay komutanı Turgut Debreli askerlere gizlice şöyle diyordu: *"Evlatlarım gördüğünüz Kürt kadınlarına tecavüz edin ki Türk çocuğu doğsun onlardan. Çünkü burada Türk denilen bir şey yoktur."* Bu adice konuşmaları jandarma genel komutanı Orgeneral Mehmet Buyruk denilen aşağılıktan da bizzat dinledik. Kürdistan'da halka insan muamelesi yapılmıyordu. Evler basılıyor, çocuklar uykularından süngülerle kaldırılıyor, kapılar kırılarak evlere giriliyor, kadınlara tecavüz ediliyordu. Hayvanlar köylülerden cebren alınıyor, komutanlara ziyafetler çekiliyordu. Suçsuz günahsız insanları getirip sırf gerillaların yerini öğrenmek için günlerce işkence yapıyorlardı. Ama tüm bunlara rağmen, Kürdistan halkı gerçekten acı ve işkence içinde kararlılığını koruyor, gerillaların yerini söylemiyordu.

Faşist çapulcular kadın-çocuk demeden tüm insanlarımıza saldırıyorlar...

Devlet bu alanda kendi varlığını sürdürebilmek için çeşitli vaadlerde bulunuyor, milli piyango usulü mükafatlar dağıtıyordu. Bir gerillayı ele verene ya da kellesini getirene 2 milyon TL para verileceği söyleniyordu. Bu teklifler askerlere de yapılıyordu. Bize; *"gerillaları yakalayın ya da öldürün bize kellesini getirin 2 milyon TL ile teskerenizi alın gidin hayatınızı yaşayın"* diye vaadlerde bulunuyorlardı. Tüm bunlar sadece, gelişen Kürdistan bağımsızlık mücadelesini engellemek ve baltalamak için yapılıyordu. Yine halk arasında yapılan propagandalarda *"Bunlar Kürt falan değil, Ermenidirler. Zaten Kürt diye bir şey yoktur biz hepimiz Türküz, bir bütünüz parçalanmayız"* diyerek halkı kandıracaklarını sanıyorlardı. Ayrıca kontr-gerilla taktikleri yoğun olarak uygulanıyordu. Sivil elbise giyen kontr-gerilla mensupları gidip yurtsever ve mücadeleye destek veren köylerde bazı devrimcilerin ismini söyleyerek *"Biz onların arkadaşlarıyız"* diyorlar ve halkın onları ele vermesini istiyorlardı.

Subaylar operasyonlarda rütbelerini çıkarıyor, er elbisesi giyiyorlardı. Bu ise onların ne kadar çok korktuklarının kanıtıdır. Asker sürekli panik içindedir. Eruh ve Siirt ekiplerinin dağlık bir alanda birbirleriyle çatışmaları da bu durumlarını iyi bir biçimde izah etmektedir. Ama onlar bunu gizlediler ve "eşkiyalarla" çatıştıklarını söylediler.

Güneydoğuda ve hatta tüm Kürdistan'da bugün kişi başına bir MİT düşecek kadar yoğun bir ajan faaliyeti var. Bu işte bir yandan Kürt ihanetçileri, yani Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini engellemeye çalışan, kendi çıkarlarına tabi kılmak isteyen yerli hainler kullanılırken, diğer yandan da çeşitli bölge ve yörelerden getirdikleri insanlara Kürtçe öğreterek CIA'nın taktiklerine göre yetiştirilen ve Kürdistan'a görevli olarak gönderilenler bu görevleri yerine getirmektedirler. Buna bizzat yanımdaki arkadaşım da tanık oldu. Bu arkadaş Kürtçeyi bildiği için onu bilgi toplama ve sorgulama işlerinde tercüman olarak kullanıyorlardı. Bir yandan da kendisine sürekli MİT'lik yapması için teklifler getiriyorlardı. Ama bu asker arkadaşım dürüst ve yurtsever biri olduğundan onların tekliflerine kulak vermiyordu. O da halka yapılan zulüm ve adi işkenceleri yakından görüp bu vahşiliklere tanık olduğu için devlete büyük bir kin ve nefret duyuyordu. Her fırsatta bunu gizli de olsa dile getiriyordu. Kendisinin tanık olduğu bazı işkence ve sorgulama olayları vardı ki bunları anlatmak bile insana zor geliyor. Biz bu uygulamalara karşı sürekli kin ve nefret besliyorduk.

Bir gün dağda N... isimli bir çobanı yakalamışlardı. Üzerinde 150 bin lira para çıktığı için bunu işkenceye almışlar. Siirt sorgulamasında tam 90 gün kalmış. Buna elektrik bağlanmış, jop sokulmuş, araba lastiklerini şişiren pompa ile vücudu şişirilmiş, komaya sokulmuş, çözülmesi için şişelerce içki verilmiş vb. vb. daha bir yığın anlatılmayacak işkenceler uygulanmış. Sordukları şey ise, sen bu parayı mutlaka PKK gerillalarından almışsın, söyle neredeler, yerlerini bize göster. Ama bu zavallı köylü, gerillanın dahi ne olduğunu bilmiyormuş, sordukları şeylere bilmediğinden cevapta vermiyormuş. Yine H. B... isimli bir köylüyü de dağda odun keserken yakalamışlar, karısıyla birlikte işkenceye almışlar. Bir feodal halk düşmanının ihbarı üzerine yakalanan bu köylüye de en ağır ve adi işkenceler uygulandığı gibi, karısına da gözlerinin önünde tecavüz edip jop sokmuşlar. Bununla da yetinmeyip bunların evlerini yaktılar. Babasını, anasını yakalayıp işkenceye aldılar. Ama bu yurtsever insanın bir tek kelime dahi konuşmaması halkın kararlılığını ve mücadeleye bağlılığını göstermekteydi. Zaten devleti çıldırtan da buydu.

Yine bizzat tanık olduğum adi bir olayı da anlatacağım. Bir jandarma arkadaşımla birlikte T... köyü mevkiinden karakola geliyorduk. Bir dereye indiğimizde askerlerle karşılaştık. Bizi durdurup kimliklerimize baktılar ve bizi rütbeli sanıp biraz da çekindiler. Bunun üzerine biz de onlara burada ne yaptıklarını sorduk ve bize *"astsubayı bekliyoruz"* dediler. Nerede olduğunu sorduğumuzda bize yerini işaret ettiler. O yöne doğru biraz yürüdük ve korkunç bir manzarayla karşılaştık. Adeta beynimizden vurulmuştuk. İki köylü kadını çırılçıplak soyundurmuşlar, kadınlar tir tir titriyor ve sürekli figan edip yalvarıyorlar: *"Me berdın. Kurbane webım, namuse me berme nekın, em temizin em fıkarane, em hatine xara darıken topdıkın"* yani **"bizi bırakın, namusumuzu kirletmeyin biz fakiriz, namusluyuz, biz odun toplamaya gelmişiz."** Bu yakarmalarına faşist subay hiç aldırmıyordu bile, zaten biz gelene kadar kendisi tecavüz etmiş sırayla askerlere de ettiriyordu.

Tüm bunları halk çok iyi biliyordu. Düşmanın herşeyi yapabileceğini iyi bildiklerinden hiçbir sahte vaate de inanmıyor, mücadeleye umutla bağlanıyorlardı. Bu yörede yoğun olarak bulunan göçerler en fazla baskıya maruz kalan kesimdi. Her geçtikleri karakolun yanında sürülerinden bir-iki koyunu rüşvet olarak faşist subaylara vermek zorunda kalıyorlardı. Tüm bunlar günlük yaşam haline gelmiştir. İnanmayan beyler buyursun gelsin görsünler. Ben bir demokrat olarak bunları yaşadım ve çok etkilendim. Şunu kabul ediyorum ki, Türkiye'de bir Kürt ulusu vardır ve bu ulusa karşı görülmemiş bir baskı ve işkence uygulanıyor. 7 yaşındaki kızlara tecavüz edildiği, 5 yaşındaki çocuklara elektrik bağlandığı dünyada az rastlanan olaylardandır. Askerlik süremde tanık olduğum bir işkence olayı da Şırnak'ta bir ilkokul öğretmenine yapılanlardı. Bu öğretmen bir çocuğun ihbarı üzerine yakalanmıştı. 90 gün Siirt sorgusunda işkence yapıldıktan sonra Diyarbakır cezaevine gönderildi. Duyduğuma göre bu suçsuz insanı PKK'nin propaganda sorumlusu olarak yargılıyorlarmış. Hiç bir kanıta dayanmayan böylesi bir iddiayla insanların hayatıyla oynandığı dünyada az görülen olaylardır.

Bir gün de A. G. isimli köylünün Apocular'a yardım ettiği gerekçesiyle karısını yakalayıp getirmişlerdi. Bu kadın hámile idi. Zorla çocuğunu düşürmeye çalıştılar. En adi işkenceleri uyguladılar. Ama kadın onlara yalvarmadı bile. Bu sınıf savaşında Kürdistan halkının bu mücadeleyi destekleyip desteklemediği sorusuyla karşılaştım. Şunu söyleyeyim ki; Kürdistan halkı zaten tarihi boyunca cehalet, sefillik ve zulüm altında yaşamış, insanca bir yaşama kavuşamamıştır. Bu mücadele ise umut ışığı olmuştur onlara. Bir bilince sahip olmamalarına rağmen halkın yüzde 70'i bu hareketi canla başla desteklemektedir. Ama çaresizlik ve umutsuzluk içindedirler. Sürekli gördükleri zulüm ve baskı yüzünden korku içindedirler. Ama gerillalara da güvenleri vardır. Gerillaların birgün onları kurtaracağını ve onlar için savaştığını biliyorlar. Bunun yanında yüzde 30'u ise zaten devletle anlaşmış, Kürdistan'ı kendi çıkarlarına peşkeş çekmiş, hain ve adi ağalar ve beylerdir. Bazıları devletle işbirliğinde mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar. Yörede tanıdığım çok sayıdaki işbirlikçilerden bazı önemlilerin isimlerini de verebilirim. Eruh bölgesinden F. G. isimli şahıs, tüm karşı-devrimci faaliyetlerin başıdır. PKK sempatizan ve taraftarlarını ele veren de budur. Şırnak'ta O. D. devletten 40 silah almış ve adamlarıyla birlikte gerillalara karşı savaşmaktadır. Ö. T. isimli ağa da devlet güçlerine yörede kılavuzluk yapan bir haindir. Birçokları daha var ama bunlar, en önemlileridir. Halk bunlardan nefret ediyor ve cezalandırılmalarını da dört gözle bekliyor. Eğer halkın gerillaları desteklemediğini iddia edenler varsa, o zaman sormak gerekir onlara: Kim gerillaları barındırıyor, ekmek-su veriyor, giydirip ihtiyaçlarını karşılıyor? Bu kadar süredir binlerce gerilla nasıl dağlarda barınabiliyorlar, kendilerini koruyabiliyorlar? Bu soruya cevap verebilirler mi? Kürdistan halkı gerillalara bakıyor ve onları bağrına basıyor. Düşman ne kadar işkence yapsa da onları ele vermiyor. Bu bölgelerde 7'den 70'e tüm insanlar işkenceden nasibini almışlardır ama, yine de kararlı davranmaktadırlar.

Ve şunu açıkça söylüyorum: 12 Eylül öncesi nara atan, gerilla savaşı veriyoruz, halk ayaklanmasını getiriyoruz, kırdan şehire, şehirden kıra mücadeleyi yaygınlaştırıyoruz diyenler, şimdi ne yapıyorlar, niye gelip mücadele vermiyorlar? Yine yakından bildiğim ve düşüncelerine saygı beslediğim İ. KAYPAKKAYA'nın yolundayız diyen arkadaşlar neden susuyorlar? Cemil Okanlar, Hanolular öldü de mücadele bitti mi? Bu güçler neden bu kadar sessizleşip sustular anlayamıyorum. Koşullar bu kadar elverişliyken, halk bu kadar devrime hazırken neden gelip örgütlemiyorlar?

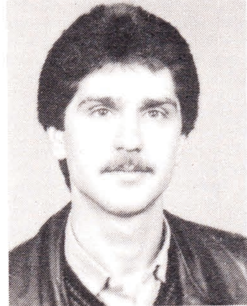
Basına ve kamuoyuna, *"sağlık ekibini pusuya düşürdüler ve beş görevliyi şehit ettiler"* biçiminde yansıyan olayı da yakından bildiğimden izah etmek istiyorum. Aslında bu ekip bir sorgulama ekibiydi. Olaydan bir kaç gün önce köye gelen gerillalar öğretmen ve muhtarla konuşmuşlar. Ve *"gidin devletinize haber verin, gelsinler hesaplaşalım, burası Kürdistan'dır.*

Devamı Syf: 23'te

Semir MEHMET Yoldaşın Sahip Olduğu Sonsuz Ülke Sevgisini Örnek Alacak Taşıdığı Onurlu Bayrağı Asla Yere Düşürmeyeceğiz

Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi hızla gelişip güçlenirken, yankısını ülkemizden ayrı yaşayan, dünyanın çeşitli alanlarına dağılmış olan Kürdistanlılar arasında da bulmakta gecikmemiştir. Ülke zemininde daha ilk silahlar patladığında, yıllardır özgürlüğün ve vatan topraklarının özlemini çeken yüzbinlerce Kürdistanlı insan içinde ilk kurtuluş ışıkları belirmiş, özlem ve umutları hayal olmaktan çıkmıştır. Kimisi uzun süre önce sömürgecilerin uyguladıkları zorla göç ettirme politikası sonucu, kimisi ekonomik zorluklar yüzünden, kimisi de politik ve daha değişik nedenlerle dış ülkelere ve metropol kentlere göç eden kabarık sayıdaki Kürdistanlı insanlar, gittikleri bu alanlarda yaşayıp gördükleri gerçekler karşısında ülkesiz ve bağımsızlıktan yoksun olmanın, çekilen her acının temelini oluşturduğunu kavramakta gecikmemişler ve içinde bulundukları ortama rağmen sömürgecilere karşı soylu bir kin ve nefretle dolmuşlardır. Mücadelemizin biricik önderi PKK'nin kuruluşundan ve politik savaşımın verildiği günden buyana başlayan ve özellikle de 15 Ağustos 1984 şanlı atılımıyla daha da hızlanan "kaynağa dönüş" hareketi de düşmana duyulan kin ve öfkenin açık göstergesidir. Bu süreçte dünyanın her alanında bulunan yurtsever Kürdistanlılar kendiliğinden de olsa gelişmelerden etkilenmiş ve olanakları ölçüsünde maddi ve manevi destek sunarak ya da bizzat sıcak savaşıma katılma talebinde bulunarak bu etkilenmeyi pratikte de maddi bir güce dönüştürmeye başlamışlardır. Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımız arasında da büyük bir coşku yaratan ve bağımsızlığa olan istemi çoğaltan savaşımız, bir bütün olarak yankısını her alanda bulmuştur.

Semir Mehmet yoldaşın ailesi de binlerce Kürdistanlı gibi, çektiği sıkıntılardan ve sömürgecilerin barbar baskılarından kurtulabilmek için onyıllar öncesinde göğüs Lübnan'a yerleşmiştir. Kendisi de daha küçük yaştan, bu sıkıntılara ortak olan ve ülkesinden ayrı ve yabancı bir kültür ortamında yetişen S. Mehmet yoldaş, aile çevresinin etkisiyle yurtsever bir öze sahip olmuş ve bunu Lübnan alanının sıcak savaş ortamından da etkilenerek atak ve azimli bir yapıya dönüştürmüştür. Partimizin geri çekilme sürecinde bu alana giden kadro ve sempatizanlarıyla tanışan ve kısa süre içinde yakın ilişki geliştiren S. Mehmet yoldaş, 15 Ağustos eylemlerinden ve genelde yürütülen devrimci çalışmalardan etkilenerek aktif bir sempatizan durumuna gelmiş, bir süre sonra da profesyonel olarak saflara katılmıştır. Oldukça güçlü bağlarla bağlandığı ve alabildiğine etkilendiği mücadelemize olan inancı köklü bir duruma dönüşmüştür. Yurtsever özelliklerin bu denli geliştirilmesi ve hızla atak yapıp üst boyutlarda maddi bir güce dönüştürülmesi de Partimizin alanı neresi olursa olsun kadro ve savaşçı yetiştirmede ve geliştirmedeki yaratıcılığının sonucu olmuştur. Bir insanın ülkemizde gelişen mücadeleye katılma istemi doğrultusunda Partimizden her türlü desteği görebileceği ve en kıt olanaklarla da olsa güçlü bir gelişme sağlayabileceği de S. Mehmet yoldaşın şahsında bir kez daha kanıtlanmıştır. Türkçe bilmediği halde, sınırlı bazı arapça yayınlarından ve dinlediği konuşmalardan aldığı bilgilerle kendisini oldukça güçlü bir konuma getiren S. Mehmet yoldaş, azim ve istekle sarıldığı bu davada sonuna kadar bağlı kalarak savaşacağını daha mücadeleye ilk adımını attığında belirtmiş ve sahip olduğu köklü inancını, ailesine bıraktığı bir kaset konuşmasında şöyle dile getirmiştir: *"Ben şehit olursam Partiye tüm gücünüzle destek olun"* diyerek aile çevresinin de mücadeleye katılmasını ve mücadeleye her türlü

Adı ve Soyadı: *Semir Mehmet HASAN*
Kod Adı: *Ahmet*
Doğum Yeri ve Yılı: *Lübnan*

desteği sunmalarını isteyerek örnek bir tavır sergilemiştir. Oldukça soylu bir davranış olan onun bu istemi, aynı zamanda diğer devrimciler ve aileleri tarafından benimsenecek iyi bir geleneğin de temeli durumundadır. Düşmanın özellikle de çeşitli biçimlerde devrimcilerin aileleri üzerinde oynamak istediği oyunları hesaba kattığımızda onun bu vasiyetinin bu çabaları boşa çıkarmada ne denli önemli olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Bugüne kadar tanıma olanağı bulamadığı ama sonsuz bir sevgi ve özlemle bağlı olduğu Kürdistan'a gitmek için can atan Mehmet yoldaş, yurtsever öz ile Partimizin militan geleneğini kendi şahsında somutlaştırmıştır. O, aynı zamanda Hareketimizin yurtseverlik ile devrimciliği nasıl içiçe geliştirdiğinin ve bunu eşsiz bir güç haline getirdiğinin de simgesi olmuştur. Şu bir gerçektir ki gelişen mücadelemiz, halkımızın tarihinde ilk defa kavuştuğu bir önderliğin doğru siyasal hattı doğrultusunda ve tüm ülkeyi kapsayacak genişlikte olan, her sınıf ve tabakanın olduğu gibi dünyanın çeşitli alanlarına dağılmış bulunan Kürdistanlıların da istemlerine cevap verebilecek, tüm bu kesimlerde soylu yurtsever duyguları geliştirerek "kaynağa dönüş"ü sağlayabilecek güç ve yeteneğe sahiptir. Özellikle ülke dışında olup, mücadeleye aktif katılma çabasında olan sayısız yurtseverden birisi olan S. Mehmet yoldaşta, Partimizin ideolojisini kavradığı oranda bu yönlü azim ve isteğini daha da arttırmıştır. Partiye arapça olarak yazdığı bir raporunda kendi durumunu ve gelecekteki amaçlarını şöyle ifade etmiştir: *"Kampta ve yakın bir gelecekte Kürdistan'da pratik olarak hayata geçirmek amacıyla önüme koyduğum program kısaca şöyle ifade edilebilir: Namusumuz, şerefimiz ve değerli anamız olan Kürdistan'ı kurtarmak için mücadele etmek; yoldaşlarımı eğitmek, faşist askeri cuntanın kurumlarına karşı, bulundukları her alanda eylem geliştirmek ve Kürdistan'ın kurtuluşu için tüm gücümle mücadele etmek. İşte bu, biricik hedefimdir, bu örnüm boyunca kanımın son damlasına kadar uğruna savaşacak yolumdur; bu, c büyük kurtuluşu görebilmenin emeli ve sevgili Kürdistan'ımızın o zehirli pis mikroplardan temizlenmesinin özlemidir.*

Mukaddes tarihi görevimi, faşist Türk sömürgeciliğinin egemenliğinde bulunan ülkemizin kurtuluşu için ve bu uğurda savaşan devrimci bir askeri gücün önderliğini yaparak yerine getireceğim. Bunun için gerekli olan siyasal ve askeri hazırlığımı yapıyorum. Bununla da yetinmeyerek ezilen halkları emperyalizmin ve gericiliğin egemenliğinden kurtarmak için verilen savaşlara da elden geldiğince yardımcı olmak gerektiğine de inanmaktayım"

İşte böylesine coşku ue azim dolu bir çabayla mücadeleye hazırlanan S. Mehmet yoldaş, kendisini erkenden yakalayan bir talihsizlik sonucu aramızdan ayrılmıştır. Siyasi ve askeri eğitimini yapmak amacıyla gittiği bir kampta yoldaşlarına yararlı olma arzusuyla dolu olan Mehmet Hasan yoldaşımız, sahip olduğu teknik bilgilerden de yararlanıp kampa elektrik çekmek istemiş ve çıktığı direkte yüksek cereyan gerilimine takılarak şehit düşmüştür.

Oldukça atak, fedakar, cesur ve gözüpek bir kişiliğe sahip olan bu yoldaşımızı böylesine talihsiz bir olayda kaybetmemiz elbetteki acımızı daha da arttırmaktadır. Güçlü bir savaşçı ve militan kadro özelliklerine sahip olan Mehmet yoldaşın o çok özlemini çektiği Kürdistan'a kavuşamadan ve üstün yeteneklerini mücadelenin hizmetine sunamadan böylesi bir kazada şehit düşmesi halkımız açısından da büyük bir talihsizlik olmuştur. Kürdistan halkı ve Partimizin tüm kadro, sempatizan ve taraftarlarının bu yoldaşımızın pratik yaşamından çıkaracağı dersler oldukça önemlidir. Onyıllardır ülkeden fiilen kopuk olmasına rağmen, yurtsever özünü yitirmeyen ve her koşul altında sürekli ülkeye yeniden dönebilme arzusuyla dolu olan Mehmet yoldaş, Partimizin yurtseverlik temelinde geliştirdiği ve modern ideolojiyle de bütünleştirip maddi bir güç haline getirdiği mücadelemizden etkilenerek güçlü bir savaşma azmine de sahip olmuştur. Ülkede en geniş yığınları kapsayıp seferber eden UKM'miz ülke dışı alanlarda bulunan insanlarımızı da sarmıştır. Bağımsız ve özgür bir vatan yaratma, çekilen tüm acı ve sıkıntılara da böylece son verme çabaları en somut ifadesini de böylece bulmuştur.

Bazı yozlaşmış çevrelerin taşıdığı "karnımın doyduğu yer vatanımdır" basit anlayışına itibar etmeyen S. Mehmet yoldaş, **"Anamız, namusumuz, herşeyimiz Kürdistan"** diyerek özellikle de dünyanın dört bir yanına dağılmış bulunan Kürdistanlılara taşınması gereken en soylu anlayışı bir kez daha belirtmiş, pratik atılımıyla da bunu perçinlemiştir.

Partimiz ve halkımız bu yiğit evladının anısını, ulusal kurtuluş cephesinin, halkımızın derinliklerine kök salmasını sağlayarak ve yurtsever özün hızla militanlaştırılmasıyla yaşatacaktır. Partimizin engin yol göstericiliği her alanda bulunan Kürdistan insanının yolunu da aydınlatmakta, onlara gerçek kurtuluşun ışığını yakmaktadır.

Semir Mehmet Yoldaşın Anısı Yol Göstericimizdir!

Yaşasın Partimizin Doğru-Devrimci Mücadele Hattı!

Adı ve Soyadı: *Bedrettin TİMURTAŞ (Melle Bedri)*
Doğum Yeri ve Yılı: *Zıvınga Şıkaka Köyü-Eruh, 1952*

Yoksul bir ailenin çocuğu olan ve tarım, hayvancılık gibi işler yaparak geçimini sağlayan Melle Bedri, evli ve 8 çocuk babasıydı. Eline geçen fırsatları iyi değerlendirerek Arapça ve Türkçe öğrenim gören ve imamlık yapmaya başlayan Melle Bedri, aydın bilinçli yapısıyla daima çevresini bilinçlendiren yurtsever bir din adamı haline gelmişti.

Sömürgecilerin özellikle de din adamları vasıtasıyla kendi egemenliklerini meşru gösterme çabalarına karşı çıkan ve din de dahil her türlü inancın bağımsız, demokratik ve özgür bir ortamda savunulabileceğini kavrayan Melle Bedri, bu kurumu halk arasında daha ileri yurtsever duyguların geliştirilmesi için en iyi şekilde işletmiştir.

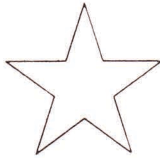
1970'ler sonrası KDP içinde yer alan ve uzun yıllar görev yapan Bedrettin TİMURTAŞ, bir kadro gibi geceli-gündüzlü çalışmasına rağmen bu hareketin eksikliklerine karşı koymaktan da geri durmamış, sürekli daha güçlü arayışlara girmiştir. Partimizin ülkede gelişme gösterdiği yıllardan itibaren duyduğu kadarıyla içten içe sempati beslemeye başlamış ve yeni dönem mücadelemizin Eruh yerelinde gelişmesiyle bu alandaki birimin en önemli dayanağı haline gelmiştir.

Parti saflarına katıldıktan sonra birkaç aylık bir eğitim görmüş ve aktif olarak faaliyetlere katılmaya başlamıştır. Yöre halkının kendi kişiliğine olan saygısını Partiye ve mücadeleye yönelten, oldukça alçakgönüllü, fedakar ve cesur bir yapıya sahip olan Bedri arkadaş, ileri görüşlülüğü ve olgunluğuyla, faaliyet arkadaşlarına örnek olmuştur.

Birçok eylem ve propaganda faaliyetine aktif olarak katılan Melle Bedri, 2 Mayıs 1985 günü Fındık nahiyesinin Bane Kunel mıntıkasında sömürgeci ordu güçleriyle girdiği çatışmada yiğitçe savaşarak şehit düşmüştür.

KUKM saflarından böylesi yiğit bir yurtseverin şehit düşmesi elbetteki önemli bir kaybımız olmuştur. O'nun taşıdığı onurlu bayrağı yurtsever Kürdistan halkı en yüksekte dalgalandıracaktır.

* * *

Adı ve Soyadı: *Düvali GÖRDAL*
Doğum Yeri ve Yılı: *Yüksekova...*

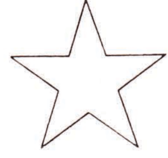
Oldukça yurtsever bir öze sahip olan ve düşmanın asimilasyon çabalarından az etkilenen bir çevreden olması nedeniyle Kürdistan bağımsızlık mücadelesi içinde yerini erkenden alan Düvali GÖRDAL, kalabalık ailesinin tüm sorumluluğunu da üstlenmiş ve daha küçük yaştan itibaren çeşitli işlerde çalışmaya başlamıştı.

Geri çekilme sürecinin sona ermesi ve yeniden ülkeye dönülerek, yeni dönem faaliyetlerinin başlamasıyla bu alana giden Partimizin kadro ve savaşçıları daha ilk andan itibaren Düvali arkadaş ile ilişki kurmuş ve onun aktif desteği ile kısa sürede başarılı sonuçlar almaya başlamışlardı.

O'nun sahip olduğu bitimsiz yurtsever duygu ve enerji, kısa sürede aktif bir savaşçı haline gelmesini sağlamış, konulan tüm eylemlerde fiilen yeraldığı gibi, savaşçıların alandaki rehberliği, korunması ve barınması işlerini de bizzat yürütmüştür. Kürdistan köylüsünün yiğitliğini, mertliğini ve yurtseverliğini en üst düzeyde temsil eden Düvali GÖRDAL, düşmanın ve onun yerli uşaklarının da dikkatlerini üzerine çekmekte gecikmemiş, yörede gelişen ve hızla boyutlanan ulusal direniş mücadelesinden duydukları korkuyla bu yurtsever savaşçının üzerine gelmeye başlamışlardır. Bir yandan kendi ailesinin geçimini sağlayan, bir yandan da mücadeleye katılan Düvali GÜRDAL'ı takip ederek yakalamak isteyen hain çeteler bu istemlerine 3 Mayıs 1985 günü ulaşmış ve 200 kişilik kontrgerilla gücüyle bulunduğu alanı kuşatmışlardır. Tek başına saatler boyu kahramanca çarpışan Düvali GÖRDAL, 2 astsubay ve 3 askeri öldürmüş, çok sayıda askeri de yaralamış ancak daha çatışmanın başında aldığı kurşun yaralarının artması sonucu "Bıji Kurdistan", "Bıji Partiya me" sloganlarını haykırarak şehit düşmüştür.

Anısı, yurtsever Kürdistan halkının derinliklerinde ve mücadelemizin doruğunda yaşayacaktır.

* * *

Adı ve Soyadı: *Hamit*
Doğum Yeri ve Yılı: *Simxor-Eruh*

Yurtsever bir Kürdistanlı olan Hamit arkadaş, çektiği tüm acı ve sıkıntılardan kurtuluşun tek yolunu Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinde gören sayısız Kürdistan köylüsünden birisiydi.

15 Ağustos sonrası gelişen mücadelemize aktif destek veren ve kendi çapında görevler üstlenen Hamit arkadaş, kendi köyünde Partizanlar ile sömürgeciler arasında çıkan bir çatışmadan sonra, Partizanlara destek olduğu gerekçesiyle aranır duruma gelmiş ve hakkında "vur" emri çıkarılmıştır. Oldukça zor şartlar altında mücadele eden Hamit yoldaş, 8 Nisan 1985 günü kendi köyüne giderken hain milisler tarafından pusuya düşürülmüş ve yaralanmıştır. Yaralı olarak kaldırıldığı hastanede ise zehirlenerek katledilmiştir.

CUMHURİYETİN SON 5 YILI VE KÜRDİSTAN'DA DEVRİM ŞAFAĞI

Tarihte ulusların, halkların, partilerin ve bireylerin yaşamlarında öyle dönemler vardır ki, bunlar –acı da olsa– geçmiş yılların hesabını yapmakta hayati öneme sahiptirler. Ve ancak bu hesaplar yapıldıktan, gerekli sonuçlar çıkarıldıktan sonradır ki geleceğe kendi öz çıkarları temelinde ve gerçek kimliği ile yüklenmek ve yine bu temelde kendi öz tarihini yapmak mümkün olabilir. Genelde cumhuriyet dönemi ama daha çok da onun son beş yılı, bu kuralı yaman bir biçimde doğrulamıştır. 12 Eylül faşizmi altında geçen beş yıl ve özellikle de rejimin 5. yılında yaşanan gerçekler, gerek Türkiye toplumunun çeşitli güçleri ve gerekse üzerinde insanlık tarihinin ender tanık olabileceği özgül nitelikte sömürgeci bir rejimin uygulandığı Kürdistan toplumu ve halkı açısından olsun hayati dersler ve sonuçlar açığa çıkarmış; yıllar boyu gizli-kapaklı tutulan önemli gerçekleri dışa vurmuştur.

Yaşanan son beş yıl, her gücün, sınıf, tabaka ve bireyin ne olduğunu ve ne olabileceğini tüm detaylarıyla ortaya koymuş bulunmaktadır. Bu anlamda çeşitli güçler hiçbir dönemde olmadığı kadar bu dönemde kendi gerçek güçlerinin boyutlarını görmüş, bunu gerçek ölçüleriyle tanıma olanağına sahip olmuşlardır. Yaşamaya hakkı olanla olmayan, eski ile yeni, düzen yanlısı ve kuyrukçusu ile muhalifi gerçek manada açığa çıkmıştır. 12 Eylül rejimi altında geçen beş yıl, beşinci yılda ortaya çıkan gelişmeler ve dayatan gerçekler bir anlamda, gerçek gücün kimde olduğunu, demogojinin ne olduğunu; hükmü icra olunanla safsatada kalanın hangisi olduğunu, devrimin dilini konuşturanlarla "lafla peynir gemisi yürütenlerin" kimler olduğunu; geçmişin ütopyaları ile güncel gerçeklerin neler olduğunu ve bütün bunların en yalın ifadesi olarak "Türk egemenliği gerçeği"nin tarihte ve çağımızda, gerek Türk ulusu açısından ve gerekse onun egemenlik sahası ve onunla ilişki içerisindeki güçler açısından olsun ne olduğu ve hangi anlama geldiğinin eşsiz bir dışa vurma hareketidir de.

Türk egemenlik sistemi, tarih boyunca, hem kendi toplumu ve hem de yönetimi altında tuttuğu halklara nefes aldırmayan bir maraton biçiminde sürüp geldiği için, bu egemenlik altındaki insanlar sağlıklı bir düşünce ve davranış yapısına, kendilerine yön verme imkanına ve "asker-millet" olarak yaşamaktan başka bir şansa pek sahip olamamışlar; hep güdülmüşlerdir. Türk egemenlik sistemi altında düşünceden politikaya, kültürden ekonomiye kadar sağlıklı bir yapının doğmaması ve her şeyin bu "asker-millet" felsefesine uygun olarak, ordu örgütlenişi ve askeri saldırılara göre ayarlanması, Türk egemen sınıflarının oluşum tarzlarından ve karekterlerinden ileri gelmektedir. Bu oluşum tarzı ve karekter Türk tarihi ile ayrılmaz bir bütün teşkil eder. Türk egemen sınıflarının tarihe girişlerinde olduğu gibi, onu günümüze getirişlerinde de bu özellik oldukça etkilidir.

Evet, Türk egemen güçleri bu "asker-millet" felsefesini kendi tarih ve toplumlarına önemli oranda egemen kılmışlardır. 12 Eylül faşist hareketi ve rejiminin en çıplak bir biçimde ortaya koyduğu gerçeklerden biri de budur. Yıllardan beridir "sol" geçinen bir çok kafalar bile eğer hala büyük oranda bu "asker-millet" felsefesine göre düşünüyor ve davranıyorsa, bu, Türk egemenlik sisteminin ne kadar özgün bir karekterde olduğunu gösterir. Tarihte görülmemiş barbarlık ve talanlara ve en sinsi halk, demokrasi ve sosyalizm düşmanlığına dayanan bu sistemin, ancak özelliklerini önemli oranda topluma kabul ettirmesi ve bir anlamda onu bilinçsizce ve objektif anlamda da olsa suçlarına ortak etmesi sayesinde günümüze dek gelebildiğini, yine 12 Eylül rejimi altında yaşanan bu 5 yıl en açık bir biçimde ortaya koymuştur. Marx'ın ünlü uyarısını hatırlayalım *"Fransızların yaptıkları gibi, kendi ulusunun gafil avlandığını söylemek yetmez. Ne bir ulusun, ne de bir kadının karşılarına çıkan ilk serüvencinin kendilerini iğfal edebildiği zaaf anı bağışlanır birşey değildir. Şeyleri bu biçimde sunmakla sorun çözümlenmez... Nasıl olupta 36 milyonluk bir ulusun üç dolandırıcı tarafından ansızın faka bastırıldığı ve direnç göstermeden köleliğe sürüklendiği, gene de açıklanması gereken bir şey olarak kalır..."* Bu halk adına konuştuklarını iddia eden Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm güçler açısından artık "olmazsa olmaz" nitelikte yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

12 Eylül hareketinin, bu rejim altında yaşanan 5 yılın ve 5. yılda ortaya çıkan gerçekler ve özellikle Kürdistan'da yükselen direnişin anlamı iyi kavranmalı; artık bu gerçekler ve gelişmelerin dayattığı görevler layıkı ile omuzlanmalıdır.

"Cumhuriyetin Son 5 Yılı ve Kürdistan'da Devrim Şafağı" yazımızda, 12 Eylül rejimi altında yaşanan 5 yıldan nasıl ders çıkarılması gerektiği, çıkarılması gereken temel dersleri, bu görevi başarması gereken ve halkın sözcülüğüne soyunmuş güçlere eleştiri, uyarı ve görevlere davet temelinde yeniden ortaya koymaya çalıştık. KUKH ve PKK gerçekliğinin doğru ele alınıp kavranması, bu gerçekliğe ve yaratılan gelişmelere doğru ve soyluca yaklaşılması çağrısında bulunduk, bunun zorunluluğuna dikkat çektik. Konuya geniş tahlil ve değerlendirmeler daha önce başka yazılarda yapıldığı için, burada yer vermedik.

Geleceği güçlü yaratabilecekler ancak, ne kadar acı ve amansız olursa olsun geçmişi ve bugünü doğru ve yüreklice değerlendirebilenler, bundan gerekli dersleri çıkarıp özümseyebilenler ve bu temelde geleceğe yürümeye cesaret edebilenler olabilir.

Sorunlara bir kez daha bu gerçeğin ışığında eğilmeyi ve bu temelde sonuna dek dayatıcı olmayı devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak sayıyoruz.

12 EYLÜL'ÜN 5. YILINDA BERRAKLAŞAN GERÇEKLER

Dikkatli bir gözlemci, 12 Eylül rejiminin, geçmişin tüm örtülerinden sıyrılarak kendini ele verme özelliği nedeniyle şu hükmü vermekte gecikmeyecektir: Türk egemenlik sisteminde ve dolayısı ile Türkiye toplumsal yaşamında her şey "ordu-millet" esprisine göre ve askeri tarzda ele alınıp geliştirilmek, işletilmek zorundadır. Bugün çok daha iyi açığa çıkmıştır ki bu gerçeklik damgasını önemli oranda sol'a da vurmuştur. Evet, 12 Eylül rejimi altında bile keskin sol geçinen birçokları, objektif planda; kafa yapıları ve davranışlarıyla hala rejimin basit bir milisliğinden öteye gidemiyorlarsa, bunda, bu "asker-millet" anlayışının derin etkilerini görmek gerekir. Yine dünya halklarının önemli bir kısmının sosyalizmin ışıklı yolunda yürüdüğü günümüz ortamında hala, Türkiye gündeminde "sivil toplumun ne kadar zayıf olduğu, dolayısı ile demokrasinin bir türlü gelişemediği" yolundaki tartışmaların yer alması, Türkiye'de yaşanmakta olan şeyin kaskatı bir militarizm olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Türk siyasetinde 20 yıl, başbakanlık da dahil en etkin görevler yürüten Demirel'in, sonuçta bir kalabent mahkum olmaktan kurtulamaması; büyük Türk demokratı, yurtseveri maskesi takınan Ecevit'in, milyonluk örgütü bir günde terkederek bir basit şair vatandaş pozuna sığınacak kadar küçülmesi; 'radikal sol muhalefet" denilen güçlerin "pişmanlık yasası" vb. uygulamalarla 12 Eylül rejimi tarafından kolaylıkla ve en geniş kesimleriyle "ıslah" edilebilmeleri, bu temelde gerçek devrim kuvvetleri üzerine adeta bir milis gibi sürülmeleri ve en acısı da bunu bir yapısal özellik biçiminde, hiç farkında bile olmadan objektif bir gerçeklik olarak sürdürmeleri hep, Türk egemenlik sisteminin ne kadar askeri-militan bir karekterde olduğunu açıklar.

Çörçil'in *"Türklerden politikacı yetişmez"* dediği söylenir. Bu sözler emperyalizmin en şöhretli politikacılarından birine aittir. Burdan yola çıkılarak, dile getirdiği şeyin sadece bir "emperyalist kendini beğenmişlikten" kaynaklandığı söylenebilir mi? Elbetteki hayır. Bu sözler, önemli oranda yukarıda belirtilen gerçekleri dile getirmektedir. Ama eksiktir, çünkü Türkiye'de böylesine kısır olan sadece politik alan değildir. Türk egemenlik sisteminin hakim olduğu her saha, ister savaş isterse barış dönemlerinde olsun, biribirini aratmayacak ölçüde böylesi bir kısırlığı, çoraklığı yaşamakta ve yansıtmaktadır. Türk hakim sınıflarının egemen olduğu tüm alanlarda, kültür adına, ideoloji adına, bilim adına ortaya çıkan tüm gelişmeler, daha tomurcuk halinde iken sert bir rüzgarla biçilir ya da iflah olmaz bir hale getirilir; yerine Prusya militarist geleneğinde bile ender rastlanan bir "asker-millet" gerçeği mutlaka egemen kılınır.

İşte buradan yola çıkarak diyoruz ki son beş yıl, bu gerçekleri, biraz düşünme gücü olanların asla inkar edemeyeceği kadar açığa vurmakla tarihe büyük bir hizmette bulunmuştur. Evet, yaşanan bu son beş yıl toplum ve onun çeşitli düzeylerdeki temsilcilerinin, sadece 12 Eylül rejimi karşısında değil, tüm cumhuriyet dönemindeki düzen temsilcileri, daha da genelde tüm Türk tarihinin despotik yöneticileri karşısındaki konumlarını, ne kadar çaptan düşürülmüş olduklarını, gerçek kimliklerinden ne kadar uzaklaştırıldıklarını, halk güçlerinin ne kadar ezildiklerini ve kötürümleştirildiklerini, egemen güçlerin çıkarları doğrultusunda ne kadar kullanıldıklarını öğreten derslerle doludur. Türkiye'de bugün eğer halk güçleri, iddia sahibi bir çoklarının küçümsediğini çok iyi bildiğimiz Filipinler, G. Afrika, El-Salvador vb. halk hareketlerinin çok gerisinde, adeta bir yaprağı bile kıpırdatmayacak kadar zayıf ve hatta çürümüş bir konumu yaşıyorlarsa, bunda süregelen Türk yönetim geleneğinin belirleyici etkilerini görmek gerekir.

Yine aynı biçimde Türk egemen güçlerinin günümüzde, IMF programlarına uymak, NATO görevlerini yerine getirmekte, emperyalizmin dünya çapında örnek göstereceği bir tablo sergilemeleri, yine, Türk tarihinin o çok övülen özelliklerinden kaynaklanmaktadır ve onun günümüze uyarlanmış biçimidir. Burada dile gelen, Türk boybeylerinin IX ve X. yy'larda yayılan İslamın ve Arap Sultanlarının elinde bir kılıç haline gelmeleri, bunun askeri örgütlenmedeki en uç örneklerini yaratmaları ve kılıç şakırtılarını Orta Avrupa'ya kadar duyurmalarıdır. Ve hem de bunu hiçbir üretim temeline dayanmadan, talancılıkla başarmış olmalarıdır. Evet, onlar bunu bir varoluş ve yaşam biçimi olarak benimsemiş, bu yönlerini geliştirdikçe geliştirmişlerdir. İslamiyetin dünya genelinde yayılma, fethetme, sömürme imkanları tükenince ve özellikle batı kapitalizmi karşısında tutunamayıp kendisi sömürge durumuna düşünce, kurnaz Türk egemen sınıfları, daha XVII ve XVIII. yy'lardan başlayarak bu sefer de, kapitalizmin işbirlikçileri, giderek islam ve Ortadoğu toplumları üzerindeki yayıcıları ve hatta ajanları olma yoluna girdiler. Lale Devri, Tanzimat, Meşrutiyet I ve II, Cumhuriyet ve en son olarak da 12 Eylül rejimi ile bunu nasıl doruk noktalarına vardırdıklarını; kapitalizmin ve emperyalizmin ne yaman kiraları olduklarını bunlar kendi ağızlarıyla itiraf etmekte ve günümüzde her fırsatta "Ortadoğu'da batının en güvenilir ileri karakolu ve jandarması biziz" demekten adeta şeref duymaktadırlar.

Evet, eğer Türk egemen güçleri tüm halkların tarihsel birikimlerine, kültürel, ekonomik ve siyasal varlıklarına bu denli bir saldırı tehdidi oluşturuyorlarsa ve günümüzde bunu NATO'nun emrinde bir askeri güç, adeta bir milis gücü gibi uşakça yapıyorlarsa, bunun da nedenini ve köklerini, işte bu tarihi geçmiş ve yine bu temeldeki biçimlenişinde aramak gerekir. Türk egemenleri tarihten şunu öğrenmişlerdir: En iyi çapulculuk ve talan feodalizmin emrinde mi yapılır, o halde kendileri onun en iyi kumandanları olmalıdırlar. Onlar bunu günümüze dek tüm sistemler boyunca adeta bir "amentü" olarak bellemişlerdir. Selçuk Bey'den M. Kemal'e, giderek Kenan Evren'e kadar Türk yöneticileri ve temsilcilerinin siyaset diye icra ettikleri şey, uşaklığına soyundukları sistemin kendilerinden ne istediğini tesbit edip, buna dayalı saldırı planları, örgütleri ve harekatları gerçekleştirmek; kendilerini geçindirmenin, idare etmenin ve ayakta tutmanın karşılığı olarak, vurmak-kırmaktır. İşte bu olgu nedeniyledir ki ekonomi, kültür ve sanat bu egemenlik altında bir türlü yeşerememekte, yeşerse bile serpilip boy verememekte; meyva vermesi bir türlü mümkün olamamaktadır.

Cumhuriyet dönemi başlangıçta, modernleşme ve yeni toplumsal sınıfların gelişimi konusunda bazı ütopyalar vaadediyor, sınıfsız imtiyazsız kitlelerden bahsediyordu. Kapitalizmi "devletçilik" maskesi altında biraz da gizleyerek umutla geliştirmeye çalışıyor, bunu, özellikle orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını kollama vaadiyle, onlara da benimsettirerek geliştirme umutlarını yayıyordu. Oysa bu koşullarda –o da ancak emperyalizme işbirlikçilik zemininde– gelişme şansı olan sadece büyük burjuvaziydi. Ve toplum çoktan, onları böyle kabul etmek, benimsemek zorunda bırakılmıştı. Eski Osmanlı toplumu; yani feodal toplum artıklarının bu gelişmeler karşısında söyleyebilecekleri, yapabilecekleri fazla birşey kalmamıştı. Halkın yeni güçleri ise, henüz ana rahminde iken boğulmaya çalışılmıştı ve zaten objektif olarak da bu gelişmelere karşı duracak konumdan çok uzak bulunuyorlardı. Buna bir de halk güçlerinin, egemen sınıflardan yaygınca etkilenmesi, onların adeta soldaki izdüşümü olma özellikleri de eklenince, 1980'li yıllara kadar, bırakalım Türk tarihi, ordusu, devlet sistemi; ekonomik, sosyal ve kültürel sisteminin ciddi bir tahliline tabı tutulup, tartışmaya sunulması, herkesin sorunlara adeta bir asker kafasıyla yanaşması gibi bir durum yaşandı. Politikanın [illegible] nedir, Ekonomi nasıl gelişir? Savaş-barış ilişkisi, askerlik-siyaset ilişkisi nedir? Nerde, nasıl başlar [illegible] sona erer gibi konulara sağlıklı yaklaşılmamış, çeşitli toplumsal [illegible] bu demokrasinin ilk adımıdır– lesi bir temelde [illegible] programlaştırma ve [illegible] dönüştürme imkanına [illegible] sahip olamamıştır. [illegible] olduğu için de [illegible] hala asker ve kadar [illegible] edilsin [illegible] savaşı değil [illegible] tarsız, yanlış ve hatta asker kafası ile gündeme getirilmesidir. Eğer bu sağırlar ve körler diyaloğunu ciddi bir tartışma ve çözüm çabası olarak görmüyorsak, durum gerçekte budur. Hem ezenin ve garipin ama, büyük çoğunlukla hem de ezilenin, hala asker kafası ile düşünmesi ve davranması sözkonusudur. Türkiye insanının cüce kalması işte, esas olarak buradan kaynaklan-

maktadır. Bunun içindir Türkiye insanının kimliğini bir türlü bulamaması. Demokrasinin utanılacak bir gevezelik ve demogoji konusu olmaktan bir türlü kurtulamaması yine bundandır. Sivil toplumun sesi de bundan ötürü duyulamamakta, sol, devrimci muhalefet esas olarak bu nedenle hiç mi hiç gelişme şansı bulamamaktadır. Ordu içinde "sol" cuntanın lideri geçinen ve kendini devrimci sayan Türkiye sol'unun da uzun süre umut bağladığı Muhsin Batur'un anılarında ifade ettiği şu sözler herşeyi izah etmeye yetmiyor mu? *"Demokrasi ütopyası adına devlet mi çöksün? Bunu mu seyredecektik, bunu mu kabul edecektik?"* Evet bu zat devleti kurtarma uğruna sol'u nasıl kullandığını, yeri geldiğinde ezilmesine nasıl göz yumduğunu ve nasıl bizzat yerle bir ettiğini açıkça söylemektedir artık.

Türkiye egemenlik sisteminde güç daima orduda yoğunlaşmıştır. Bu, yalnız askeri alanda ve anlamında değil, ekonomiden kültüre, oradan da politikaya kadar hemen her alanda böyledir. Genel bir tanımla politika ekonominin, üst yapı alt yapının yoğunlaşmış ifadesidir denir. Bu yoğunlaşma Türkiye gerçeğinde, orduda cisimleşmiştir. Ordu Türkiye'de, tüm alanların kontrolünü elinde tutan bir güçtür. İşte tüm değerlendirmeler ve hareket tarzında, bu temel gerçeğe dikkat etmek ve ona göre hüküm vermek, uygulamak gerekir. Başta Türkiye halkı olmak üzere, bu sömürgeci-faşist egemenlikten zarar görmüş tüm halklar ve genelde insanlık açısından bir çıkış yolu bulunmak isteniyorsa, bu sistemin ve onun tarihi ve güncel temsilcilerinin eleştirisi, –çok genel olarak da değinilmiş olsa– burada yapıldığı gibi gerçekçi yapılmalıdır.

Halklarımız bugün, Reagan'dan daha Reagancı bir yönetimle karşı karşıyadır. bu yönetim kendi halkını sadece zor, işkence ve katliamla siyaset dışı bırakmakla yetinmiyor, onu, ekonomik çıkarlarına tümden el koyarak açlığın sınırına getirip bırakıyor. Halkını dünyanın dört bir yanına savurabiliyor ve onu en ucuza çalıştırabiliyor. IMF programlarını dünyadaki hiçbir gerici yönetimin cesaret edemediği bir biçimde, örnek gösterilecek tarzda uyguluyor. Hiçbir rejim kendi halkına karşı bu kadar suçlu duruma düşmemiştir; halkın tüm toplumsal, ahlaki, kültürel değerlerini böylesine bir kaos ortamına sürüklememiş, saygınlığı ile bu denli oynamamıştır. Türk sömürgeci-faşist egemenleri bunu, bugün bir avuç tekel ve holding adına yaparak, toplum dışılıklarını esasta açıkça ilan etmiş bulunmaktadırlar. Türkiye ve bölge halkları, çağımızın en antidemokratik, giderek en halk düşmanı ve emperyalizmin en iğrenç, gönüllü ajanı bir yönetimle karşı karşıyadır. O nedenle bu rejime eleştiri köklü yapılmak zorundadır. Rejime karşı çıkış tarihsel bir temelde olmalı; bu güce karşı mücadelede ezilen halkların ve emekçilerin çıkarları temel alınmalıdır. Eleştiri "asker-millet" kafasından uzaklaşılarak, onun etkileriyle kıyasıya mücadele yürütülerek ve o kafa bir daha dirilmemecesine mezara gömülerek yapılmalıdır.

Ama ne yazık ki Türk aydını bu konuda başarılı bir örnek sergilemiyor ve adeta her seferinde sınıfta kalan bir öğrenci konumunu aşamıyor. Kendi egemen sınıfını yargılamada ve halkına sahip çıkmada çok soysuz davranıyor ve bir türlü kuyrukçu konumundan kurtulmak istemiyor. Dünyanın her türlü baskı ve sömürüsünü iliklerine dek de yaşasa bu "aydın" bir türlü onurlu bir mevkiye oturmak istemiyor. Türk aydınlarının yaşadığı sefalet.. bunalım ve kimlik arayışı da esasta buradan kaynaklanmaktadır.

Ancak yine de bunlar olmaksızın halkın öz çıkarlarının bilincine varması, bunu bir program ve örgütlenmeye kavuşturması mümkün olmadığına göre, mevcut durumuna rağmen Türk aydınlarını ısrarla göreve davet etmek kaçınılmazdır. Türk aydını eğer iddia ettiği gibi demokrat, devrimci ve hatta sosyalistse, kendi halkının beklentilerini egemen sınıflara karşı sıkı bir mücadele ortamında, eleştiri düzeyinde de olsa karşılamak zorundadır. 12 Eylül rejiminin bu 5 yılı onlara böylesine hayati bir imkan tanımıştır. Kendilerini bulma, rollerini tanıma, görevlerini yerine getirme, tarihin ve güncel gelişmelerin bilançosunu çıkarma ve bunu halktan yana bir programa dönüştürme gibi köklü tarihsel sorumluluklar bu aydınların omuzlarındadır. Onlar artık egemen sınıfların silik bir izdüşümü olmamalıdırlar. Bunlar rejimin üniversite, cami ve kahvedeki Guguk kuşları olmaya artık bir son vermeli, bu onursuz mesleği derhal terketmelidirler. Aksine bunların yerine kendi öz halklarının sesi olmalı, bu sese sahip çıkmalıdırlar. Kendi halk tarihlerini bulmalı, buna dayanarak yeni tarihlerini yazmaya koyulmalıdırlar. Evet başarıya ulaşan, barbarların fetih tarihi olabilir ama bunların kendi halklarının da bir tarihleri vardır: Türkmenlerin, Anadolu emekçilerinin, Baba İshakların, Bedrettinlerin, Mustafa Suphilerin, Denizlerin, Mahirlerin ve daha birçok devrimci savaşçının mücadeleleriyle yarattıkları tarih. Bu tarih bir türlü başarıya gidememiş de olsa, onu egemen sınıfların tarihinden mutlaka ayırmalıdırlar. Ve evet bu temelde kendi halklarının gerçek çıkarlarını en azından Evren-Özal faşistlerinin çıkarlarından ayırdedebilecek kadar namuslu ve onurlu bir konumu mutlaka yakalayabilmelidirler.

12 Eylül altında yaşanan beş yıl öncelikle Türk aydınlarının bu görevlerini hiçbir savsaklamaya sapmadan yerine getirmelerinin zorunluluğunu açıkça ortaya koyuyor.

12 Eylül sömürgeci-faşist rejimi altında geçen beş yıl, başta TC olmak üzere, onun egemenlik sahasındaki tüm güçlerin, 12 Eylül 1980'le birlikte nasıl kesin bir hesaplaşma sürecine ve bu anlamda nasıl dönülmez bir yola girdiklerini, yine bu nedenle nasıl sonuca ulaşmaktan kaçınılamayacağını; haksız, çürümüş, yaşamaya hakkı olmayan ve mücadeleyi kurallarına göre yürütmeyenlerin nasıl çözülmekten, dağılmaktan ve ezilmekten kurtulamadıklarını; haklı ve devrimci olanın ise eğer gereklerine uygun hareket ederse, tüm imha ve tasfiye çabalarına rağmen nasıl gelişip zafere doğru ilerletilebildiğini artık en sıradan insana bile göstermiş, kavratmıştır.

Türkiye cumhuriyeti, 12 Eylül ile birlikte açık faşist bir diktatörlüğe dönüşerek, tarihi açıdan ömrünü tamamlamıştır. Cumhuriyetin son 5 yılı ve özellikle de 12 Eylül 85'te tamamlanan 5. yılı giderek çok daha açık biçimde bunu kanıtlamış: cumhuriyetin tüm zaafları kendisini açığa vurmuş, düzenin kendini yenileme çabaları tümden boşa çıkarak, rejimin bir alternatif olamadığı açığa çıktığı gibi, bu düzen sınırları içinde ona karşı yeni alternatiflerin yaratılmasının da sözkonusu olmadığı, olamayacağı artık en net biçimde anlaşılmıştır.

TC, ortada bir hurda yığını ve adeta bir kadavra gibi durmaktadır. İdeolojiden siyasete, ekonomiden askeriyeye, giderek kültür, edebiyat ve sanata kadar her alanda bir tıkanma içinde olan rejim, tüm bu alanlarda özellikle günümüzde kendini yeniden üretememenin en çarpıcı örneklerini vermektedir. Tarihte ve günümüzde benzer nitelikli hiç bir rejimin yaşamadığı kadar uç noktada bir tükenişi yaşayan günümüz TC'si, hiç de tesadüf olmayan ve yapısal bir gerçeği arzeden bu özelliğinden ötürü, devrimci gelişmelerin de dayatması ile akrep misali bir sona hızla yaklaşmaktadır. Evet G. Afrika ırkçı rejimi bile sergilediği en klasik ve bağnaz sömürgeci, anti-komünist yapıya rağmen, hiç olmazsa inkarcı olmadığı noktasından hareketle bir çıkış üretebilir ve kendisini bazı oyunlarla, sahte çözümlerle bir süre daha yaşatabilir. Ama TC'nin böylesi bir şansı asla yoktur. Çünkü o, kendisi için tüm çıkış yollarını daha başından kendi eliyle imkansız kılmış; varlığını egemenliği altındaki halkların inkarı, demokrasi ve sosyalizmin reddi ve imhası üzerinde biçimlendirmiştir. Bu, herhangi bir yönetimin ve kliğin temsil ettiği bir eğilim ya da politika olmanın çok ötesinde, hemen tüm kanatları ile burjuvazinin varlık ve biçimlenmesine damgasını vuran Osmanlı feodal-despotizminin fideliğinde ordu eliyle üstten yaratılması; halkların yaşamlarına dek her türlü değerlerine el koyarak vücut bulma ve varlığını da yine bu temelde sürdürme olgusunun doğal bir sonucu olarak Türk burjuvazisinin tek yaşam biçimi, TC'nin de temel devlet politikasıdır. Günümüze dek ister iktidarda ve isterse muhalefette olsun hiçbir burjuva kanadın ve önde gelen temsilcilerinin TC'nin bu halk, demokrasi ve sosyalizm düşmanı karekterini aşamaması, lafta en radikal görünen yönetime muhalif güçlerin bile CHP ve Ecevit örneğinde açıkça görüldüğü gibi sonuçta bu politikaların en sinsi, en iğrenç ve en bağnaz uygulayıcıları, yürütücüleri durumuna gelmeleri hep böylesi bir mayalanmaya sahip olduklarındandır. Devrimci sol geçinen muhalefetin bir türlü devlete yönelmemesi halkın çıkarlarını formüle edememesi, bir savaş gücü, giderek bir iktidar alternatifi durumuna yükselememesi, tam aksine adeta devrevi bir biçimde halkın çıkarlarına karşıt güçler, engellere dönüşmesinin ardından da yine bu egemen sınıfların ağır etkisi altında biçimlenme ve yaşama, onun icazeti ile ya da çizdiği sınırlar içinde ayakta durma, varlığını başta proletarya olmak üzere halka, onun çıkarlarına, gücüne ve mücadelesine değil, özellikleri böyle olan Türk burjuvazisine kuyrukçuluğa dayandırması vardır.

"Türkiye'de sivil toplum var mıdır, yok mudur? Sivil toplum neden bu kadar zayıftır, demokrasi mücadelesi niçin bu kadar geri ve başarısızdır?" tartışmaları ve soruları da anlamını yine yukarıdaki izahta bulmaktadır.

Bu konulara ilişkin görüş ve değerlendirmeler ve 12 Eylül rejimi ile birlikte cumhuriyetin görünen sonu hakkındaki görüşler, Partimizin **"12 Eylül'ün 4. Yılına Girerken" broşürü ile Şoreşa Kurdistan sayı 6**'da ayrıntıları ile ortaya konulmuştur. Gelişmeler bu görüşleri en çarpıcı bir biçimde doğrulamıştır.

Günümüzde rejimin içine girdiği tükeniş, bizzat rejimin önde gelen temsilcilerinin bile inkar edemeyeceği boyutlara varmıştır. TC'nin son umudu olan 12 Eylül hareketine başvurulmuş, ama oluşturulan rejimin sorunlara çare olması bir yana, kendisi bizzat sorunların kaynağı haline gelmiştir. Halk saflarında yarattığı acı ve sıkıntılar ve özellikle reformist "sol" eliyle, Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik hareketlerinde yol açtığı tahribatlara rağmen, 12 Eylül rejimi esasta, devletin dayandığı tüm kuvvetleri kaçınılmaz biçimde devletin aleyhine kuvvetlere dönüştürmüştür. Bu, elbetteki kendi başına olmadı. Rejimin böylesine kendisini tüketen bir sürece girmesine yolaçan temel etken; onun varlık nedenlerinin başında yer alan KUKH'ni nihai olarak ortadan kaldırılması planının PKK önderliğindeki halkımızın kararlı direnişi ile yerle bir edilmesi; hareketimiz için öngörülen karanlık geleceğin devrimci atılımlarla gelişmeye dönüştürülmesidir. İşte ortaya çıkan bu gelişmenin bir türlü önlenememesi nedeniyledir ki, TC'nin tüm zayıflıkları, beklenmedik bir biçimde ve en güçlü göründüğü bir zamanda, bir bir ortaya dökülmüştür. Gücüne o kadar övgüler dizilen Türkiye bütçesinin çok önemli bir bölümünü bu nedenle yutan, emperyalizm adına bölgede SSCB'ye karşı bile "at oynatma, kılıç şaklatmaya" soyunan milyonluk Türk ordusu bugün, bir yandan iktidarın, dolayısı ile hertürlü baskı, sömürü, talan, hırsızlık, fuhuş, işsizlik, zam ve yoksulluğun gerçek sorumlusu olarak; diğer yandan ve esas olarak geliştirdiğimiz devrimci savaş karşısında yerinden bile kıpırdayamayacak kendini bile ustalıkla savunamayacak hale gelerek nasıl kof, asalak, gereksiz ve anlamsız bir kuvvet olduğunu ortaya koymuştur. Ordu, daha şimdiden TC'nin başına bela olmuştur. Ve bu milyonluk orduya yapılan yatırımlarını kendisine tanınan sınırsız taviz ve yetkilerin devrimci kuvvetler karşısında boşlukta kalması nedeniyle sonuçta, bir avuç işbirlikçi, bürokrat burjuva generalin keselerini daha da şişirmekten öteye gitmediği artık iyice anlaşılmıştır.

Siyasal planda rejim bütün bir toplumun kendisine, kendisinin de Evren ve Özal'a mahkum olduğunu adeta bağırmaktadır. 12 Eylül "düzeninden" bir çakıl taşının bile kımıldatılmasına şiddetle karşı duran rejimin temsilcileri, burjuva anlamda da olsa muhalefetin anlamsızlığını, dünya, bölge ve özellikle de Kürdistan'daki durumu ve devrimci yükselişi örnek göstererek anlatmaya ve bütün bir toplumu böylesi bir faşist rejim etrafında kenetlemeye çalışmaktadırlar. Böylesine pervasız ve akıldışı bir çabayı inatla sürdürürken, bunların esas olarak, Türk egemen sınıflarının tarihine Türk burjuvazisinin özelliklerine ve Türkiye devrimci geçinen sol'unun zaaflarına dayandıklarını, bunlardan güç aldıklarını hemen belirtmek gerekir.

Sağıyla ve "sol"uyla yasal muhalefetin rolü, bugün çok daha iyi açığa çıktığı gibi faşist diktanın asma yaprakları olmayı geçmemiş; **"rejimin emniyet sübapları" olma** gibi bir niteliğe bile ulaşamamıştır. HP ve MDP'nin ayrı dönemlerde sol ve sağ muhalefetin kendilerine en yakın kesimleri ile birleşme çabalarını, yine rejimin yedekleri haline gelme gibi bir çabadan çok muhalif güçlerin en yakınlarından başlayarak adım adım denetim altına alınıp tasfiyesi, rejimin bünyesinde eritilmesi hareketi olarak degerlendirmek gerekir. Çünkü bu rejim, devleti ayakta tutabilecek tüm kuvvetleri kendi şahsında toplamıştır. Bu düzen altında iktidar olma adına başkalarına dayanacak bir güç, olanak ve daha da önemlisi bir işlev ve rol bırakmamıştır.

Topluma yeniden kurtarıcı gibi sunulmaya çalışılan Demireller ve Ecevitler de bu anlamda da esas olarak, devleti yaşatma çabasında rejimle dolaylı işbirliği için, devrimi engelleyici güçler olarak el altından ve icazetli biçimde, en alçak bir danışıklı döğüşle piyasaya sürülmektedirler. Bunların eskiden beri demokrasi, sosyalizm ve hatta gizli-kapaklı olarak Kürt sorunu ile bile nasıl ve niçin oynadıkları, 12 Eylül 1980'den bu yana geçen beş yıl içinde, anlamak isteyen için fazlası ile açığa çıkmıştır. Biz burada, şimdi yeniden demokrasi pehlivanlığına soyunmuş bu kalpazanların 12 Eylül sabahı değersiz, basit ve zavallı piyonlar olarak halklarımız karşısında tüm görüntülerinden nasıl soyunduklarını hatırlatacak değiliz. Yine milyonluk örgütlerini nasıl terkettiklerini, nasıl kendi elleriyle tasfiye ettiklerini ve destekçilerinden sinyal almadan, cuntanın yeşil ışığını görmeden nasıl ağızlarını dahi açmadıklarını da. Değil ilerici, demokrat ve devrimci güçler, kitlelerin bilinç düzeyi de artık Evren, Demirel, Ecevit üçlüsünün şikeli döğüşünün gerisindeki gerçekleri görebilecek olgunluktadır.

Bu tablo içerisinde Türkiye ve onun Kürdistan'daki iğrenç yansıması reformist sol, daha ilk günden başlayarak en kepaze konumu yaşamaktadır. 5. yıl da bu "sol" artık tümden tasfiyeci bir güce dönüşmüştür. Liberal burjuvazinin kuyruğunda devrimci sol hareket ve özellikle KUKH ve PKK'ye yönelik tasfiye hareketini bir görev olarak üstlenen reformist-teslimiyetçi "sol" günümüzde bu en tehlikeli yolda kulaç atmaya devam etmektedir. Tutucu ve gerici karekteri, 12 Eylül rejiminin önlerine sürdüğü en alçakça planları ve en utanılası bir yaşamı adeta gönüllüce benimseyip buna "sol" adına izahlar, kılıflar kazandırmak ve bir meziyet olarak bakmak gibi iğrenç tutumları ile iyice belirginleşmiştir. Sol lafazanlık, oluşturulan sahte birlikler bu gerçekleri örtmeye yetmemektedir ve aksine onu kanıtlar mahiyettedir. "Sol Birlik" adı altında bu güçlerce oluşturulan sağ-tasfiyeci birliğin gerçek rolü ve anlamı, son HP-SODEP birleşmesi ile yolu açılmış görünen tasfiyeci birliklerin en planlısı ve geniş kapsamlısı olan DSP+Sol Birlik için elaltından yürütülen yoğun çaba ve pazarlıklar da ortaya çıkmaktadır. İç yüzlerinin böylesine dışa vurulmasıyla bunların, can havliyle "yine iftiraya uğruyoruz" diye bağıracaklarını düşünmek zor değil. Ama devrimci direnişimiz bu gizli gerçekleri hiç bir demogojinin ve saptırmanın örtemeyeceği kadar açıkça dışa vurmaktadır.

O nedenle diyoruz ki öncelikle bunlar kendilerini daha da kokuşturan bu mesleği terketmeli, egemen sınıflara uşaklık ruhundan artık mutlaka kurtulmalıdırlar. Bunlar da içinde olmak üzere kendine demokrat, ilerici, yurtsever ve hatta sosyalist diyenlerin eğer demokrasi ve giderek sosyalizm diye bir sorunları varsa bu sorunlarını ancak halkın çıkarlarını temel alarak, halkın tarihine ve kültürüne dayanarak çözümleyecekleri sonderece açıktır. Türkiye halkının emperyalist ve sömürgeci eğilimlerden bir çıkarı yoktur. Yine Türk halkının günümüzde cuntanın tüm okul kitaplarını yeniden yazdırarak yaptığı gibi "milli tarih", "milli coğrafya" diye bir sorunları yoktur. Türk halkının emperyalist çıkarların bekçisi, askeri olmak gibi bir görevleri de yoktur. Türk halkının kendi ekonomik ve siyasal çıkarlarını, kültür, tarih ve giderek insanlık değerlerini bilince çıkarıp, yetkince, cesurca ve ödün vermeksizin savunmaya ihtiyacı vardır. İşte gün, bu çıkarların böylesi temsilcileri, sözcüleri, militanları ve giderek önderleri olmasını bilme, bunu layıkıyla başarma günüdür. Ortalığı "sivil toplum nedir, nasıl geliştirilir? Demirel ve Ecevit yeniden nasıl hayat iksiri olur? Sol'un birliği nedir? Acaba Erdal Bey(!) sol'a kanat gerecek mi? Saraçhane mitinginde olduğu gibi bu kanatlar altından 'şanlı' bir çıkış yapabilmek acaba daha sonrası için de mümkün değil mi?" gibi sahte ve utanç verici tartışmaları, hayalleri bir yana bırakıp, halkın çıkarlarını en açık biçimde savunma: egemen sınıfların her türlü ideolojik, politik dayatmalarını boşa çıkaracak düşünce, örgüt ve eylem gücünü ortaya çıkarmak, militanlık ve egemen sınıflara ödün vermeme günüdür. Türk aydınları bu görevi, yaşanan son beş yıldan gerekli dersleri çıkararak, daha fazla gecikmeden yapmalıdırlar. Hele hele sosyalizm konusunda iddiaları varsa bu yolun ilke ve dolayısı ile emir niteliğinde olan gerçeklerini layıkı ile yapmalı: tarihteki ve günümüz dünyasındaki yerlerini, rollerini iyi tanımalı, gö-

revlerini bu kez başarıyla yerine getirmelidirler. Hiç bir gerçek halk ve hele proletarya aydını "şu nedenle emperyalizmin oyununa geldik", "bu nedenle burjuvazinin kuyrukçusu olduk", "Erdal Beye şunun için ihtiyaç var", "Ecevit bir daha şahlanırsa şu olanaklar doğar" gibi alçakça demogojilerle ezilen sınıfları ve halkını aldatma düşkünlüğünü göstermez, böyle bir suçu işlemez.

Bu aydınların aynı zamanda, egemen ulusa mensup ve dolayısı ile gelişme şansları daha fazla olması nedeniyle, ezilen ulusa karşı aydınlatma görevleri de vardır. Onlar, dünyanın en barbar ve sinsi bir sömürgeciliğini, hem de bin yıldan beridir yaşama şanssızlığına uğrayan Kürdistan halkına karşı, bırakalım bu görevlerini yerine getirmeyi, sorunlarının yanına bile yaklaşma dürüstlüğü ve yürekliliğini göstermedikleri için, bu alanda her şeyden çok daha sorumlu ve suçludurlar. Türkiye devrimci geçinen sol'u önemli çoğunluğu ile bugün, hala bu olumsuz konumu yaşamaktadır. Bunlar, "kraldan daha kralcı" bir tutumla ısrarla gerçeğe gözlerini kapatmakta, Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri, gerçek niteliği ile dile getirmekten bile ısrarla kaçınmaktadırlar. Demokratlık, ilericilik ve hatta sosyalistlik adına "mangalda kül bırakmayan" Türkiye'deki bir çok güç ve çevre ile Kürdistan'daki reformist milliyetçilik, Kürdistan'daki gelişmeler konusunda kendi kendisine sansür uygulamakta ve gelişmeleri çarpıtan özel bir üslupla gelecek için öngördükleri sinsi bazı planlarına yatırım yapmaktadırlar. Bu konuya ileride tekrar değineceğiz. Ama hemen belirtmek gerekir ki, bu "sol" 12 Eylül faşist sömürgeciliği altında yaşanan son beş yılı, özellikle de bu konuda köklü bir yenilenme ile hatalarından arınma, gerçekleri bilince çıkarıp görevlerine layıkı ile sarılma ve böylece hem kendi halkı ve hem de Kürdistan halkının kurtuluşunu yakınlaştırmak için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendireceğine; mayasından aldığı Türk egemen sınıflarının inkarcı yolunu seçerek, liberal burjuvaziye kuyrukçuluk ve egemen güçlere karşı meşruiyetini ispatlama uğruna, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve PKK'yi boynuna geçirilmiş bir değirmen taşı olarak ilan etti. [illegible] bu tespitler uzlaşmacı, reformist "sol"un KUKH'nin gelişimini kendisine karşıt, onu boğan bir gelişme olarak gördüğünün en samimi itiraflarıydı. Bu "sol"un bir batakta olduğu, boğulmakta olduğu ve PKK önderliğindeki KUKH'nin, gelişimi ile varlığını inkar eden ve atılımını önlemeye çalışan her güç gibi bunları da kaçınılmaz biçimde ölüme mahkum ettiği doğrudur. Ama bundan çıkarılacak sonuç nedir? Bunların bu denli çürümelerinden ve giderek ölümlerinden sorumlu olan kimdir? Burjuva kuyrukçuluğunu adeta yeminli bir meslek seçen ve asla kendisine yönelmeyen ve gerçek bir yenilenmeyi hedeflemeyen tutucu anlayış ve tavırları yüzünden, elbetteki gerçek sorumlu kendileridir. PKK, gösterdiği olağanüstü çaba ve yükselttiği direnişle, onlara gelişmenin yolunu göstermiş, düştükleri bataktan kurtulmaları için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Onlarsa yaşamanın yolunun, tam da rejimin sadık yandaşlarından istediği gibi PKK'yi tasfiye'den geçtiğine inanarak, tüm çabalarını bu doğrultuda yoğunlaştırmışlardır. Ama bu da kendilerine yarar sağlamamış, bu yolda ısrar ettikçe giderek küçülen, onurunu yitiren, liberal burjuva kalpazanlar peşinde koşuşturmaktan tükenen yine kendileri olmuştur.

PKK, onları her defasında, bu yolun kendilerini yok oluşa götüreceği, dönemin gerçeklerinin ne olduğu ve devrimci direnişi yükseltip, halklarımızın gerçek çıkarlarını temsil eden bağımsız politika ve eylem gücünü yaratmaları konusunda ısrarla uyarmıştır ve uyarmaya devam edecektir. Bu "sol" eğer söylediklerimize inanmıyor veya bundan bir sonuç çıkaramıyorsa biraz çevresine bakmalıdır. Bu rejimlere karşı nasıl savaş yürütülür, nasıl güç olunur, nelerden taviz verilir, nelerden taviz verilemez artık görmeli ve öğrenmelidir. Demokratlık, ilericilik ve hatta sosyalistlik adına devrimci şiddeti reddetmeyi en olumlu özellikleri olarak lanse eden, onu "maceracılık" diye akşam-sabah lanetleyenler, Hıristiyan-Demokratların bile Şili, El-Salvador, Güney Afrika ve daha bir çok ülkede şiddeti göze aldıkları ve bu temelde sonuç almaya çalıştıkları bir dünyada ve zamanda, nasıl ucube yaratıklar haline geldiklerini artık bilmelidirler. Eğer beğenmedikleri, Pakistan ve Filipin muhalefeti bile bu temelde bu denli mücadele yürütebiliyor ve etkinlik sağlayabiliyorsa, demokratlık ve sosyalistliği ile çok övünen bu sol, bunu haydi haydi yapabilmelidir. Ama buna bir türlü yanaşmadıkları, bırakalım böylesi gelişmelere önderlik etmeleri ve yaratmalarını, ortaya çıkan gelişmeleri bile ya inkar, ya küfürle örtbas ya da çarpıtma gibi utanılacak tutumlar sergiledikleri açıkça ortadadır. Peki bumudur demokratlık? Bumudur sosyalistlik? Dünyada böyle demokratlık ve sosyalistlik; böyle demokratlar ve sosyalistler var mıdır? Sosyalizm, toplumsal, siyasal gelişmeler başta olmak üzere bir çok alanda öngörü, gelişmelerin önceden tesbit edilebilmesi değil midir? Hem bunu yapamayacak, hem gelişmelere önderlik edemeyecek ve hem de kendi dışında, buna rağmen yaratılan devrimci gelişmeleri, foyanı meydana çıkardığı için "kendi pisliğini örtmesi" gibi saklamaya, çarpıtmaya çalışacaksın. Bunu kendisine meslek seçenlere her şey denebilir ama, demokrat ve sosyalist asla.

Evet 12 Eylül faşizminin 5. yılında, bu vesile ile sözkonusu güçlere, bir kez daha olumsuz konumlarını terkederek, çağdaş gelişmeler, gerçekler ve özellikle de ülkemizde yaşanan duruma uygun olarak, sorumluluklarına sahip çıkmaya ve gereklerini zaman geçirmeden layıkı ile yapmaya çağırıyor ve bunu, halklarımıza ve ilerici insanlığa karşı sorumluluğun bir gereği olarak görüyoruz.

Cumhuriyet, tarihi olarak ölmüştür. Bu gerçeğin anlamına iyi varılmalı ve yerine halkın cumhuriyetini kuracak güçler haline gelmenin zorunluluğu, tarihiliği ve güncel gerçeklerin bu konudaki dayatıcılığı yeterince görülüp, gereği mutlaka yapılmalıdır. Bu, elbette ki, çeşitli güçlerin keyfine göre ortaya çıkmış ve buna göre ilerleyen bir gelişme değil; gelinen tarihi aşamada, devrimle karşı-devrim, halk güçleri ile TC ve işbirlikçileri, KUKH ile Türk faşist sömürgecileri arasındaki mücadelenin artık gün gibi ortaya çıkardığı nesnel bir gerçektir. Ve tarihin tekerleği, hem Türkiye ve hem de özellikle Kürdistan'da şaşmaz bir biçimde devrimden yana ilerlemektedir. Kürdistan'da bu 5. yılda yaşanan görkemli gelişmeler, söylenenleri en açık biçimde doğrulamaktadır. Devrimin ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu, Türk burjuvazisi, kendi üslubuyla da olsa artık hemen hergün gazetelerinde yazıp çizmektedir. Rejimin temsilcilerinin son aylarda savurdukları tehditler, tatbikatlarla yaptıkları gövde gösterileri, telaşlı gezileri, yeni alternatifler yaratacakları yolundaki aldatmacadan ibaret gayretleri, evet bütün bunlar, rejimin önde gelen temsilcilerinin devrimin sıcak nefesini enselerinde duymaya başladıklarının açık kanıtlarıdır. Tüm bu gelişmelere damgasını vuran gücün ise KUKH ve onun önderi PKK olduğu, yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye genelinde de devrimci direniş ve gelişmenin PKK tarafından temsil edildiği, artık düşman tarafından bile itiraf edilmektedir.

KÜRDİSTAN'DA DEVRİM ŞAFAĞI

Kürdistan halkı açısından cumhuriyetin son 5 yılı, her alanda olağanüstü gelişmelerin yaşandığı yıllar oldu. Bu 5 yılda halkımız, amansız bir hastalığa tutulmuş, lime lime dökülen bir canavarın, belki deva olur diye elindeki ava dişlerini ve tırnaklarını son kez ama sonuna dek geçirerek onu kan-

revan içinde bırakmasına benzer bir gerçeği yaşadı. TC, KUKH ve PKK'yi daha küçük bir tomurcuk halinde iken boğabilmek için, elindeki tüm tarihsel çağdaş imkanları kullandı ve Hareketimize karşı küçümsenmeyecek desteklerle saldırıya geçti. Ancak Hareketimiz ne pahasına olursa olsun kazanımlarını korumak ve giderek bunu zafere dönüştürmek için sonsuz bir direnme gücü gösterdi.

PKK'nin 12 Eylül faşist rejimine karşı yürüttüğü savaş, sadece düşünsel düzeyde kalan bir savaş değil; başta vahşi Diyarbakır zindanları olmak üzere, ülke içinde ve dışında her alanda, barbar bir güce karşı mazlum bir halkın ve onun öncüsünün, bazen fertlerin ordulara karşı savaşına dönüşen, insan soyunun tanık olduğu en korkunç güç dengesizliği ortamında yürüttüğü bir savaştır. Evet bizzat kendilerinin söylediği gibi, birkaç yüz kişiye karşı, 500 000'i aşan faşist bir ordu gücünün, her türlü teknik donanım ve devlet desteğine sahip olarak yürüttüğü bir savaş. İşte böylesi bir doğa üstü eşitsizlik ortamında bile, Türk egemen sistemine karşı yaratılan Türkiye ve Kürdistan tarihinin en uzun ve başarılı devrimci direnişinin altında, PKK'nin imzası vardır. 15 Ağustos devrimci atılımı ile PKK, Türk egemen güçlerinin, tarihten günümüze dek halk güçlerinin o kısa ömürlü, yenilgiye uğramak ve ezilmekten kurtulamayan direnişlerinin ardından hep "ezdik, yendik, boyunduruk altına aldık ve uşaklaştırdık" diye övündükleri kara gidişi tersine çevirmiş, direnişi sürekli kılmayı ve geliştirmeyi bilmiştir.

PKK, doğaüstü bir direniş ve çabayla, Kürdistan halkını devrimin şafağına ulaştırabilmiştir. Ama bunu bilip söylemek, onu yeterince kavramak ve gerektiği biçimde izlemek bakımından kafi değildir. PKK'nin düşünsel ve eylemsel eleştiri ve mücadele silahları, bu anlamda özgün nitelikleriyle kavranmalıdır. Bu silahlar parti kadroları tarafından olduğu kadar, parti dışı güçler ve çözümleri tarafından da doğru değerlendirilip, doğru kullanılmalıdır. Neydik nasıl olduk; neye karşı neyle ve nasıl savaştık; karşımızdaki gücün durumu neydi, neyle, nasıl saldırdı; kör bir tarihi, bilinçsiz insan yığınlarını nasıl kullandı; bunu PKK içine nasıl yansıtmak, nasıl herşeyi içinden boşaltmak bitirmek istedi; tarihte ne yaptı, günümüzde ne yapmak istiyor? Evet bütün bunlar iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. PKK'de daha ilk günden başlayarak bu büyük savunma savaşını ancak bu sorulara başarılı yerinde ve gerçekçi cevaplar verebildiği için ilerletebilmiştir.

Evet PKK böylesi bir temelde, halkımızın tarihten silinmemesi, insanlığın bir yüz karası olmaması ve üzerindeki lanetli sıfatların kaldırılabilmesi için muazzam bir direnme ve savunma savaşı yürütmüştür. Bu nedenle yürüttüğü bir partinin savunulması değil, son nefesinde yaşam kavgası veren bir halkın savunulmasıdır. PKK'nin bu savaşı özellikle, Hareketimiz ve giderek halkımızın imhası ve tarihten tümden silinmesi için açık bir karşı-devrimci savaş temelinde halklarımıza dayatılan 12 Eylül rejimine karşı geçen 5 yıl içinde nasıl bir direnişle yürüttüğü ve düşmanın karanlık planlarını bu temelde nasıl yırttığı, artık bu gerçekten en çok kaçanlara bile itiraf ettirilmiştir. Direniş savaşımızın özellikleri sonuçları ve yarattığı kazanımlar, başta parti yazılarında ayrıntılarıyla konulmuştur; burada ayrıca değinmeyeceğiz ama 12 Eylül faşist reiiminin 5. yılında bu savaşın direniş tarihimizde yeni bir evreyi başlatacak kadar zirveye çıkardığı, destansı direnişler ve kahramanlıklar yaratıldığını belirtmek gerekir. Diyarbakır zindanlarından dehlizlerinden Ağrı dağının doruklarına kadar bu direniş, ülkemizin her yanında sergilenmiş, yaygınlaştırılmıştır. TC bu gelişmelere, bir kişinin karşısına bir ordu dikecek kadar çılgınca ve fakat acz ve düşkünlük içerisinde karşılık vermeye çalıştı. Yıllarca işkencenin tanık olmadık biçimleri yaşandı, tarifsiz acılar, sıkıntılar ve olanaksızlıklarla boğuşuldu. İşte PKK daha ilk yıldan başlayarak rejime ve diğer güçlere yönelik savaşını ve eleştirilerini yaşadığı bu yaman gerçekliğin ve yarattığı canlı pratiğin parlak ışıkları altında ortaya koydu ve geliştirdi. Bu nedenle gerek rejim ve gerek cumhuriyete yönelik değerlendirme ve tesbitler ve yine gerekse yaramaz konumdaki "halkın dostu" olması gereken güçlere yönelik eleştiriler, iyi özümsenmelidir. Partimizin TC'ye ve onun günümüzdeki devamı olan 12 Eylül rejimine karşı yürüttüğü direnme savaşı tüm özgün karekteri ve özellikleriyle kavranmalıdır. Eğer gerçeğe, kaşarlanmış inkarcı takımın gözlükleriyle değilde, objektif olarak yaklaşılırsa, birbirine karşıt değil, gelişen ve o anlamda devrim ile karşı devrimin helezonik evrensel gelişiminin ülkemizdeki çarpıcı bir örneğini sunan Partimiz ile TC ve 12 Eylül rejimi arasındaki savaş, geçen 5 yıla damgasını vuran esas unsurdur ve 5. yılda tüm çıplaklığı ile ortaya çıkan bu gerçek, artık sıradan vatandaşlar tarafından bile anlaşılmıştır.

12 Eylül rejiminin sorumluları bile artık, o iflah olmaz inkarcılıklarına rağmen, 12 Eylül karşı-devrim hareketinin tarihini, partimizin oluştuğu 1978 yılına dayandırmakta ve Türkiye ile Kürdistan genelinde bu tarihten sonra süren savaşın PKK ile TC arasında olduğunu; devrimci mücadele ve alternatifin ulusal ve uluslararası platforma bu güç tarafından zorla dayatıldığını açıklamak zorunda kalmışlardır. M. Ali Birand 12 Eylül Hareketinin hikayesini yazdığı kitabında, bunu belgeleriyle ortaya koymaktadır. Bu kitapta 12 Eylül Hareketine, Hilvan, Siverek, Batman vb. alanlardaki önemli gelişmelerden sonra 1978'de Diyarbakır'da karar verildiği yazılmaktadır. Maraş katliamını, Özel Harp Dairesinin, bu gelişmeleri geriletmek, hareketi sindirmek vb. amacıyla tertiplediği artık açıklık kazanmış bir olgudur. 15 Ağustos devrimci atılımının yıldönümünde Genel Kurmay Başkanlığının, Özel Harp Dairesinin kurmaylarına düzenlettirdiği brifing niteliğindeki basın toplantısında bu gerçekler, bir bir teslim ve itiraf edilmiş, 78'lere kadar TC'nin 40 yıl istikrar içinde yaşadığı, ancak 78'de karşılarına PKK diye bir gücün çıkarıldığı, o tarihten bu yana bu güçle mücadelenin sürdürüldüğü ifade edilerek, Özel Harbin tüm yıkıcı, imhacı çabalarına rağmen, PKK'nin bu savaşı günümüze dek getirdiği, istenmeyerek de olsa kabul edilmiştir.

Evet, bu çetin gerçeklerin açıkça ortaya koyduğu gibi PKK, 12 Eylül 1980'den bu yana, halklarımıza egemen kılınmaya çalışılan karanlık bir döneme ve onun sorumlusu azgın bir rejime karşı böylesi bir büyük direnişi başarıyla yürüten ve bunu giderek yükselten, zirveye diken bir güçtür. O halde PKK'ye yaklaşım, onu değerlendirme ve her düzeyde ele alış da bu gerçeklere uygun olmak zorundadır. Özellikle Türkiye aydını ve ondan en kötü tarzda etkilenmiş Kürdistan'daki benzerleri, KUKH ve PKK'ye yaklaşırken bu gerçekleri dikkate almalı, bu konudaki geçmiş ve mevcut soysuz tutumlarını terketmeli, artık egemen sınıfların beyni ve ağzıyla düşünüp konuşmamalı, hele hele mide salgılarını düşünce diye ortaya sürmekten artık kesinlikle vazgeçmelidirler. Gerçek insanlık değerleriyle ve halkların gerçek çıkarlarıyla uygunluk içinde düşünmeli, tavır koymak ve buna uygun eylem gücüne ulaşmalıdırlar.

PKK'nin bu konuda gösterdiği çaba, yarattığı direniş ve ortaya çıkardığı olağanüstü gelişmeler ortada iken, bunu inkara kalkmak, görmezlikten gelmek, şaibeli göstermek, çarpıtmak ve hele hele "PKK bütün bu eylem ve çalışmaları dağılmasını önlemek için, zorla yapıyor, yaptırıyor" gibi deli zırvası gevelemelerle geçiştirmeye kalkmak, bilincinde olunsun ya da olunmasın bu rejim ve onun emperyalist dayanakları ile aynı ağızdan konuşmak, aynı kafa ve ruhla düşünmek, duymaktır. Yürüttüğümüz savaşın içeriği ve boyutları düşman tarafından bile bu denli açıkça itiraf edilmişken, özellikle reformist "sol"un içine düştüğü bu aynı "kraldan da kralcı" tutum, gerçeklerin ört-bas edilmesine, çarpıtılmasına yetmeyecektir ama, onların gerçek niteliğini gözler önüne sererek, ne iflah olmaz hastalar olduklarını en sıradan insanlara bile kavratacaktır. Evet mücadele denince, savaş denince; TC'ye karşı güç örgüt ve eylem yaratmak, halkın

çıkarlarını her düzeyde bağımsızca, açıkça, mertçe savunma denince; ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın Türkiye halkı ile bu temelde ortak mücadele, eşit ilişkiler için devrimci, savaşçı birliklerini yaratma denince; saraya tutulmuş hastalar gibi "provakasyon", "maceracılık", "halkı katliama götürme", "bizi oyuna getirme" diye avaz avaz bağıran bu güçlere soruyoruz, eğer aşağılık uşaklar olmak, halklarımızın davasına sırtımızı dönmek, devrim kaçkını görev kaçkını olmak istemiyorsak ne yapmalıydık? Yaptıklarımızdan başka şey yapılabilinir miydi? Karşımızdakiler her alanda askerce örgütleniyor askerce vuruyorlar. Bizim de halkımızın ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel tüm çıkarlarını onun anladığı bu dille savunmamız, bu koşullarda kaçınılmaz değil mi? Bu çıkarların, düzene karşı böyle bir savunma savaşı dışında, bütün bir halk için elde etme olanağı, yolu var mı? Bunca yıl, bunun başka yolları da olabileceği konusunda sahte umutlar yaydınız ve bunu ortaya çıkarmaya çalıştınız. Ama size bu umutları şırınga edenlerin kapısında düştüğünüz sıkıntı, konumunuz ve elindeki-avucundakini de yitirmiş, aldatılan memur vatandaş durumunuzla içine düştüğünüz zavallılık, çizgimizin, savaşımızın doğruluğunu ve güçlülüğünü ortaya koymuyor mu? Bu gerçeği siz de niçin itiraf etmiyorsunuz? Eğer uşaklık ruhlarda bir karekter olarak yer etmemişse, eğer başka güçlerle halkımızın çıkarları aleyhine oluşturulan utanılası bağlılıklar içine girilmemişse, bu gerçeği itiraf etmekten ötürü kim, neyini yitirebilir?

Egemen sınıflar yüzyıllardır halklara nasıl saldırıyorlar, günümüzde bunu en gaddar bir biçimde nasıl yürütüyorlar? Halkların kurtuluş davası da böylesi bir güç, kararlılık ve etkinlikle savunulmak, zafere götürülmek zorunda değil midir? Boyunlarımıza hergün kılıçla vurulan bir güce, papaz gibi avuç açıp, vurulması için boynumuzu, kendimiz mi uzatmalıyız? Düşmanı geriletecek, halkların nefes borularını açacak savaş tarzı, onun anladığı dil, üslup nedir? Her alanda aktif savunmadır, ölümü kabul etmemektir.

Ama yanı başımızda, hem de halk adına konuştuğunu iddia eden öyle papazlar türedi ki elinde kılıç hergün dehşet saçan bir düşman karşısında bunlar, barışçıl politikalar vaazettiler. Erdal Beyin bayrağı, Ecevit'in pelerini "Sol Birlik" adlı ucubenin şemsiyesi altında demokrasi ve hatta sosyalizme ulaşılabileceğinden gizli, ya da açık dem vurdular ve böylesi umutlar vaadettiler. Bunun demokrasi ve sosyalizm savaşçılığı ile bir ilişkisi ve benzerliği var mı? Cindoruk vb. düzenin has adamları bile, değil demokrasi ve sosyalizm, demokrasiye asla varmayan ve büyük oranda şikeli bir klik savaşı için bile bu kadar iyimser vaatlerde bulunamıyor ve politik mücadelede bu kadar alçalmıyor. Rejimin saçtığı dehşet ve soygun tablosuna bakarak bunlar görünürde de olsa bu rejimle uzlaşmanın, yaratacağı politik yıkımlara dikkat çekiyor ve bundan uzak durmaya çalışıyor. Çünkü karşı taraf toplumu çığırından çıkarmış, saldırı ve soygundan başka şey bilmeyen, tanımayan faşist bir güçtür. Böylesi bir olgu karşısında, halka sahte yollar önerilebilir mi? İşte PKK bu sahte yolların halk adına halkı papazca aldatmanın reddi hareketidir. PKK cellada karşı silkinme, direnme hareketidir. PKK, halkın , azgın katliamcıya karşı onun anladığı dilden kendini savunma hareketidir. Saygı gösterilmeli, gerçekler teslim edilmelidir derken de bunu kastediyoruz.

12 Eylül'ün bu çok öğretici yıllarında artık, ne olduğu çok iyi bilinen burjuva demokrasicilik, parlamentoculuk oyunları, şu ya da bu gücün ulusal, uluslararası çıkarları adına hiç bir şey anlamamış, zavallı yaratıklar gibi ortalarda dolaşmamalıdır artık.

Halkımız çok acı çekti, sömürüldü, çok baskı ve işkence gördü. Bunların intikamının alınması, halkın çıkarlarının ortaya açıkça konulması, bu uğurda savaşılması gerekir. Bu "kırk haramiler"den başka türlü kurtuluş yolu varmıdır? İşte PKK böyle bir savaşı formülleştiren ve bunu yalnız Kürdistan halkının çıkarları açısından değil, başta Türkiye halkı olmak üzere tüm bölge halkları ve ilerici insanlığın çıkarlarını dikkate alarak yapan ve yürüten bir harekettir. PKK, insanlığa böylesi bir katkıyla yükümlü, görevli olduklarını düşünenlerin, hissedenlerin partisidir. Ve böylesi tarihi görevler başarmak üzere yola çıkarken olduğu gibi, bugün de O, sadece haklılığına ve halkının desteğine öz gücüne güveniyor. Bu, bize göre en büyük kuvvettir. Nükleer dehşet saçanları ve bu araçların kör gücünü de dize getirecek kuvvette budur. Böylesi bir temelde hareket ettiği içindir ki PKK, TC ve işbirlikçilerinin her alandaki yoğun saldırı ve imha çabalarına ve dost olması gereken birçok gücün yıkıcı ve tasfiyeci tutum ve davranışlarına rağmen gelişiyor, güçleniyor ve yenilmiyor. Ne yazık ki bu gelişmeyi görmek istemeyen ve hazmedemeyenlerin başında yine –belki düşmandan da önde– dost olması gereken güçler geliyor.

Evet, bugün bunlar, değil yurtseverlik, demokratlık ve sosyalistlik, insanlık açısından bile utanç verici bir tablo sergilemektedirler. PKK'nin 15 Ağustos devrimci atılımı ile 12 Eylül rejimine karşı yarattığı devrimci direniş, gelişme ve alternatifi Kürdistan'ın her alanı ve giderek Türkiye'de önü alınamaz biçimde yayması ve bu temelde yükselen hareketi, Kürdistan'ı iki gün ziyaret eden yabancı basın temsilcileri ve hatta önde gelen emperyalist basın bile sayfalar dolusu değerlendirmelere konu yapar ve yeni politik değerlendirme ihtiyacını açıkça işaret ederken; bu, demokratlık, sosyalistlik ve hatta komünistlik sıfatını adeta "hanedan"ca bir tutuculukla kimseye bırakmayan bunlar, partimizin öncülük ettiği, Kürdistan'daki direniş ve gelişmeler karşısında kendilerine "görmedim, duymadım, söylemedim" kuralını uygulamaktadırlar. Elbetteki bu, olumlu bir iş yapmamak anlamında böyledir; yoksa bunlar, Hareketimize saldırı sözkonusu olduğunda oldukça aktiftirler. O kadar ki, bizi zamanında ezmediği ve hala kesin bir yenilgiye uğratamadığı için rejime karşı çok öfkelidirler. Birliklerini PKK'nin önü nasıl alınır, PKK nasıl tasfiye edilir "stratejisi" üzerine kurar; toplantılarını PKK'yi teşhir ve tecrit görevi ile açar ve kapatırlar. Cepheden saldırılar ile bir türlü işini halledemedikleri bu hareketi, bu sefer de bir zamandan beridir, gizli ya da açık yeni bir takım girişimler ve sinsi planlarla altetmenin çabası içerisindedirler. İpleri Özel Harp Dairesinin elinde olan Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin içerde ve dışarda PKK'ye yöneltiği tasfiyeci provakasyon ve ihanet hareketinin bu kendine yurtsever demokrat, sosyalist, komünist sıfatını layık gören ve fakat özünde kokuşmuş bir reformizmi temsil eden "sol" tarafından gizli ve açık olarak ne kadar desteklendiği, hangi olanaklar vaadedilerek semirtildiği, bürolar oluşturularak bu tasfiyeci faaliyete, yani Özel Harp Dairesinin bu eylemine dolaylı da olsa nasıl katılındığı ancak tüm bu çabalarına rağmen bunların, kucaklarına atılan birkaç hain, asalak ve çürümüş unsur dışında ellerinin nasıl böğürlerinde kaldığı, herkes tarafından bilinmektedir. Fakat bunlar PKK'ye düşmanlık mesleğinden vazgeçmiş değillerdir. TKP'nin öncülük ettiği tasfiyeci sol birliğin şimdi, yeni bir taktik denemekte olduğu gözlenmektedir. Bunlar bir yandan, PKK'nin şahsında devrimci direnişe "maceracılık" ve "provakasyon" diye küfretmeye devam ederken, diğer yandan sinsi ve alçak bir planın gereği olarak, PKK'nin direnişine ve şehitlerine onun adını anmadan, "Kürdistan halkının direnişi", "yurtseverlerin direnişi", "yurtseverler şehit düştü" biçiminde sahip çıkmaya çalışmaktadırlar. T"K"P ve T"K"P gibi çürümüş partilerin akıl hocalığında bunlar, PKK önderliğini gayri meşru ilan edip, şehitlerini ve direnişini arkalarına alarak, Türk burjuvazisi ile pazarlığa oturmak istemektedirler. Evet tüm Kürdistan halkı ve yurtseverleri, dürüst tüm ileri, demokrat ve devrimciler bu alçakça niyet ve oyunları iyi görmeli; oynadıkları bu iğrenç oyunu, bunların suratına, gördükleri her yerde tükürürcesine haykırmalıdırlar. Tarihi biraz bilenler ve halkımız çok iyi hatırlamaktadır ki bunlar, Kemal Atatürk'ten kalma niyet ve planlardır. Bu planları günümüzde ortaya sürmekle bu güçler, Atatürk'ün yani cumhuriyetin has çocukları olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardır. PKK'yi şaibeli, karanlık bir hareket, önderliğini ise gayri meşru ilan edeceksin; mücadelemizi "provakasyon" diye karalayacak, tecrit etmeye çalışacaksın ama şehitlerin ve direnişinin yarattığı etkileri tekeline alarak, Türk burjuvazisini "Kürt hareketi" ile tehdit edip legalite kazanmaya çalışacaksın. Bunu kazanıncaya kadar gerekirse biraz "Kürtçülük" yapacaksın, ama kazandıktan sonra "gerici ve bölücüdür" diye hareketi tenkite kalkacak; en iyi nasıl ezileceği konusunda burjuva orduya pilotluk, kılavuzluk, danışmanlık ve kurmaylık yapacaksın. Son nefeslerine kadar PKK ve önderliğinin adını sloganlarla haykırarak şehit düştükleri herkesçe çok iyi bilinen kadro ve savaşçılarına "yiğit, yurtsever, pırlanta gibi gençler" PKK önderliğine de "asla yanaşılmayacak karanlık bir güç" biçimindeki sinsi ve alçakça yaklaşımın altında işte bu gerçek yatmaktadır. PKK önderliği bunlara göre "kurbanlık koyun" gibidir; pısırık, köle ruhlarına ve gördükleri rüyaya göre TC nasıl olsa birgün haklarından gelecektir. Ve işte o gün kendilerine gün doğacak, PKK'nin mirasıyla yaşadıkları gibi, belki kimbilir burjuvaziden bazı tavizler de koparabileceklerdir. Çok alçakça, çok sinsi, ama çok aptalca ve boş bir hülya. PKK'nin, direnen Kürdistan halkının ve nihayet devrimimizin size vereceği, terkedeceği hiç bir miras yoktur ve olmayacaktır. Sizi bir kez daha uyarıyoruz, bu basit mantığı terkedin, ve eğer değil yurtseverlik, demokratlık ve devrimcilik, bir nebze bile insanlığınız varsa, gerçeklere saygılı olun. Aksi halde, devrimci gerçeklik, kendisini ısrarla reddedenleri tarihte olduğu gibi günümüzde de acımasızca ezecektir.

Geçen son 5 yıl boyunca PKK, tüm bu gerçekleri yine böylesine açık bir biçimde dile getirmeye çalıştı. Yaşanılan gerçeklerin öğrettiği dersler ışığında, düşmanın tarihi ve güncel durumu kadar, kendi tarihi ve mevcut durumunu da bilince çıkarmaya, çağımızı bu dersler ışığında kavramaya çalıştı. Yine bu dersler ışığında yurtseverlik, demokratlık ve sosyalistliğin gerektirdiği görevlerini, ilerici insanlığa karşı olan yükümlülüklerini başarmaya, yerine getirmeye gayret etti. PKK, bu rejime karşı direnmeyi, "kesinlikle ve sonuna kadar" şiarı ile benimsedi ve yükseltti. Bu amaçla bilincini, iradesini ve yüreğini sonuna kadar konuşturdu, zorladı. Devrimci-yurtsever birlik ve direniş uğruna ne gerekiyorsa, elinden gelen her şeyi sonuna kadar yaptı. Ve halen başta Partimiz içinde olmak üzere, stratejisine uygun olarak sömürgeciliğe karşı savaşan en militan kadroların birliğini adım adım hayata geçiren bir özellikte, Kürdistan halkının beklentilerine ve çıkarlarına en uygun bir tarzda halkın birliği ile parti birliğini; yine silahlı birliklerle siyasal cephe birliklerini içiçe örerek; bunu Türkiye halkının mücadelesi ile en doğru temellerde birleştirmeye çalışarak ve bu uğurda her türlü fedakarlığı göstererek yapmaya devam etmektedir.

PKK bu çabaların son bir yıldaki olağanüstü direnişi ile adım adım gerçeğe dönüştürmektedir. Parti birliğinden anladığı, kadroların en soylu değerler etrafında savaşan birliğini; yine halkın birliğinden anladığı öncünün savaşla, direniş temelinde halkla bütünleşme ve halkın en geniş kesimlerini ERNK gibi bir önderlik altında örgütlemeyi önemli oranda gerçeğe dönüştürdü. Halkımızın böylesi bir faşist rejime karşı savaşında Partimiz önderliğinde onun silahlı direnişini örgütleyip, yürütecek ve ordulaşmasını sağlayacak gücü, HRK'yi oluşturdu.

PKK, başından beri Kürdistan halkının siyasi, askeri, kültürel ve giderek tüm cephelerdeki birliğinin ancak bu temelde sağanabileceğini iddia etmiş ve bunu günümüzde yarattığı gelişmelerle ispatlamıştır. PKK sadece öngörüsüyle değil, halka ve devrimcilere verdiği sözlere bağlı kalması, sözünün eri olması bakımından da kendisini kanıtlamıştır. Geçtiğimiz son bir yıl ülke içinde ve dışında sağlanan gelişmeler bunu en açık biçimde ispatlamaktadır. PKK, çizgiye bağlı, tutarlı bir devrimciliği hayata geçirmek ve yine bu temelde sadece Kuzey-Batı Kürdistan değil, bütün bir Kürdistan halkının birliğini ve direnişini güçlendirmek için herşeyini ortaya koymuş, çok değerli kadrolarını feda etmekten çekinmemiştir. PKK, bu yönlü çabalarını Türkiye halkının devrimci-demokratik hareketinin geliştirilmesi ve direnişinin yükseltilmesi için de en yoğun biçimde harcamış, kendi direnişi ile gelişmenin nasıl ve hangi yoldan sağlanacağını göstererek, üzerine düşen görevi yapmaya çalışmıştır. Onun, bir türlü tasfiyecilikten, sahtekarlıktan kurtulamayan, ama içinde çok soylu değerlerin de olduğuna inandığımız demokrat ve sosyalist geçinen temsilcilerine, ortak mücadele konusunda, neyi nasıl yapmak gerektiğini bildirmiş, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi silahını ortaya çıkararak, omuz omuza savaşmayı önermiştir. PKK, bunun gerçekleşmesi uğruna en büyük fedakarlığa kendisi katlanmıştır. Başta Türkiye proletaryasının temsilcileri olmak üzere, Türkiye'nin demokrat, ilerici ve sosyalist geçinen tüm güçlerine sonsuz bir bağlılık göstermiş, emperyalizmden bağımsızlık, devrimci-demokrasi ve giderek sosyalist savaşım için birlik ve dayanışma vaadetmiş, bu savaşımlarında sonuna dek yanlarında olacağını kendilerine açıkça söylemiş ve yazmıştır. Sadece bununla kalmamış, yarattığı büyük direnişle, bu alanda üzerine düşen katkıları yapmıştır.

PKK, Türkiye devrimci ve demokratik güçleriyle birliğe büyük önem vermiş ve vermeye devam etmektedir. Ama biz, bunun tasfiyecilik, reformizm ve kuyrukçuluk gibi belalardan, hantallıklardan arınmış bir birlik olması ve böylesi bir birlik uğruna savaşmak gerektiğine inanıyoruz. Tarihten günümüze dek hep bir kader gibi süregelen, fakat artık aşılması kesin bir zorunluluk olan, o, egemen sınıfların izdüşümü gibi yaşama konumunun terkedilmesi çabalarına, faşizme karşı dişediş bir mücadele içerisinde, Türkiye halkının bagımsız ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel gücü olmak uğrundaki bir eğilime, mücadeleye militanca destek sunacagımızı esas olarak böyle bir akıma ve gelişmeye omuz vereceğimizi her vesile ile belirttik. Geçtiğimiz 5 yıl içerisinde bu yönlu bir çabayı, kuyrukçuluk, reformizm, sosyal-şovenizm ve her türlü oportunizme taviz vermeden, yogun biçimde yürüttük.

12 Eylül faşizminin 5. yılında biz, yine, başta proletarya hareketinin birlik ve direnişinin geliştirilmesi olmak üzere, Türkiye halkının direnişçi birligini geliştirmeleri için Türkiyeli devrimci-demokratik güçlere, gerçek devrimci programlar etrafında biraraya gelmekten bir saniye bile geri durmayacagımızı söylüyoruz. Yeterki halkın gerçek çıkarları temsil edilsin, yeterki gerçek bir militan eylemle faşizme karşı dikilinsin. Başka hiç bir şartımız yoktur.

Bundan sonraki yıllar için devrimimizin yolu en net biçimde açılmıştır. Tarihsel ve güncel durumun güçlu bir eleştirisi ve buna dayanan güçlü eylemliligimizle açılan bu yolda halkımız yine buyuk kahramanlıklarla gelistirilen ve bir yıl gibi kısa bir surede efsanevi Turk ordusunun bir çok kof ozelligını açığa çıkararak onu moral çöküntü içine sokan eylemliliği temelinde öncüsü etrafında giderek daha çok kenetlenmektedir. Kürdistan halkı, kendi Cephe bayrağını açarak ayağa kalkmış, ulusal kurtuluş yolunda yürüme kararlılığını ortaya koymuştur. Ve öncü, her zamankinden daha fazla, savaşın önder gücü olma konumuna büyük bir yetkinlikle sarılarak; zafer yolunda emin adımlarla yürümektedir.

Bundan sonraki tarihimizi belirleyecek olan bu yürüyüştür.

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ ÖZEL SAVAŞ BOŞA ÇIKARILIYOR

Baştarafı Syf: 1'de

Dayattıkları her türlü özel savaş yönteminin mücadelemiz tarafından bastırılması sonucu, devletin içinde bulunduğu bunalım ve çözümsüzlük iyice derinleşti, yeni arayışlara yönelmeler görüldü. Ancak başvurulan her yeni yöntem durumun, eskisinden daha da ciddi boyutlara ulaşmasını derinleştirmekten öteye sonuç vermedi. 15 Ağustos'un yıldönümünde Özal yeni taktikler almak ve efendilerini bilgilendirmek için ABD'nin yolunu tuttu. Diğer taraftan, uzun süren suskunluğun ardından, gelişmelerin artık gizlenemez ciddi boyutlara ulaşması nedeniyle Türk yetkilileri başlarını kumdan çıkararak yerli ve yabancı kamuoyunu gelişmeler konusunda bilgilendirmek zorunda kaldılar. Atılımın 1. yıldönümünde Genelkurmaylık, İstihbarat ve Harekat Başkanlığınca düzenlenen bir brifingde gelişmeler itiraf edilerek, çarpıtılarak da olsa iç ve dış kamuoyuna bilgi verildi. Bunun hemen ardından, 30 Ağustos'ta ise Kürdistan'da, "Semih Sancar Tatbikatı" adı altında terör estirilerek halka gözdağı verilmeye ve ordunun çürümüş yapısı bir parça da olsa tamir edilmeye çalışıldı. 15 Ağustos atılımının etkileri Türk siyasal arenasını altüst eden gelişmelere yön veren niteliğini bir kez de burjuvazinin asker ve sivil kanatları arasındaki çelişkilerin derinleşmesinde ortaya koydu. Faşist Evren'in parlamentonun açılışında yaptığı konuşmayla sahte ve ikiyüzlüce de olsa yükselen tepkiler, bu çelişkileri daha da açığa vurdu. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırma gücünü gösteremeyen faşist cunta, itibar kaybederek eski siyasilerin ve çeşitli çevrelerin eleştirisine uğramaya başladı.

Bütün bu gelişmeler aylar boyu yerli ve yabancı basını yakından ilgilendirerek değerlendirildi, çeşitli yorumlara tabi tutuldu. Sömürgecilerin üstünü küllendirmeye çalıştıkları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kendi kendisini konuşmak zorunda bırakmakla sömürgecilere bu alanda da ağır bir darbe vurmuş oldu.

I- GENELKURMAYLIK BRİFİNGİ ve ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER

15 Ağustos atılımının 1. yıldönümünün yaşandığı günlerde, 17 Ağustos 1985'te Türk Genelkurmaylığınca yerli ve yabancı çok sayıda basın mensubunun katıldığı bir brifing düzenlenerek geçmiş bir yıllık sürecin bir dökümü yapıldı. Genelkurmay İkinci Başkan Vekili ve Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ile Genelkurmay İstihbarat Başkanı Koramiral Vural Beyazıt ve diğer bazı askeri yetkililerce düzenlenen brifing, demokrasi ile yönetildiği iddia edilen TC'nin iplerinin gerçekte kimlerin elinde olduğunu, hükümetin bir paravandan başka bir şey olmadığını bir kez daha gözler önüne sermesi açısından ilginçtir. Özel Harp Dairesinin bu en yetkili ağızlarından yapılan açıklamalar aynı zamanda mücadelemizin ulaştığı boyutların da birer itirafıdır. Toplantı, TC tarihinde ilk kez gerçekleşen böylesi bir toplantı olması açısından büyük bir önem arzediyor. Böylesi bir toplantı yapmak zorunda kalmakla Türk sömürgecileri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne geçemediklerini, bir yıldır sürekli "ezdik, bitirdik" dedikleri olgunun ayakta kalmakla da kalmayarak sürekli gelişip güçlendiğini ve o çok ısrar ettikleri suskunluklarını daha fazla sürdüremeyecek durumda olduklarını ortaya koymuş olmaktadırlar. TC tarihinde, ilk kez böylesi bir toplantının gerçekleşmiş olması mücadelemizin sürekliliği ve gelişip güçlenmesi ile doğrudan bağlantılıdır ve onun bir zorlamasıdır. Türk devletinin tarihinde ilk kez Kürdistan'da ve hatta Türkiye'de yükselen bir mücadele bastırılamayıp devleti tehdit eder boyutlara ulaşıyor. İşte onları telaşlandıran, akılalmaz baskı, işkence, demogoji ve yalanlara iten de budur.

O mücadele ki, Türk devletinin varlığını sürdürmesinin biricik garantisi olan ordusunu derinden sarsmış, işlemez kılmış ve saflarında dağılmalara yolaçmıştır. Türk siyaset ve ekonomik hayatını felce uğratarak, gelişmelerin yönünü belirleyen ve damgasını vuran bir güç haline gelmiştir. Bunalımları sürekli derinleştirerek Türk devletini çöküşün eşiğine getirmiş, halk kitlelerini uyaran, etkileyen bir odak noktası olmuştur. Kürdistan sorununu içte ve dışta tartışmaya açarak üzerine örtülmeye çalışılan karanlıklar perdesini yırtmış ve kamuoyunun gündemine sokmuştur. Kısacası bundan sonra gelişecek tarihe damgasını vurmuştur.

Tüm çarpıtmalarına, yalanlarına ve olayların boyutlarını küçük gösterme çabalarına rağmen, Özel Harp Dairesi yetkilileri de TC adına düzenledikleri brifingle bu gerçekleri itiraf etmişlerdir. PKK'yi ve onun yolaçtığı gelişmeleri konu alan bu toplantıyla PKK'nin Türkiye gündemine damgasını vuran tek hareket olduğu gerçeğini kabul etmiş olmaktadırlar. Toplantı, aynı zamanda TC'nin 78'lerden bu yana Kürdistan'da özel savaş yürüttüğünü açığa vurmak zorunda kalmıştır. Bu savaşın son dönemlerdeki sonuçlarını özetlerken sömürgeci yetkililer şu açıklamalarda bulunmuşlardır:

"Bugüne kadar bölücü örgütten 97 militan ölü, 309 militan ise sağ olarak ele geçirildi. Buna mukabil 56 güvenlik görevlisi şehit edildi, 63 vatandaş teröristler tarafından katledildi.

"Halen 272'si sıkıyönetim komutanı yetkisi ile gözaltında tutulan, 178'i sıkıyönetim savcılığınca soruşturması devam eden, 186'sı ise hakkında dava açılan terörist bulunuyor. Soruşturması devam edenlerden 45'i, hakkında dava açılanların ise 120'si tutuklu."

Verilen bu rakamlarda birazcık gerçeklik payı varsa, o da olsa olsa tutukluların ve gözaltına alınanların sayısında olabilir. Ancak bunların çok azı dışında kalanların halktan sıradan insanlar olduğu gerçeğinin belirtilmesi unutulmuş! Diğer taraftan şehit düşen devrimcilerin sayısı alabildiğine abartılırken kendi kayıplarının sayısı ise bir kaç kat indirilmiş. Oysa bu süreçte cezalandırılan "güvenlik" mensupları ile ajan-muhbirlerin sayısı ancak yüzlerle ifade edilebilir. Diğer taraftan, 15 Ağustos 1984'ten bu yana gerçekleştirilen eylemlerin sayısı 102 olarak veriliyor. Bu da gerçeğin ancak çok küçük bir kesimini ifade etmektedir. Oysa eylem yapılmadık şehir, kasaba ve köy sayısı parmakla gösterilecek kadar azdır.

Toplantıda yeralan iddialardan birisi Partimizin dış güçlerce beslendiği ve halka dayanmadığıdır. Bu bayatlamış demogoji de bizzat kendilerinin itirafları ile boşa çıkarılmaktadır. Tutuklanmaların kabarık sayısı buna kanıt değil midir? Başlangıçta 300-400 olarak verdikleri devrimci sayısının bugün 623 olarak verilmesi kaynağın nereden alındığını göstermiyor mu? Ve yine kendilerinin, *"Bölücü çete mensuplarının hemen hemen tamamı yö*renin (abç) *kandırılmış Türk(!) çocuklarıdır. Ölü olarak ele geçirilenlerden yalnızca birisinin Irak uyruklu olduğu, ancak bunun da aslen Türk olduğu ve Türkçe konuştuğu belirlenmiştir."* tarzındaki sözleri ne kadar alçak yalancılar olduklarını ortaya koymuyor mu? Eğer halk, devrimcileri desteklemiyorsa, hergün "yataklık suçu"ndan kendilerince gözaltına alınan onlarca insan neden sorumlu tutulmaktadır?

"Özellikle bir azınlık meselesi olarak konuyu mütalaa edemeyiz. Bölge halkı, devletine sadıktır. 7 milyona yakın insanın yaşadığı bir yerde birkaç yüz tane militanın eylemini görüyoruz. Bunun bir azınlık meselesi olduğu anlamına gelmez bu." diyor Özel Harp Dairesinin bu uşak beyinleri. Kürdistan halkının meselesinin bir azınlık meselesi olmadığı doğru. Ancak sömürgecilerin kastettikleri anlamda değil bu. Orada bir halkın ulusal sorunu ve bu sorunu çözmeye yönelik ulusal kurtuluş savaşı vardır. Bir halk bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Yoksa savaşanlar bir avuç militan olsaydı, TC'nin paçalarının tutuşması neden? Neden bu sorun tüm politikaların merkezine oturtuluyor? Ve neden dört bir yanı sarmış bu yangının söndürülmesi için bütün güçler böylesine seferber ediliyor? Gerçekler artık bu tür ipliği pazara çıkmış demogojilerle gizlenebilmekten çok öte! Bu nedenle, aşikar olan bir sorunun adını koymamakla Türk sömürgecileri ancak kendi kendilerini kandırmaktan öteye gidemezler.

Sömürgeci yetkililer Kürdistan'da yükselen mücadeleyi bir türlü bastıramamalarını ise, doğa koşullarına bağlıyor ve şöyle diyorlar: *"Arazi yapısı, yol ve ulaşım yetersizliği ve bazen de yokluğu ve bölücülerin 3-5 kişilik küçük gruplardan meydana gelmesi ve bölgeyi çok iyi bilmeleri ve kaçmaktaki maharetleri kendilerinin yakalanmasını geciktirmektedir. Düşmanın nerede olduğu belli değil. Belli ki bir yeri, kurtarılmış bölgesi yok. Seyyar. Bu nedenle çok zor bir harekat. Onun için hemen ortadan kaldırılamıyorlar."* Bu, sömürgecilerin gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısındaki yenilgi ve acizliklerinin resmi ağızlarda bizzat itirafıdır. Daha dün "72 saatlik" ömür biçtikleri ulusal kurtuluş savaşçılarına karşı mücadelenin uzun süreceğini belirtmeleri, kendilerine dayatılmış bulunan bu savaşı daha çok yıllar sürdürmek zorunda kalacaklarını ve onları yoketme şansını artık bir daha yakalamamak üzere kaybettiklerini göstermektedir. Onlar da bilmektedirler ki sorun, salt bir coğrafik sorun olmaktan da öteye halkla kaynaşma, onunla bütünleşme sorunudur. Ve sömürgecileri yenilgiye götüren, gelişmeler karşısında acizliğe sürükleyen de bu gerçektir. Bu hareket halk kitleleri içinde kök salmıştır ve mutlaka zaferi getirecektir. Brifing bu gerçeğin –istense de, istenmese de– sömürgecilerce itirafından başka bir şey değildir.

II- ÖZAL'IN AMERİKA'YA YOLCULUĞU ve DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Cunta Başbakanı Özal, 15 Ağustos'un 1. yıldönümünde Amerika'ya gitti. Ziyaretin sebebi "göz ameliyatı" olarak gösterildi, ancak burjuva basını bile buna inanmadı. Açık ki, gidişin çok daha önemli ve acil nedenleri vardı. Gidiş tarihinin tam da 15 Ağustos'a rastlaması bir tesadüf olabilir mi? Gidişin gerçek nedeni tam da bu noktadan kaynaklanmaktadır. Atılımın üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen sömürgecilerin onu bastırmakta başarısız kalması efendilerini kızdırmış ve Özal Hükümetine karşı hoşnutsuzluk açıkça gösterilir olmuştur. İşte Özal, gelişmeler konusunda emperyalist ağababalarını bilgilendirmek ve onlardan Kürdistan'da yürütülen savaş, ekonomik sorunlar ve Özal Hükümetine karşı yükselen muhalefeti bertaraf etmek için yeni taktikler almaya ve onların desteğini istemeye gitti. Zira efendileri gidişattan hiç de memnun değildir ve yeni alternatifler arayışı içindedir. İçte de muhalefet sesini alabildiğine yükseltmeye başlamış, Özal Hükümetini zorlar olmuştur. Diğer taraftan ANAP'tan kopuşlar hızlanmaya, iç çelişkiler artmaya başlamıştır. Bu, Özal'ın aile sorunlarına bağlanmaya çalışılmışsa da inandırıcı olamamıştır.

Kürdistan'daki gelişmelere şöyle bir göz atanlar bile, bütün bu gelişmelerin esas kaynağının bu olduğunu, Türk siyaset sahnesinde ortaya çıkan bu çalkantılar ve bunalımların 15 Ağustos atılımının direkt bir sonucu olduğunu görmemezlik edemeyecektir. Bugün Türkiye'de herşeye damgasını vuran olgu budur. Ve Türkiye'de olup bitenlerin tüm planlamaları ABD'de yapıldığına göre, Özal'ın ABD ziyareti şaşırtıcı olmadığı gibi, sağlık nedenlerinin de çok ötesindedir. Sorun Özal'ın değil, ölüm döşeğindeki Türk devletinin sağlığına kavuşturulması sorunudur.

III- KÜRDİSTAN'DA YENİ BİR SAVAŞ PROVASI: SEMİH SANCAR MANEVRALARI

30 Ağustos'ta Kürdistan'da Türk ordusunun yeni bir manevrası yaşandı. Halka yönelik tam bir savaş gösterisi şeklinde geçen manevralara askerden polise, jandarmadan sağlık ekiplerine kadar tüm sömürgeci güçler ellerindeki tüm teknik savaş araçları ve uçaklar eşliğinde katıldılar. 30 Ağustos tarihinin seçilmesiyle sömürgeciler, geçmişte kazanılan Yunan zaferine bir de "Doğu"da zafer eklemek niyetinde olduklarını ifade etmekteydiler. Manevralar herhangi bir "dış düşman"a karşı değil "iç düşman"a yani, Kürdistan halkına karşı düzenlenmekteydi.

Manevralar, Hilvan-Siverek alanında başlatıldı. Kenan Evren de alana giderek gövde gösterisi yaptı. Şüphesiz ki, bu alanın manevra alanı olarak seçilmesi tesadüfi değildir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde anlamlı bir yeri olan ve halk kitlelerinin mücadele ile bütünleştiği bu alanda manevra yapmakla geçmişteki silahlı direnişimizin halkta yarattığı olumlu etkiler silinmek, halk kitlelerinin gözü korkutularak teslim alınmak ve zorbalıkla devlet otoritesi yeniden tesis edilmek istenmiştir. Geçmiş gelişmelere karşılık devletin güçlü olduğu imajı beyinlere yerleştirilmeye çalışılmıştır.

Manevra ile yeni dönem eylemlerinin halk üzerindeki olumlu etkilerini ve onlarda yarattığı coşkuyu kırma amacı da güdülmüş ve halk kitlelerinin yeniden mücadele ile bütünleşmelerinin önüne geçilmek istenmiştir. Diğer taraftan ortaya çıkabilecek kent ayaklanmalarını engelleme amacı da güdülmektedir. Böylece son bir yıllık mücadelenin yolaçtığı devrimci birikimi eritme hedeflenmektedir.

Manevralar bir bütün olarak mücadelemizin yeni döneminde girişilecek halk katliamlarının bir provası olmuş, Türk faşizminin halkımıza düşman, barbar yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Diğer taraftan "1985 Yıldırım Seferberlik Tatbikatı" da bu faaliyetlerin bir parçasıdır. Yedeklerin silah altına çağrılarak savaşa hazırlanması ne tip niyetler taşındığının açık göstergesidir. Ancak özel savaşın bu biçimi de boşa çıkarılacak ve Kürdistan sömürgecilere mezar olacaktır.

Kürdistan'da bu süreçte yaşanan bir diğer gelişme de Üçüncü Ordu'nun bir bütün olarak, Birinci Ordu'nun ise bazı özel birimlerinin Bitlis, Siirt merkezlerine aktarılmasıdır. Yukarıda sözü edilen tatbikata hazırlık maskesi ile yapılan bu aktarma gerçekte Temmuz ayından beri bu güçlerin Diyarbakır-Siirt-Bitlis alanında konumlandırılması hareketidir. İstanbul'dan bu alanlara giden yollar boyunca askeri araçlar konvoylar halinde göze çarpmaktadır. Alandaki bütün köylerde yığınaklar yapılmış, bir garnizon kurarcasına köy nüfusuna eş sayıda asker yığılmıştır. Kürdistan, adeta gerçek anlamda yeni bir işgal yaşamaktadır.

Bu yeni aktarma, eski güçlerin mücadeleyi bastırmakta yetmezlik içine düştüklerinin açığa vurulmasıdır. Mevcut durumda Türk ordusunun 3/4'ü Kürdistan'a kaydırılmış bulunuyor. Bu, Kürdistan'daki mücadelenin ulaştığı muazzam boyutları ortaya koymaktadır.

IV- TÜRK BURJUVAZİSİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİLER SU YÜZÜNE ÇIKIYOR

Kürdistan'daki mücadelenin gelişmesine paralel olarak, geçmişte bu mücadelenin bastırılması için kayıtsız-şartsız işbirliği yapmış bulunan Türk burjuvazisinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkiler de derinleşmeye başladı. Burjuvazinin asker kliğinin gelişmeleri durdurmak vaadiyle iktidarı gaspetmesi ardından yalancı pehlivanlığının gözler önüne serilmesi ve gelişmeler karşısında acze düşmesi sivil kesimleri şimdi ona karşı sesini yükseltmeye zorluyor. Bu, doğrudan doğruya mücadelenin ortaya çıkardığı bir gerçeklik. Son zamanlarda sivil klik ile askeri klik arasındaki dalaşma yüzeysel ve sahte bir tarzda da olsa ortaya konmaktadır. Faşist Evren'in parlamentonun açılışında yaptığı konuşma çeşitli sivil çevrelerin tepkisini çekti. Demeç üstüne demeç verilmeye başlandı. Bu arada Demirel ve Ecevit de genel koroya katıldılar ve Evren'in konuşmalarını eleştirdiler. Şüphesiz ki onların bugüne kadarki suskunluğun ardından şimdi seslerini yükseltme gücünü göstermeleri askeri kliğin Kürdistan'daki gelişmeleri bastırmadaki başarısızlığın verdiği cesaretten kaynaklanmaktadır.

Diğer taraftan cuntanın birinci elden uşağı ANAP'ta daha fazla tepki ve eleştiri ile yüzyüze geliyor. Askeri cuntanın yakın desteğini alan bu partiye karşı yeni bir sivil alternatif oluşturma çabaları hız kazanıyor. Bu düzen için de gerekli ve kaçınılmaz görülmektedir. SODEP-HP birleşmesi bu hazırlıkların bir ürünüdür. Ve yine eski siyasilerin yeniden ortaya atılmaları da bu çalışmalarla doğrudan bağlantılıdır.

V- BASINDA YANKILAR

Kürdistan'daki gelişmeler yerli ve yabancı basın organlarınca yoğun bir tarzda işlenen konulardan birisi haline gelmiştir. Özellikle 15 Ağustos'un 1. yıldönümüne gelirken ve yıldönümünde TC bünyesinde ve Kürdistan'da yeralan gelişmeler, basın organlarınca da yaygın olarak yansıtıldı.

Sömürgeci burjuva basını tüm basın-yayın ahlak kurallarını ayaklar altına alıp gelişmeleri çarpıtırken, yabancı basın, sorunlara daha seviyeli bir yaklaşım içine girdi ve gelişmelerin boyutlarını yansıtmaya çalıştı. Le Monde, TAZ gibi tanınmış gazeteler muhabirlerinin özel bilgilendirmelerine dayanarak, mücadelenin bastırılamayıp yükseldiğini ve genişlediğini açıkça belirttiler. Diğer Avrupalı ve başka ülkelerden basın-yayın organları da aynı türden bir yaklaşımla gelişmeleri yorumlayıp aktardılar.

Sosyalist ülkelerin basın-yayın kuruluşları da KUKM ve "kitle temeli güçlü Partizan savaşı"nın güçlülüğünü işlediler. Bu, şüphesiz ki, yıllardır içinde bulunulan koyu suskunluğun bir parça da olsa aşılması anlamına gelmektedir. SBKP yayın organı **Pravda**, Diyarbakır'da görülmekte olan Hilvan-PKK davasına değinerek, *"KUKM'ne katılan 106 kişinin idamı isteniyor"* diye yazarken, **Soyfa Radyosu** ise, *"kitle temeli güçlü mücadele gelişiyor"* tarzında bir haber verdi.

Bütün bunlara karşılık, Türkiye ve Kürdistan sol muhalefeti diye tabir edilen güçler, Kürdistan'da yeralan bu kadar yoğun gelişmeyi ya duymamazlıktan gelmekte, ya boyutlarını küçültmekte veya adını hiç koymamaktadır. Onlar, böyle davranmakla kendi küçüklüklerini örtbas edebileceklerini sanmaktadırlar.

VI- ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞINDA TIRMANMA

15 Ağustos 1984 atılımının 1. yıldönümünü doldurduğu günümüzde, direniş savaşındaki tırmanış güçlü mevziler yaratarak devam etmektedir. Sömürgeciler tüm güçlerini seferber ederek mücadelemizin üzerine yürümelerine rağmen, 1. yılını dolduran mücadelemizi ezme başarısını gösterememiştir.

Bu direnişlerin en doruk noktası Ağrı Dağında yaşandı. Haziran ayında başlayan olaylar, hala en güçlü bir direnişle devam etmektedir. Bir grup HRK savaşçısının emperyalizmin ajan faaliyetlerine karşı eylemlere girişmesi karşısında, 40 000 kişilik bir gücü harekete geçiren sömürgecilerle günlerce süren çatışmada yüzlerce asker öldürülür veya yaralanırken, 3 savaşçı şehit, 1'i de yaralı olarak düşmanın eline esir düştü. Yine aynı dönemde Ağrı merkezi, Doğubeyazıt ve çevrelerinde onlarca eylem geliştirilirken, ulusal bayrağımız sömürgecilerin bayrakları parçalanarak dalgalandırıldı. Bu gelişmeleri burjuva basını bile gizleyemeyerek, direnişin destansı karakterini yansıtmak zorunda kaldılar. 40 000 kişiye karşı 4 kişinin mücadelesi günlerce basında konu olurken, göğüs göğüse bir çok çatışmadan başarıyla kurtulduklarını da açıkça ifade etmek zorunda kalıyorlar. 4 savaşçı bir daha görülmezcesine Ağrı doruklarında mücadelemizin bayrağını dalgalandırıyorlardı.

Güney hattı, bir bütün olarak isyan alevleri ile sarıldı. Hakkari'den Hilvan'a kadar, Çatak, Şemdinli, Çukurca, Eruh, Uludere, Şırnak, İdil, Midyat, Cizre, Ömerli, Kızıltepe, Derik, Bozova ve daha bir çok yerde askeri ve polis karakoluna, jandarma birliklerine karşı saldırılar düzenlenirken, çok sayıda faşist kuvvet de imha edildi. Tüm bu eylemlerde düşmanın binlerce silahına el konurken, birçok askeri araç da tahrip edildi. Yine bir o kadar da işbirlikçi ajan cezalandırıldı. Bir çok şehir işgal edilirken, bir çoğunda da silahlı gösteriler düzenlendi.

Ağustos 1985'de, Orta bölgede gelişen direniş daha da yaygınlaşarak onlarca eyleme, karakol baskını ve pusuya şahit oldu. Başta Sason'da olmak üzere geniş bir çevreye yayılan direniş, Siirt ve Bitlis alanlarını tümüyle etkisi altına alarak adeta eylem gerçekleştirilmeyen alan kalmadı. 1 Ağustos'da Sason'da 6 askerin öldürülmesi ile genişleyen eylemler dizisi, Kozluk'ta 2 askeri cemsenin imhası ve 20 askerin öldürülmesi ile devam ederek, Kulp, Lice, Batman, Mutki, Bulanık, Varto ve daha bir çok alanı etkisi altına aldı. Bu gelişmelerden büyük bir korku duyan ve panik içerisinde adeta ne yapacaklarını şaşıran sömürgeciler, 2. Orduyu bu alana sevk ettiler.

Dersim-Bingöl ve Elazığ alanında da direniş tırmanmaya devam ediyor. Dersim'de Bahar Atılımı ile birlikte özellikle de Mayıs ayından bu yana yoğunlaşan bir dizi eylem gerçekleştirildi. Nazmiye, Çemişgezek, Pertek ve merkeze bağlı karakollar basılırken, onlarca askeri-faşist güç, polis ve önde gelen bir çok faşist miliste cezalandırıldı. Yine Bingöl'e bağlı Kiği, Genç, Karlıova ve Karakoçan'da onlarca karakol baskını gerçekleştirilirken, yüzlerce sömürgeci asker öldürüldü veya yaralandı. Ayrıca tüm silahlarına ve askeri techizatlarına el konuldu.

Tüm bu alanlarda hemen hergün henüz resmen doğrulanmayan ve askeri yönetimce sıkı bir gizlilik altında dışarı yansıması engellenen yaygın eylem haberleri gelmektedir. Mevcut çatışmalar sayılarla ifade edilmeyecek kadar yoğun bir biçimde gerçekleşmektedir. Basılan karakol, pusuya düşürülen birlikler, cezalandırılan ajanların sayısındaki artış rakamlarla hesaplanamayacak bir düzeyde gelişmektedir. Köyler, şehirler ulusal direniş eylemleriyle sarsılmakta sömürgeci güçlere ağır darbeler vurulmaktadır.

Cezaevlerinde de direniş gelişmekte, sömürgecilerin dayatmak istediği "pişmanlık yasası" boşa çıkarılmakta ve binlerce insan direnişe geçmektedir. Elazığ, Antep ve Diyarbakır zindanlarında ağır işkence ve uygulamalara rağmen, "pişmanlık yasası" yerle bir edilerek, yaratılmak istenen provakasyon ortamı boşa çıkarıldı. Sömürgecilerin tüm vaatlerine rağmen, direniş daha görkemli bir biçimde gelişmekte ve direnişe bağlılık bir kez daha ortaya konulmaktadır. Özellikle "pişmanlık yasası" ile birlikte cezaevlerinde yoğunlaşan teslim alma ve ihanete çekme çabalarına karşı açlık grevleri vb. biçimlerdeki direnişlerle bir kez daha ölümcül darbe vurulmaktadır.

Tüm bu direnişler ve yoğunlaşan eylemler halkı, büyük oranda etkisi altına almaktadır. Bu eylemleri coşkuyla karşılayan halkımız, direnişe güçlü destekler sunmakta ve direniş etrafında saf tutmaktadır. Sömürgecilerin tüm vahşi uygulamaları ve katliamlarına rağmen kitleler coşkuyla direnişe sarılmakta ve her türlü fedakarlığı yerine getirmekten bir an bile çekinmemektedirler.

VII- ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞINDA YÜKSELME

Yazımızın başından itibaren izah ettiğimiz tüm gelişmelerden açıkça görüldüğü gibi, Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize dayattığı özel savaş yöntemi büyük darbeler alarak, işlemez kılınmıştır. Yine 15 Ağustos atılımının ardından hemen peş peşe uygulamaya konulan "Güneş", "Huzur" ve "Poyraz" operasyonları da boşa çıkarılmış ve Türk ordusunun tüm zayıflığı ve çürümüşlüğü gözler önüne serilmiştir.

Ulusal direniş mücadelemiz tüm bu gelişmelerle çok önemli bir aşamaya ulaşmıştır. Sömürgecilerin tüm baskı, şantaj ve yoketme planlarına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemizin bunları boşa çıkararak gelişmesi, gücünü bir kez daha ortaya koymaktadır. En modern silahlar ve yöntemlerle, yine özel savaşın ve kontrgerilla faaliyetlerinin en ince ve en kaba uygulamalarına rağmen, çok zor şartlar altında ve muazzam imkansızlıklar ortamında mücadelemizin gelişme kaydetmesi, gücünün göstergesidir. Bugün Kürdistan'da savaş bu iki güç arasında acımasız bir biçimde varlığını devam etmektedir. Ortaya çıkan tüm gelişmeler de bu iki güç arasındaki mücadele tarafından belirlenmektedir. Bugün, ister Türkiye'de, isterse Kürdistan'da ortaya çıksın, tüm gelişmeler bu iki ana savaş odağının durumundan kaynaklanmaktadır. Doğal olarak önümüzdeki dönemde ortaya çıkacak gelişmeler, bunlara bağlı olarak şekillenecektir.

Partimiz PKK, ERNK ve HRK başlangıç aşamasında da olsa, henüz ilk adımlarını da atsalar, ERNK ve HRK bayraklarını başarıyla yükselterek, dalgalandırmasını bilmiştir. Düzenin temsilcilerinin tüm çabaları bu gelişmeleri örtbas etmeye yetmediği gibi, tasfiyeci-reformist güçlerin çarpıtmaları da bu gerçekleri gizlemeye yetmeyecektir. Ortaya konulan tüm çabaların boşa çıkarılması da bu gerçeği kanıtlamaktadır.

Ulusal Kurtuluş Savaşımız nasıl ki geçmişteki korkunç zorlukları, engelleri aşarak bu günleri yaratmışsa, bunun verdiği güven ve güçle de önümüzdeki dönemi de gittikçe yaygınlaşan partizan savaşımına dönüştürmesini bilecektir. Yaygınlaşan partizan savaşıyla da özel savaşın tüm uygulamaları boşa çıkarılacak ve bu da halkta mücadeleye katılma arzusunu daha da güçlendirecektir. İşte böylesi yaygın bir kitle ve savaş temeline dayanan mücadelemiz zafere doğru ilerlemede yeni atılımlar kaydedecek ve bu hedefe daha da yakınlaşacaktır.

***Halkımız Her Türlü Özel Savaş ve Kontrgerilla Faaliyetlerini PKK önderliğinde ERNK ve HRK Bayraklarını Dalgalandırarak Boşa Çıkarmasını Bilecektir!**

SÖMÜRGECİ CANİLER İŞLEDİĞİNİZ SUÇLAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

15 Ağustos direnişinin 1. yılı dolarken, sömürgeci faşistlerin içine düştüğü çıkmazın bir ifadesi olan yeni vahşet ve alçaklık örneklerine tanık olmaktayız. Özel savaş ve kontr-gerilla faaliyetlerinin çeşitli biçimlerde uygulanması sonucu ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleyip, kitlelerden tecrit edebileceklerini sanan sömürgeciler her türlü yöntemi geliştirmekte bir sakınca görmemektedirler.

Kürdistan Devriminin alçak bir düşmana karşı geliştirildiği ve bu düşmanın karekterinden dolayı normal kurallarla bir savaş yürütmeyeceği çeşitli biçimlerde açıklanmıştı. İşte bu kuralsızlığın bir çok örneğini, halkımız daha ilk adımlarını atmaya başladığı bu dönemde görüyor ve nefretle karşılıyoruz. Tarihinin hiçbir döneminde kurallarına göre savaşmamış olan Türk egemen sınıfları, en son örnekleri olan M. Kemal ve II. Atatürk Evren döneminde de ahlak kuralları ile bağdaşmayan yöntemlerle savaşmaktadırlar. Daha 1920'lerde muhaliflerini alçakça komplolarla safdışı bırakan M. Kemal'in silik bir kopyası olma iddiasında bulunan Evren de 1980'lerde aynı yöntemleri uygulamak istemektedir. Bunun için de özel savaş ve kontr-gerilla faaliyetlerini alabildiğine yoğunlaştırmaktadırlar.

Ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesi karşısında içine düştükleri acizliklerini iğrenç iftiralara başvurarak örtmek isteyen TC rejimi, bataklığa battıkça batmakta ve tüm alçaklıkları aleyhlerine sonuçlanmaktadır. 13 Eylül tarihli Tercüman gazetesinde "Eşkiya, kadınları dağa kaldırıyor" başlığı altında kontr-gerillanın gerçekleştirdiği bir dizi olayı, devrimcilere maletme çabaları da, aynı çevrelerin yeni bir girişimidir.

Bundan önce de, Eruh'ta Çatak'ta, Şemdinli'de vb. daha bir çok alanda kontr-gerilla faaliyetlerine başvurulmuş ve sömürgecilerin işlediği tüm bu suçlar devrimcilere maledilmeye çalışılmıştı. Bu kez Ağrı'nın seçilmesi tesadüf değildir. Özellikle direnişin yükselme gösterdiği alanlara yönelmeleri sömürgecilerin ne tür bir amaç peşinde koştuklarını da açığa çıkarmaktadır.

Haziran ayından bu yana Ağrı'da sömürgecileri büyük oranda telaşa boğan gelişmeler yaşandı. 40 000 kişilik ordu gücüne rağmen küçük bir partizan birliği karşısında ağır kayıplar vererek, uçakları devreye sokmak zorunda kalan sömürgeciler, yaşadıkları bu yenilgiyi gizlemek için bu tür alçakça yöntemlere başvurmaktadırlar. Halkın etkin desteğinin sağlandığı Ağrı ve ilçelerinde yaz ayları boydan boya yoğunlaşan eylemlerle sarsıldı. Bunun karşısında çılgınlaşan sömürgeciler bu tür yöntemlere başvurarak gelişmelerin önünü almaya çalışıyorlar.

Ama, artık mızrak çuvala sığmamaktadır. Halkımız gerçekleri görebilmekte, dost ve düşmanını ayırdedebilmektedir. Köylerde genç kızlara, gelinlere kimin en sadist yöntemler uyguladığı kadınları çırılçıplak edip işkencelere götürdüğü bilinmektedir. Sömürgeciler hangi metoda başvurursa vursunlar, güneşi balçıkla sıvamaları mümkün değildir.

Sömürgeciler caniler, uyguladığınız kontr-gerilla yöntemleriniz karşısında halkımızın dinmek bilmeyen kin ve öfkesinden, partizanların intikam kurşunlarından başka bir şey bulamayacaksınız. Bu yöntemlerle yaymak istediğiniz ihanet, teslimiyet ve teşhir tutmamakta, sizler de hergün biraz daha ölüme yaklaşmaktasınız.

Halkımız adına bir kez daha sizlerden hesap soruyor ve uyarıyoruz. Bu alçakça yöntemlerinizi sürdürdükçe, halkımıza kastetmek istedikçe, bizler de daha da yükselttiğimiz direnişimizle size vurmasını bilecek ve işlediğiniz suçların hesabını misliyle soracağız. Şunu iyi bilmelisiniz ki, en değerli varlığımız olan halkımıza ve ülkemize tecavüze yeltenenler, intikam kurşunlarımızın hedefi olmaktan kurtulamayacaklar. Halkımızın üzerine saldırttığınız it sürülerinizle birlikte sizi de hakettiğiniz yere göndermede bir an bile tereddüte düşmeden tetiği çekecek, masum insanların kanına bulanan iğrenç ellerinizi kırmasını bileceğiz. Bu alçaklıklarınızı günümüze kadar belki hesap vermeden sürdürdünüz. Ama bugün artık sizlerden hesap soran güçlerimiz var. Bunda kaçınmanız mümkün değildir.

PKK önderliğinde ERNK ve HRK bayraklarında yükselen bir direniş var ve bu direniş artık halkımız adına **"hesap sorma zamanı gelmiştir"** diyerek kitleleri ayağa kaldırıyor ve bir balyoz gibi, tepenize indiriyor.

★ ★ ★

Tercüman

EŞKIYA, KADINLARI DAĞA KALDIRIYOR

hem de teröristlerc anlatıldı. 6 kız daha çıplak terkedildi

Osman ARKANGİL
Yaşar PARLAK yazıyor
DOĞU BEYAZIT

Ağrı Dağı'nda terör estiren, soygun yapıp cana kıyan bölücü eşkıya, şimdi de dağ köylerinde genç kızları silâh zoruyla kaçırıp günlerce tecavüz ediyorlar. Eşkıyaların tecavüz olaylarının son üç ay içinde artış göstermesi üzerine genç kızlar ve kadınlar, tek başına suya, hayvan otlatmaya gitmedikleri gibi yanlarında erkekler olmadan köyün dışına çıkamıyorlar.

Kendilerini bölgede barındırmak istemeyen, yiyecek, giyecek vermeyen köylüleri silâhla korkutamayan Apo'cu militanlar, onları en can alıcı noktalarından vurmaya başladılar.

Yalnız yakaladıkları veya köy basarak kaçırdıkları genç kızlara kendi inlerinde tecavüz eden eşkıya, daha sonra masum kadınları, dağ başında kaderine terkediyor.

ÖLÜMDEN DÖNDÜ

"Halk için savaşıyoruz" sloganıyla silâhlanan ve dağa çıkan bölü...

OLAY: 1
Altı kişinin katili terörist Ahmet Kesip ve çetesi, iki çocuk annesi S.T'yi Ağrı Dağı eteklerindeki yayladan güpegündüz çadır basıp kaçırdı. Mağaraya kapatılan kadına 3 gün boyunca tecavüz edildi

OLAY: 2
Ağrı'nın Çiftlik köyünü basan eşkıya, suya giden A.N. adlı kızı kaçırdı. İşkence ve tecavüzden sonra dağbaşında bırakılan kızı çobanlar baygın buldu. Genç kız hastaneye kaldırıldı

OLAY: 3
Güngören köyünde 4 kilometre uzaklıktaki çeşmeye suya giden üç genç kız saldırıya uğradı.

Suya giden A.N.'ye tecavüz

TÜRK GENEL KURMAYININ BASINA VERDİĞİ "BRİFİNG" SEMİH SANCAR MANEVRALARI VE KÜRDİSTAN'DA YÜKSELEN DEVRİMCİ SİLAHLI SAVAŞIM

Baştarafı Syf: 1'de

Bu toplantının hemen ardından gelen 30 Ağustos, bu yıl adeta 63 yıl önceki hava estirilmeye çalışılarak, orduya moral, devrimci güçler ve halklarımıza ise gözdağı vermek için tam bir gövde gösterisi biçiminde anıldı. Yine 25 Ağustos-5 Eylül tarihleri arasında Kürdistan'da, aynı biçimde, adeta 63 yıl önce Yunan ordularının Ege'ye sürülmesi gibi, burada da kesin zafer yaratma arzusunu yansıtan bir tatbikat gerçekleştirdiler. Kendi deyimleri ile Semih Sancar'ın adını taşıyan bu tatbikat, bizzat Kenan Evren'in ifade ettiğine göre 500 milyonu aşkın masrafla, yıllardan beri ilk defa hakiki mermiler kullanılarak, temsili iki düşman kuvvet arasında geçen harp oyunları biçiminde yapılmıştır. Ve yine bu manevra daha sona ermeden kısmi seferberlik ilan edilerek Yıldırım 1-85 Tatbikatı bazı yedekler daha çok Kürdistan'daki savaşa özgü olarak silah altına alınmıştır.

Rejimin başı Kenan Evren 1 Eylül'de kendi kapatması meclisin toplantısında yaptığı konuşmada, kendi deyişiyle Güneydoğu Anadolu'daki bölücü harekete karşı gerektiğinde demokrasiden vazgeçilebileceğini, "konuşan bir Türkiye yerine susan bir Türkiye'nin" neden tercih edilmesi gerektiğini anlatmış; devletin birlik ve bütünlüğünün bunu zorunlu kıldığını, aksi halde sonuçların kötü olacağını belirterek susması gerekenlerin susmalarını ve muhalefetin iktidarla birlik ve bütünlük içinde saf bağlamasını istemiştir. Sözü çok edilen II. Abdülhamit devrinde bile rastlanmayan bir hükümdar ve güdümlü meclis ilişkisini demokrasi diye her kese dayatmakta ısrarlı olan rejimin başı, bu konuşmadan sonra, Kürdistan'da hızlanan silahlı direnişe yönelik gövde gösterisine katılmak üzere alalacele ve geniş bir maiyetle birlikte tatbikat bölgesine gitti. Tarihteki 30 Ağustos zaferinin bir benzerini Kürdistan'da da yaşama hülyasına kendisini kaptırarak; silahsızlandırılmış, mazlum Kürdistan halkı üzerine köyleri, yolları, ormanları, dağ ve taşları, uçaklar ve toplarla yakıp-yıkarak saldıran ve bununla da nasıl caniyane bir güce sahip olduğunu göstermek isteyen Türk ordusunun adeta sarhoşcasına geliştirdiği bu tatbikatta; Kenan Evren de, hareketimizin ilk kitlesel çıkışını yaptığı Hilvan "Kocatepe" yerine kayarak, buradan başlattığı çıkarması ile hareketin ürkütücülüğüne kendince gereken katkıyı yaptı. 2. ve 3. Orduya mensup ordu ve tüm kolordu komutanları, tümen komutanları, özel komando tugayları, jandarma, polis, sivil-milis savunma birlikleri sorumlularından oluşan bir maiyetin eşliğinde Kenan Evren, Hilvan'dan başlayıp Hakkari'ye dek uzanan bir alan üzerinde tatbikat adı verilen bu örtülü savaşı, "baş komutan" edasıyla bizzat yönetti.

Daha önce Kürdistan'a yayılan genel karargahlar ve özel birlikler yanında, halen, Malatya'dan getirilen 2. Orduyla birlikte 3. Ordu; 1. Ordunun zırhlı birliklerinin önemli kesimleri, yeni paraşüt birlikleri; Bolu, Isparta, Kayseri komando tugaylarının büyük bir bölümü de sürekli Kürdistan'a kaydırılmaktadır. Bu harekatın 5 Eylül'de sona erdirileceği söyleniyor, ama gerek girilen savaş durumunun, gerekse bunun ürünü olarak kaydırılan birliklerin, giderek hem nitelik ve hem de nicelik olarak artacağı kesindir.

TC'nin diğer önemli şahsiyetleri ve özellikle Özal da, Evren'in kendilerinden istediği gayrete katılmakta gecikmediler. Özal, 15 Ağustos'un yıldönümünde ABD'ye vermeyi planladıkları "brifingi", misyonu gereği, bizzat kendisi üstlenip oraya giderek verdi. Böylece gerçekleri daha yakından anlatma, dolayısı ile muhtemel "nöbet değişimi" istemlerinin zamansız ve tehlikeli olduğunu, bu temelde izah etme ve verilen desteğin sürdürülmesini isteme olanağını da bulmuş oldu.

Özal'ın Eylül ayı başında dönüşü ile ortaya çıkan gelişmeler, beklendiği üzere savaşın sürdürülmesinde ABD'nin direktifleri, taktik önerileri ve bir bütün olarak askeri, ekonomik ve siyasal gücü ile belirleyici bir konumda yeraldığını çok açık biçimde ortaya çıkardı. TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın, TC'nin ve onun dış destekçilerinin gündemlerindeki baş madde olduğu, ekonomik, siyasal tüm yaklaşım ve faaliyetlerinin, yine parlamento, partiler ve yasalar gibi kurumların da bu savaşın durumuna, gereklerine göre belirlendiği artık açıklık kazanmış olgulardır. Zaten artık TC'nin de, UKM'mizin kaçınılmaz biçimde dışa vurduğu bu olguyu gizlemek için fazla bir çabası yoktur. Yani onlar, Kürdistan'da bir savaş yürüttüklerini kabul etmiş, içte ve dışta herkesin, herşeyi, TC'nin bu savaşı kazanması esasına göre düzenlemek zorunda olduğunu ilan etmişlerdir.

Şüphesiz ki, bu savaş 84 Ağustos'undan başlatılmış, ya da o tarihten bu yana geliştirilen bir savaş değildir.

Daha Partimizin ilan edilmesinden çok önce, hareketimiz henüz küçük bir grupken, 1977'de onun önderlerine karşı savaş açılmış, Haki KARER yoldaş, bu özel savaşın bir komplosunda katledilmiştir. PKK Hareketinin gelişimi karşısında Özel Harp Dairesi derhal, yeni bir tedbir olarak darbe girişiminde bulunmuş; N. K. Ersin'in başvurduğu bilinen bu girişim o dönemde şartları henüz yeterince olgunlaşmadığı için ancak girişim düzeyinde kalmıştır.

Ancak "bu tedbirler" PKK önderliğindeki UKM'nin gelişimini önleyememiş, UKM Hilvan'da ulaştığı kitlesel niteliğini başta Siverek ve Batman olmak üzere başka alanlara da yayarak önemli gelişmeler kaydetmiştir.

Aslında Parti tarihimizin gelişim süreci içinde özel savaşın çok çeşitli yöntemlerine başvurulmuş, fakat gelişen UKM'miz bunları boşa çıkarabilmiştir. Parti tarihimiz boyunca, özel savaşın taktikleri olan komplo, suikast, arkadan vurma, kışkırtma, araya çelişki sokma, birbirine düşürme, satın alma, sahte örgüt kurma, çeşitli sosyal dayanaklarını harekete geçirme, kişiliksizleştirerek kendi çıkarı için kullanma, tasfiyecilik, provakasyon vb. yöntemleri kullanmıştır.

Hareketimizin her devrimci hamlesine TC, sözkonusu taktiklerden birini veya birçoğunu birlikte kullanarak karşı-devrimci bir hamleyle cevap vermiştir. Fakat her seferinde güçlü yeni devrimci hamleler karşısında teşhir olmakta ve sonuçsuz kalmaktaydı. Öyle ki, daha bir çekirdek halinde olan Hareketimize karşı bu uygulamaların bir gereği olarak bir yandan düzenin icazetli sol'u biçiminde ortaya çıkan sosyal-şovenizm ve reformist burjuva güçleri saldırtırken, diğer yandan da ajan örgütler oluşturarak hareket tasfiye etmeyi amaçlamıştı. Bunların yanısıra bazı zayıf küçük-burjuva öğeleri de satın alarak hareketi içten parçalamak istiyordu. Özel savaş taktiklerinin bir ürünü olarak "Sterka Sor" olarak adlandırılan ajan örgüt oluşturulur. Nitekim UKH'lerinde önderlerin oynadığı rolü iyi bilen karşı-devrimin bu odakları bir komplo sonucunda Haki KARER yoldaşı katlederler.

Haki yoldaşın şehit edilişinin ardından halk kitleleriyle bütünleşmeye doğru daha ileri adımlar atıldı. Sömürgeciliğin Kürdistan'daki direkt uzantısı durumunda olan aşiretçi-feodal yapının varlığı önemli ölçüde hüküm sürdüğü Urfa ve çevresinde mücadelemizin bel kemiğini oluşturan yoksul köylülüğün içerisinde savaşım kitlesel bir niteliğe bürünerek gelişmekteydi. Toprakları değişik feodaller tarafından paylaşılan ve ilin en geri ilçesi olan Hilvan'da ilk çıkış yapıldı. Diğer feodallere karşı silahlı zor temelinde etkinliğini geliştirmeye çalışan Süleymanlar'la bu yıllarda MHP ilişki geliştirir. Faşistleştirme eğilimiyle işbirlikçilik eğilimini güçlendirme birlikte sürdürülür. Artık Urfa merkez ilçesinin MHP ve MİSK başkanlıkları Süleymanların eline geçer. Bu aşiretçi-feodal çete UKH'mize karşı saldırıya geçirtilir. 78'in Mayıs'ına gelindiğinde bu çete, halka karşı uyguladığı baskı ve zulmü had safhaya çıkarırken; devrimcilere karşı da saldırı ve provakasyonlara girişti. Nitekim bu feodal çetenin ve resmi polisin ortaklaşa düzenledikleri bir komploda 18 Mayıs günü Halil ÇAVGUN yoldaş şehit edildi. Ancak bu olayın karşısında devrimci hareketin, düşmanın amaçladığı gibi gerilemesi bir yana, uygulanan devrimci taktiklerle halk kitlelerinin desteğini daha da kazanmış ve mücadele büyük bir atılımla ilerlemiştir. Özellikle elebaşılarının cezalandırılmasıyla halkın devrimcilere olan güveni artmıştır.

Sıkıyönetim; CIA'nın Türkiye kolu olan Özel Harp Dairesi vb. merkezlerde planlanan ve harekete geçirilen bir savaş yöntemidir. Gelişen UKM hareketinin ilan ettiği proletarya partisiyle o güne kadar uygulanan tüm taktikleri boşa çıkarak, politik sahneye yeni bir güç olarak girmişti. Hilvan'daki kitlesel kabarış, başta Siverek ve Batman olmak üzere, çevre alanları da etkileyerek sömürgeci Türk devletinin ve feodal-kompradorların otoritelerini zayıflatmaktaydı. Gelişen Ulusal Devrimci Savaşım karşısında, TC o güne kadar uyguladığı özel savaşın bir veya birkaç taktiğiyle yetinmeyerek, elde varolan tüm "maharetlerini" topyekun harekete geçirerek, kendi nihai iflasını da sağlayacaktır.

Evet, bir yandan kendi elleriyle tezgahladıkları Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim ilan ederken, diğer yandan da gelişmeleri engellemek için "Tekoşin" gibi ajan örgütleri saldırtırken buna ek olarak sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva hareketleri de devreye soktu.

Partimiz daha kuruluşunun ilk döneminde bu çok yönlü saldırı ve özel savaş taktikleri ile boğulmak isteniyordu. TC, bizzat orduyu devreye sokarak kolluk kuvvetleriyle darbe indirmeye çalışırken; geri feodal ilişkilerin egemen olduğu ve kitle kabarışlarının güçlü olduğu Hilvan, Siverek vb. alanlarda Süleymanlar, Bucaklar gibi işbirlikçi feodalleri, UKM'mize saldırttı. Yine sömürgeci başkalaştırmanın egemen olduğu, kışla kültürü temelinde yetişen ulusal inkarcı bir aydın gençliğin de var olduğu, başta Dersim olmak üzere bir çok alanda yükselen aydın gençliğin mücadelesi giderek halk kitlelerini kucaklamaya başladığı bir dönemde "Aydınlık"ın önderlik ettiği ve HK, DHB vb. güçlerin de katıldığı doğrudan sömürgecilerin yönlendirmesi altında UKM'mize, önderliğimize ve sosyalizme düşmanlık temelinde iftira, karalama kampanyasından fiili saldırılara kadar bir saldırı hareketi başlatıldı. "Tekoşin" gibi hareketlerin provakatif saldırıları ile harekete darbe vurulmak isteniyordu. Yurtseverliğin güçlü olduğu alanlarda ise, "milli" görüntülü hareketler bir araya gelerek "UDG"-nin oluşumuyla "anti-Apocu" ilke etrafında harekete geçirildi.

Sömürgecilik bu savaşımda tüm özel taktiklerini piyasaya sürmesine rağmen, mücadele boyutlarının hergün biraz daha yükselmesi tüm taktiklerinin iflasını da beraberinde getiriyordu. Nitekim Ecevit, sıkıyönetimle orduya davetiye çıkarırken, Demirel'e de yönetimi kendi eliyle devretmiştir. Demirel de nöbeti tamamlayarak yönetimi faşist cuntaya bırakmıştır. Bu anlamda denilebilir ki, Ecevit ve Demireller yönetimi kendileri cuntaya devretmişlerdir.

12 Eylül faşist darbesi, o güne kadar uygulanan tüm özel savaş yöntemlerinin, Partimizin devrimci savaş taktikleri karşısında boşa çıkarıldığının açık bir itirafıydı.

TC, ordusunun yarıdan fazlasını Kürdistan'a kaydırarak genç Partimize hummalı bir saldırı başlattı. Artık tümüyle ordu devreye girerek, savaşı sürdürüyordu. İçinde örgütsel sorunları da barındıran muazzam gelişmelerle yüklü olan bu dönemi daha uygun bir yapıya dönüştürmek için Partimizin uyguladığı düzenli geri çekiliş taktiğiyle, düşmanın azgın saldırıları boşa çıkarıldı.

80-83 yıllarında TC yönetimi tüm muhaliflerini ortadan kaldırma, tasfiye etme çabasındaydı. Sol hareketleri kendi karşıtları haline getirerek, kullanacağı uygun güçler haline getirmeye çalışıyordu. Bu konuda, özellikle Avrupa emperyalizminin de desteğiyle belli bir mesafe katedilmişti. Fakat PKK'nin devrimci direnişi geliştirmesi ve bu yıllardan yaman bir tarzda yararlanmasından dolayı onun üzerinde tutmayarak boşa çıkarıldı. 1982 yılında gerçekleştirilen II.Kongre'de tüm sorunlar çizgi düzeyinde çözümlenmiş, hangi pratik adımların atılacağının kararı da alınmıştı. 1983 yılı böyle bir kararın pratiğe geçirildiği yıl olacaktır. Nitekim bu pratik adımı engellemek için karşı-devrim, bagajındaki tüm özel savaş yöntemlerini ileri sürdü. Düzenlediği "mahdut" amaçlı operasyonla ordularını G. Kürdistan'a sürdü. İdam cezaları yağdırdı. İçten harekete geçirdiği provakasyonu, tasfiye olma doğrultusunda epey mesafe alan sol'la birleştirerek hareketin üzerine saldırttı.

83 yılı pratik anlamda böyle önemi olan bir yıldı. 15 Ağustos 1984 saldırı ve direniş eylemliliği, sömürgeciliğin hareketimizi bitirebileceğine olan tüm umutlarını tuz-la-buz etti. Hiç beklemediği bir anda ve yerde gelişen bu hareketler TC devletini şaşkına uğratmıştı. Olayların boyutlarını kestiremiyor ve çelişkili beyanatlar veriyorlardı. Geçmiş ayaklanmalarla mukayase ediyor, ona göre tedbirler alıyordu. Bu ortamda muazzam devrimci taktikler karşısında bozgundan bozguna sürükleniyordu. Tek tehlike "bölücülük" ilan edilmişti. Bu alternatif karşısında tüm sol'la uzlaşma arayışı içine girmeye başladı. Bu nedenle sol'a belli tavizler vermeye başladı. DİSK, Barış Derneği vb. davalarından yargılananların önemli bir bölümünü serbest bıraktı. Tasfiyecilik sürecini tamamlayıp bir uzantı haline gelen sol'a davetiye çıkardı. "Pişmanlık Yasası" bunun bir ürünüydü. Affedilmenin tek koşulu anti-PKK'li olmak, PKK'ye karşı dövüşmekti. En işbirlikçi kesimlerden ve maddi çıkar temelinde "köy korucuları" biçiminde milis çeteler oluşturuldu. Ajanlaşmış bazı "sol"cuları yurtdışına transfer ederek, tasfiyeye uğramış örgütlerden bu sahada da milis çeteler oluşturma görevi verildi. Fakat tüm bunların artık başarıya ulaşması mümkün değildi. 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu yeni dönemde tekrar uygulanmaya konan özel savaşta ilk gediği açmıştı. Tarihi açıdan ise özel savaşın zırhı delinmişti. Halk kitleleri hergün biraz daha fazla parti etrafında kenetlenmekteydi. Devrimci eylemlilik Partimizi örgütlendiriyor. Cephenin ilanı için gerekli politik ortamı olgunlaştırıyordu. Ve 21 Mart 1985 Newroz'unda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ilan edildi. Artık hızla yükselen halk savaşına tanık oluyoruz. TC, tarihinde ilk kez Kürdistan gerçekliğini kabul edip, bu hususta en yetkili devlet düzeyinde, basına açıklamalara bulunmak zorunda kaldı.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı tüm özel

Yeni savaş ve katliam provaları da, gözü dönmüş sömürgecileri çöküntüden kurtaramayacaktır...

savaş taktikleri, devrimci direnişimizle açığa çıkarılmış, sömürgeciliğe ağır darbeler indirilmiştir. Sömürgeciliğin verdiği 1000'in üzerinde kayıp, saflarında panik, korku ve dağılma yaratmıştır. Kürdistan'daki egemenliği konusunda oldukça umutsuz bir noktaya gelmiştir.

Tarihsel olarak delinen özel savaş zırhı, her geçen gün devrim lehine parçalanmaktadır. Sömürgecilik, ordusunun çoğunu Kürdistan'a yığmıştır. Son çırpınışlarla yeni çılgınlıklara başvurması mümkündür. Sömürgeci ordu saflarında şu kanı yaygın: Eğer "bu güz ve kış döneminde bastırmasak, 'Güneydoğu'yu kaybetmiş bileceğiz." Bu da göstermektedir ki, bizzat rejimin başı tarafından yürütülen savaş, eğer 5-6 aylık süre içinde direnişin bastırılmasıyla sonuçlandırılamazsa, tümden Kürdistan'ın güney hattından vazgeçecek ve burayı kaybettiklerini bir gerçeklik olarak kabul edeceklerdir.

Rejimin başı, bugün gezdiği alanları dolaştıktan sonra, 1978'de 12 Eylül hareketine Diyarbakır'da karar vererek, bu amaçla militarizmi alabildiğine tırmandırdı. Askeri-faşist klik bu temelde giderek öne çıktı ve bu klik daha o tarihte Maraş katliamını tezgahlayarak hareketin gelişimini önlemeye çalıştı. Partinin 1978'de ilanı, bu süreci hızlandırdı. Kuruluş Bildirgesinin yayınlanmasından sonra 9 Mart'ta Sarıkamış'ta Kenan Evren'in adeta kendisinden geçercesine *"cesedimi çiğnetmedikçe vatanı böldürtmem"* dediği ve ardından **herkesi "hazırol"a geçirtip harbiye marşı okuttuğu** bilinmektedir.

Bunlar sadece bizim iddialarımız ya da bir kısım "sol"un utanmadan ileri sürdüğü gibi, "kendimizi abartmamız ve de her şeyi kendimizle izah etmemiz" falan değildir. **Bunlar bugün Amerikan basın**-yayın organlarının bile dile getirdiği, herkesçe bilinen gerçeklerdir. **"Amerikan'ın Sesi", rejimin esasta**, 1978'lerden itibaren Kürdistan'da yükselen silahlı direniş mücadelesine karşı geliştirildiğini ve savaşın 8 yıldır devam ettiğini açıkça söylemektedir. Gerçek de budur.

Türk ordusunun bünyesinde daha 12 Mart 1971'den önce geliştirilen ve 1980'lere gelindiğinde iyice yetkinleştirilen Özel Harp Dairesi, 80'lere yaklaşırken orduya ve diğer devlet kurumlarında önemli oranda egemen kılınmıştır. 1980'e yakın yıllarda dönemin başbakanı Ecevit'in bile bu kuruma nüfuz edemediğini kurumun denetim dışı kaldığını, dolayısı ile iktidarın üzerinde bir iktidar merkezi haline geldiğini M. Ali Birand 12 Eylül kitabında açıkça belirtir.

Gerçekten de Özel Harp Teşkilatı, o tarihlerde başlangıçta MHP örneğinde olduğu gibi kendi sivilmilis örgütlerini, giderek ordu içinde de bağımsız birimlerini geliştirerek, ordunun önemli devlet kuruluşlarının ve basının kilit noktalarını büyük oranda ele geçirmiştir. Söz konusu Özel Harp Teşkilatı böylece askeri-faşist bir sistemi tepeden tabana doğru yetkinleştirmeye ve genelde devrimci-demokratik hareketi, ama esas olarak da Kürdistan'da yeni temellerde yükselen Ulusal Direniş Savaşını kontrgerilla ve Özel Harp yöntemleri ile ezmeye çalıştı. Bu amaçla hayatın her alanındaki ağırlığını arttırdı ve adeta toplumu yeniden örgütlercesine tedbirler aldı. Geliştirilen militarizm, sıkıyönetimlerle faşist bir temelde adım adım yaygınlaştırıldı ve derinleştirildi. Bu çabalar Özel Harp Dairesi tarafından 12 Eylül 1980'de askeri-faşist bir darbe ile dört başı mamur açık faşist bir rejimin iktidara oturtulmasına vardı.

Hemen belirtmek gerekir ki, o dönemdeki gelişmelerin en açık biçimde ortaya koyduğu gibi bu hareket, askeri ve sivil kliklerin bir mücadelesi ya da onlara karşı gelişmesi biçiminde olmadı. Aksine sivil kliğin, faşizmin ne iğrenç bir işbirlikçisi olduğunu ortaya koydu. Demireller ve Ecevitler iktidarı, adeta bir devir teslim biçiminde kendi elleriyle askeri-faşist kliğe sundular. Faşizmin açık biçimde iktidara oturması için kitleler nezdinde ve yasal düzenlemeler bakımından ön hazırlıkları bizzat yaptılar ve sıkıyönetim uygulamaları ile gerekli ön tedbirleri bunlar aldılar. Özel Harp Dairesinin varlığına ve faaliyetlerine ancak şahsi kariyerleri hedeflendiği zaman, o da üstü örtülü biçimde değindiler. Ama Özel Harp Dairesinin Kürdistan **Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı** geliştirdiği özel savaşın planlaması ve tatbikatları, 78'de Ecevit hükümeti döneminde olduğu gibi bunların sorumluluğu altında yapıldı. Şimdi keskin birer muhalif geçinen bunlar, ABD'nin bu teşkilat aracılığı ile Türkiye için nasıl bir rejim ve halklarımıza karşı nasıl bir savaş hazırlayıp adım adım gündeme koyduklarını çok iyi biliyorlardı. Ama onlar, karşı-devrimin dört nala kaldırıldığı bu süreçte kendilerine verilen, gerçekleri örtbas, çarpıtma ve halk hareketlerine karşı mücadeleyi hızlandırma görevini layıkı ile yaptılar. Ancak bunlar bırakalım devrimci-demokratik hareketin gelişimini önlemeyi, kendi kalpazanlıkları da açığa çıkıp işlemez hale gelince yerlerini askeri-faşist kanada terkettiler.

12 Eylül'le birlikte giderek tüm devlet ve toplum üzerinde hakimiyet kuran generaller, adım adım **herşeyi Özel Harbin çıkarlarına göre** düzenlemeye, bu amaçla sayıları yüzbinlere varan insanı tutuklamaya, işkence altına almaya ve halklar üzerinde bir savaş yürütmeye başladılar. Özellikle başlangıçta, temelleri zayıf olan Türkiye Devrimci Hareketini pasifize ettikten sonra tüm güçleriyle Kürdistan'a yönelerek burada devrimci harekete ve halka gerçek bir özel savaş dayattı. Askeri-faşist yönetimin 81'lere kadar adeta tek taraflı olarak geliştirdiği bu savaş, çok şiddetli olmuştur.

Kendine has özellikleri; devrimci güçlerin zayıf ve direnecek güçten yoksun olmaları nedeniyle bu savaşın kendini belli oranda gizlemiş ve maskeleyebilmiş olmasına rağmen, gerek yakalananların sayısı ve **işkenceler ve gerekse yürütülen** katliamlar bu savaşın niteliğini yine de ortaya sermeye yetmiştir.

Cunta 82'nin sonlarına kadar kendisini son derece güçlü hissetti ve elde ettiği "başarılar"la adeta kendinden geçti. "Sivillerin yapamadığını yaptık" diyerek başarı sarhoşluğu içinde o güne kadar kendisine sadakatle hizmet etmiş olan sivil politikacıları, en başta da Demirel ve Ecevit'i siyasetten men etti ve konuşma yasağı koydu. Bugün demokrasi havariliği yapan bunlar ise sahip oldukları onca olanağa, iç ve dış desteğe rağmen, bu onursuz uygulamayı en ufak bir direnme bile göstermeden kabul ettiler. Pakistan ve Filipinler'deki burjuva muhalefetin bile çok gerisinde, utanç verici bir tablo sergilediler.

Devrimci sol denilen kesimler, bu dönemde büyük oranda tutuklama ya da dağılmaya uğradığından, geriye kalan kesimi, bir anlamda kılıç artıkları, sınırlı bir güç olarak tanımlamak mümkün. Bunların da büyük çoğunluğu bu yıllarda bozguncu temelde bir kaçışa yöneldiler. Avrupalarda üslenerek tasfiyeciliği derinleştirdiler. Faşizme karşı direnmenin çarelerini, tedbirlerini geliştirmeleri bir yana, tasfiyeci konumlarını meşrulaştırmak için, "Özal sivil toplumculuğundan" medet umacak kadar sefilleştiler. Cunta sol'una yamanarak yaşamak için gerektiğinde her türlü uşaklığı yapabileceklerini gösterdiler. Tüm direnme mevzilerini terketmekle kalmadılar; "Pişmanlık Yasası" ve "af"la kendilerini burjuva muhalefete kabul ettirip, "meşruiyet" kazanabilmek için bu mevzilere karalama, küfür ve komplolar yöneltmekten de çekinmediler. Adeta 12 Eylül'ü soldan tamamlama, bunu objektif planda da olsa yaşatma tutumuna yöneldiler.

Bütün bunlara rağmen Partimiz, bu karanlık, baskı ve geri çekiliş döneminde, daha 1979'da gelişmelerin yönünü tayin ederek, yürüttüğü mücadelenin soyluluğunu sürekliliğe ve örgütlülüğe kavuşturmak için, devrimci savaşımın sıcak olduğu Ortadoğu alanlarına, hem eğitimini tamamlamak, hem saldırıları boşa çıkarmak ve hem de yeni bir atılımın hazırlıklarını yürütmek üzere, devrimci bir geri çekilişi gerçekleştirdi. Partimiz, sayılan bu görevleri, belirtilen dönem boyunca büyük bir azim ve kararlılıkla ve her türlü bozguncu, yıkıcı faliyete, çürütücü çabalara rağmen yürüttü. Bir yandan Lübnan ve Filistin halkları ile dayanışma içinde bulunurken; diğer yandan Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı üzerine düşeni yapmak için tüm gücünü ortaya koydu. Konferans ve Kongresini gerçekleştirmesi ile rejimin kendisini en başarılı hissettiği bir zamanda, 82'nin sonlarında tekrar ülkeye yöneldi ve mücadeleyi yeniden yükseltmek için ülkenin derinliklerinde ve dağlık alanlarda yoğun bir faaliyete girişti. Bu, devrimci bir partinin halka verdiği söze ve ideolojisine bağlılığın ve yine kendisine karşı tutarlılığın bir ölçütü ve geri çekiliş yıllarının en yaman devrimci gelişme yılları haline getirilişinin bir ispatıydı; gerçeği böyle teslim etmek gerekir.

1983'ten itibaren ülkeye yönelme ve hazırlıklar, o denli yoğunlaştı ki, cunta birden bire etrafını sarmaya başlayan bir kızgın çember karşısında kaldığını görerek paniğe kapıldı ve uluslararası durumu hiçe sayarak, kadrosal varlığımızın yoğunlaştığı Orta ve Güney Kürdistan'a 25 Mayıs'ta bir istila seferi düzenledi. Tutuklu 35 PKK kadro ve savaşçısına idam cezası vererek, hareketi sindirmeye çalıştı. Cezaevindeki parti önderliğini katletmeye yöneldi ve Avrupa üzerinden partiye, içten tezgahlanmış bir provakasyonu, gözü kara bir biçimde dayattı. Ancak buna rağmen direniş hazırlıklarının önü alınamadı ve sınırlı bir gecikme pahasına da olsa **hazırlıklar derinleştirilerek, 15 Ağustos şanlı atılımı yaratıldı.** Bu gelişmeler, sol geçinen örgütlerin nefes bile alamadıkları bir dönemde gerçekleştirildi. Ama bu gerçekleri saygıyla karşılayıp, kendi gelişimleri bakımından en olumlu bir biçimde ele alacaklarına, bu, sol geçinen bir çok güç, rejimin sözcüleri ile aynı ağzı kullanarak, atılımın "umutsuzca, maceracı ve hatta provakasyon yönü ağır basan bir eylem" olduğunu, "48 ya da en fazla 72 saat dayanabileceğimizi", bu eylemleri "örgüt içindeki gelişmeleri bastırmak için yaptığımızı" ileri sürmeye başladılar. Evet, bunlar art niyetlerinin dışında, bu gelişmelere inanmamakta aslında haklıydılar. Çünkü gerçekten de TC tarihine bakıldığında hiç bir halk hareketi ve hiç bir direniş hareketinin bir kaç aydan daha fazla sürdüğü görülmemiştir. Örneğin, cumhuriyetin başlangıcında ortaya çıkan Çerkez Ethem direnişi, bir yılı bile dolduramamış, Mustafa Suphiler, daha Kars'tan Anakara'ya ulaşmadan yarı yolda yakalanıp tüm yoldaşları ile birlikte katledilmiş; yakın tarihteki Mahir ÇAYAN, Deniz GEZMİŞ ve İbrahim KAYPAKKAYA'ların direnişi ise, yine ancak bir kaç ay sürmüş ve daha sonra hemen hepsi faşist ordu sürüleri tarafından katledilmişlerdir. Onlar bu gerçeğe dayanarak PKK'nin atılımının tarihteki benzerlerinden farklı olamayacağını; o nedenle tarihe bakılıp ibret alınması gerektiğini ve artık sığınmış oldukları dağlar da kuşatılmış olduğuna göre, buralardan çıkıp teslim olmalarının an meselesi olduğunu düşünüyorlardı.

Bunlar, önce Herekol, ardından da Cilo ve Ağrı'ya kadar dağların peşpeşe kuşatıldığını, devrimcilerin açlıktan teslim olmak üzere bulunduklarını ve bütün bunların bir kaç gün ya da en fazla bir kaç ayın işi olduğunu söyleyip kendilerini avutuyorlardı. Bu hayallerinde o kadar ileri gittiler ki, sık sık Şeyh Sait ve Seyit Rıza örneklerini hatırlayıp, *"Onlar da üç-beş ay direndiler, ama sonra bir kısmı asıldı, diğerleri ise teslim alındılar"* diyerek, PKK önderliğindeki direnişin kaderinin de aynı olacağını düşündüler, söylediler ve yazdılar. Türk resmi basını, adeta kusarcasına, "yakalandılar", "eşkiya temizlenmelidir. Temizlendi", "leşleri dağ başlarında kaldı, yerle bir edildiler" manşetleri altında yoğun bir karalama kampanyasına girişti. Bazı basın organları dünyanın hiç bir basın kuruluşunda tanık olunamayacak örnekler sunarak, Özel Harp yetkilileri ile elele asılsız senaryolar dizerek ve de bu senaryoları ortak biçimde oynayarak en kaba yalan ve demogojilerle ve sömürgeci-faşist tezler temelinde iç ve dış kamuoyunu şartlandırmaya koyuldular. Böylece sandıkları gibi, PKK bir kaç ay içinde yenildiğinde Türk ordusunun ne kadar "yenilmez ve güçlü" olduğunu kanıtlamış olacaklardı.

İşte tam da bu noktada PKK, tarihsel bir çıkış yaptı. Türk egemen sınıflarının bir yıldır ülkemizde yürüttükleri işgal, istilaya ve sömürgeciliğe karşı en uzun ve de en **kahramanca direnişi gerçekleştirdi. Sekiz yıllık bir direnme** yanında, son bir yılda savaşın boyutlarını, başlattığı atılımla daha da yükselterek ancak gerçekten devrim bilincine çok inanmış olanların kabul edebileceği bir olayı gerçekleştirdi.

15 Ağustos şanlı direnişi 1. yılını doldururken sadece geçmiş kazanımları korunmakla kalmadı. Ağrı dağından Dersim'e, Cilo dağından Toroslara kadar ülkemizin her yanında yeni kazanımlar yaratmaya devam etti. Ve bu gelişmeler, rejimin "pişmanlık yasası", "köy korucuları" uygulaması ile her türlü satın alma ve en vahşi işkencelerin yöntemlerini dayatmalarına rağmen sağlandı.

Türk genel kurmay brifingi işte çok genel hatları ile belirttiğimiz bu **gelişmeleri kendi üslubu ile basın** ve yayın organlarına aktardı.

Evet kendi bakış açılarına ve kendi üslublarına uygun anlatsa da yine bir çok gerçeği dile getirmekten kaçınamıyorlar.

Türk genel kurmayının basına yaptığı açıklamalarda dile gelen gerçekler nelerdir? Bu açıklamanın kendisi ne anlama gelmektedir? Bundan çıkarılması gereken sonuçlar ve muhtemel gelişmeler nelerdir?

Hatırlayalım! Türk Genel Kurmayının Brifingi aynen şu değerlendirme ile başlıyordu. *"1930'lardan itibaren bölgede istikrar vardı. İsyanlardan sonra bir sukünet vardı ve TC'nin uygulamaları aynen yürürlüğe konulabiliyordu. Ama 1970'lerin ortalarında PKK diye bir güç ortaya çıkarıldı"* Daha sonra PKK'nin nasıl dış destekle devreye sokulduğundan dem vuran Özel Harp yetkilileri, kasıtlı yalan bir bilgilendirmeyi hedef alarak PKK'nin bir çok komşu ülkede kampları bulunduğunu, bu ülkelerden destek gördüğünü ve bu desteğe dayanarak yürüdüğünü söylediler.

Peki bunlar neyin itirafıdır? Evet, 1970'lerin ortalarından itibaren günümüze dek hep *"bölücüler, ezilecekler, geçmişe bakıp ibret alsınlar, devletimiz herşeye kadirdir, iki günde ezecektir, bir avuç eşkiya çetesidirler"* vb. vb. dedikleri bir gücün esasında o tarihlerden beri TC'nin hakkından gelmek için herşeyi yaptığı, ancak bunu becerememediği; yine o tarihten beri süregelen ve Hareketimizin çokça dile getirdiği ancak onların sürekli gizlediği **özel bir savaşın varlığını, bu savaşın** Türk Özel Harp Dairesi ile PKK arasında, karşı-devrimci sürekli bir saldırı ile buna karşı devrimci-yurtsever sürekli bir direnme ve savunma savaşı biçiminde sürdüğünün açık itirafı değil mi? Zaten brifingin kendisi savaşın boyutlarının ne kadar genişlediğinin açık bir göstergesidir. Yine başlangıçta da belirtildiği gibi, brifing ve ardından gerçekleştirilen manevralar vb. artık milyonlara malolan bir mücadelenin ve yine uluslararası alanda o çok inkar ettiği Kürdistan gerçekliğinin kendisine kabul ettirilmesidir.

Mücadelemiz karşısında içine düştüğü çelişkili durumu, inkarcı ve imhacı politikanın geçersizliğini ele vermiştir. Başlangıçtaki açıklamalarında *"300 kişidirler önemli bir kesimi öldürüldü, diğer kalanları da ya tutuklandı ya da kaçtılar. Dolayısı ile kalmadılar", diyorlardı. Bu yönlü açıklamalar "96'sı öldürüldü, 400'e yakını tutuklandı, kalanlar dışarıya kaçtı"* biçiminde Genel Kurmayın basına brifinginde de yer aldı. Ama buna rağmen 18'i ülke **dışında, 623'ü ise ülke içinde olmak üzere Partimizin halen 641 mili**tanı bulunduğunu söyleyen de yine kendileridir. Brifingi verenler Genel Kurmayın ve rejimin diğer önde gelen temsilcilerinin şu ana dek söyledikleri yalanları hep izah etmek zorunda kaldılar.

Neden bir türlü başarılı sonuç alamadıklarını, devrimcilerin "üç-beş" **kişilik gruplar halinde serpiştirildiğine ve coğrafyanın elverişsizliğine bağladılar.** Ama bu izahlarla bunlar ancak savaşın ne kadar geniş boyutlara vardığını ve kendilerinin bunu önlemekte nasıl yetersiz kalıp acze düştüklerini itiraf etmekten başka birşey yapmadılar.

Belirttiklerine göre 127 çatışmada 56 güvenlik görevlisi ile 63 işbirlikçi, faşist-milis öldürülmüştür. Gerçekte bu rakam binlere varmaktadır. Ve bu da TC'nin kendisini ve uşaklarını korumada ne kadar başarısız kaldıklarını göstermektedir.

Bu brifingde ordunun başarısını kanıtlamak için ele geçirilen kabarık sayılarda silahlardan da sözedildi. Ama bununla, esasta sözü edilmeyen bir çok önemli gerçeği örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Gerçekte, Hareketimizin başta karakol baskınları olmak üzere, pusuya düşürme vb. yöntemlerle Türk ordusunda el koyduğu silahlar, TC'nin ele geçirdiğini söylediği silahların bir kaç mislidir.

Hareketimizin bu direniş ve savunma savaşımı olan destekle mi yoksa halkın desteği ile mi sürdürülüdüğü, en başta kendileri olmak üzere herkesin çok iyi bildiği bir husustur. Halkın yoğun desteği olmaksızın, kendilerinin her karış toprağı adeta yeniden işgal etmiş oldukları ve zulmün en gözü dönmüşünü sergiledikleri Kürdistan'da adım bile atılamayacağı son derece açık değil mi? Yine PKK'nin tamamen halkın öz gücüne dayandığı, devletlerden yardım ve destek görenin ise tüm devlet güçlerine rağmen yine de kendilerinin olduğu herkesçe bilinmiyor mu? Elbette ki, halkımızın dostları vardır ve onlar bu desteğin güçlü bir desteğe dönüşmesinden ürküyorlar. Ama onların bu tür bir propaganda ile hedefledikleri iki şey vardır: Birincisi TC, uluslararası durumun geçmiş dönemde olduğu gibi, Kürdistan ha-

reketini izole etme, kuşatıp imha etmeye elverişli olmadığını görmekte, objektif olarak bölge ve dünya devrim hareketinin, uluslararası çelişki ve çatışma ortamında onların hareket üzerinde **tümden denetim kurmasını artık** imkansız kıldığını bilmektedir. Ayrıca artık uluslararası platformda kendisi suçlu sandalyesine oturtulmuştur ve kendisine gereken ilgi ve destek henüz yeterince gösterilmemiş de olsa KUKH, daha şimdiden bir çok önemli güç tarafından bir UKH olarak değerlendirilmekte, haklılığı savunulan meşru bir hareket olarak ele alınmaktadır. Kürdistan sorunu artık uluslararası devrimci ve demokratik güçler ve giderek ilerici insanlık ile uluslararası bir çok kuruluşun gündemine bu tarzda girmiştir. TC, bu gelişmeden ölümcül bir korku duy**makta; bu nedenle de gerçekleri sürekli çarpıtarak gelişmelerin yönünü saptırmaya çalışmaktadır.**

İkincisi, yine buna bağlı olarak: *"Türkiye'nin böylesi bir iç sorunu olmadığını ve TC'nin dışta tertiplenen bir bölücülük hareketi ile karsı karşıya olduğunu"* ispatlamaktır. Bu, aynı zamanda onun emperyalist amaçları ile uluslararası emperyalizm ve gericiliğin hesaplarına da uygun bir iddiadır. Onlar böylesi bir iddia ile, bölge ilerici ve sosyalist güçlerine karşı düşmanlık kampanyalarını sürdürmekte, içişlerine müdahaleye çalışmakta ve bu güçler ile, ülkelerine saldırı olanağını yaratabileceklerini ummaktadırlar. TC'nin, Suriye, İran, SSCB, Bulgaristan ve Yunanistan'a karşı tutumlarında egemen olan hep böylesi bir anlayıştır.

Ancak Hareketimizin ülke içindeki sürekliliğinin sağlanması, TC'nin bu yönlü girişimlerini boşa çıkarmış, gerçek yüzünü teşhir etmiştir. Yine Güney Kürdistan'a yönelik saldırı ve komplo girişimlerini de önleyen –hem de bu alandaki güçlerin TC ile en kabuledilmez temellerde uzlaşma tutumları ve çeşitli komplolara alet etme durumlarına rağmen; önleyen– de esasta içerde ülkenin her alanında yükseltilen direniş ve bu temelde sağlanan bu sürekliliktir. Böyle olduğu içindir ki, brifing sonunda Özel Harp Dairesinin sorumluları, *"PKK'ye karşı mücadelenin devam edeceğini, hareketin kısa sürede ortadan kaldırılmasının mümkün olmadığını"* söyleyerek ve bunu da daha çok "kendi olanakları ile içerde sürdüreceklerini" söyleyerek, bu politikalarının iflas ettiğini de yine bizzat kendileri belgelemişlerdir.

Kısaca da ele alınmış olsa bu belirlemelerin ortaya çıkardığı bir gerçek var; TC, her türlü sivil, siyasi ve askeri varlığı ile Kürdistan'da bir özel savaş yürütmektedir. Ve o, bu savaşı tüm iç ve dış dayanaklarının onayını ve desteğini alarak yürütmektedir. Açık ki, bu savaş, ancak iki devlet arasında olabileceği gibi iki ordu arasında geçen düzenli bir savaş değildir.

Kürdistan'da ideolojik ve siyasal gelişme çok sınırlı, müttefik güçler de çok zayıf olduğu için savaş da çok zayıf güç ve olanaklarla başlatılmak zorundadır. Bu gerçek, sömürgeciliği özel bir savaşa zorlayan en önemli bir etkendir.

Elbette ki bu savaş, böyle basit tanımlanamaz. Fakat TC'nin yürüttüğü sözkonusu savaşımı, tüm yönleri ile kavramak zorunda olan halk kitleleri ve özellikle de onun öncü güçleri buna ait gerçekleri ne kadar biliyorlar? Resmi ağızlar, askeri ve sivil sözcüler bunu çok açıkça dile getiriyorlar. TC'nin bir savaş, hem de kontr-gerilla savaşı içinde olduğunu söylüyorlar. Faşist Evren'in kendisi bizzat muhalefetten, üniversitelere, gençliğe, iktidara, Avrupa'ya, Amerika'ya ve hatta bir tehdit havası içerisinde sosyalist ülkelere kendisini "terör" dediği devrimci-demokratik harekete karşı desteklemeleri gerektiğini; özellikle ilerici güçlerin hiç olmazsa bu hareketi desteksiz bırakmaları, "tarafsız" kalmaları gerektiğini sürekli söylüyor; Türkiye'nin dünya çapında karşı-devrimci atağa öncülük eden bir güç olarak istemlerinin karşılanmasının zorunluluğunu herkese dayatıyor.

Ve gerçekten de düzen önemli oranda 12 Eylül faşist-askeri rejiminin istemleri doğrultusunda koşullandırılmış bulunmaktadır. Uygulanan ekonomik politika, üniversiteden diğer tüm kurumlara ve giderek tüm sınıf ve tabakalara dayatılan politikalar, rejimi onaylattıran ve güçlendiren niteliktedir. Kültür politikaları ve sahte burjuva-demokrasisinin açılımı ancak, bu düzene zarar vermediği, ya da daha doğrusu onu desteklediği oranda geçerlidir.

Evet tüm bunları düzenin kendisi bizzat açığa vuruyor ve adlandırıyor. Bunu adeta ebedileştirmek istiyor. Emperyalizm de, bu rejimi dünyaya bir örnek olarak sunma çabasına devam ediyor. Eylül ayı başında Londra'da düzenlenen bir toplantıda OECD Türkiye masası başkanı tarafından Türkiye, "az gelişmiş" diye tanımlanan ülkelere, sorunlarını çözümlemelerinde bir model olarak sunuldu. Türkiye'de uygulanan nedir? Dizginsiz bir karşı-devrimci terör, dünyanın hiç bir yerinde uygulanmamış sinsi bir sömürgecilik politikası ve bu temelde dünyanın en geniş halklarına bile artık uygulanamayan doğaüstü bir formül. Diğer bir çok ülkede, Fas ve Bengladeş gibi yerlerde bile %5'lik bir zam ayaklanmalara yolaçarken, Türkiye'de zamlar hergün %5, 10, 30 ve hatta 50 düzeyinde yükseliş göstermesine rağmen bu ekonomik politikanın hiç bir ayaklanma ve hatta ciddi kargaşaya bile meydan verilmeden yürütülebilmesi; işte Türkiye'de yaşanan, bu zindandan beter yaşam diğer ülkelere örnek olarak sunulmaktadır. Ve evet bu rejimin emperyalizmin aktif desteği ile işbaşına getirilip, sürdürüldüğü de yine, OECD toplantısında açıkça ifade edilmiştir. Türkiye Konsorsiyumu başkanı, *"Türkiye, bu modelin uygulandığı ilk ülke idi, başarısı büyük önem taşıyordu. Bu bakımdan özel desteklerde bulunduk. Ama Türkiye bu sınavı başarıyla vermiştir."* diyerek bunu itiraf etmiştir. Ama hemen arkasından şunu eklemekten kaçınamamıştır: *"Dış ödemeler, ihracat vb. dışa yönelik uygulamalarda durum son derece umut verici, ama eğer enflasyonu düşürmeyi başaramazsa içte ciddi tehlikelerin mevcut olduğu bilinmektedir."*

Evet bu özelliklerinden ötürü rejim, dünyada eşi görülmemiş bir örnektir. Hiç bir halkın bu kadar faşist bir baskı ve sömürüyü onaylamasının mümkün olmadığı bilindiği halde bu rejim halklarımıza zorla dayatılmıştır. Afrika'da, Latin Amerika'da, Ortadoğu'da, Fas'ta, Tunus'ta ve Suudi Arabistan'da bile kabul edilmeyen bu rejim, görünürde de olsa onca demokratik tecrübesi olan Türkiye ve Kürdistan halklarına kabul ettirilmeye, onaylattırılmaya çalışılmaktadır.

Bunca açık gerçeklere rağmen, başka yazılarda ayrıntılı biçimde ortaya koyduğumuz nedenlerle, halklarımıza dayatılan bu rejime karşı gereken tutumu takınmak ve zorunlu direnişi ortaya koymak konusunda Türkiye'de çeşitli sınıf ve tabakaların en başta da kendisine proletaryanın temsilcisi, demokrat ve devrimci sıfatlarını takanların konumu oldukça olumsuzdur.

Burjuva liberal muhalefet denen olay, bunca çarpıcı gerçeklere rağmen Pakistan, Bengladeş ve Filipinler'deki kadar bir muhalefet düzeyine bile varamamıştır. Onca güç ve olanaklarına rağmen bu muhalefetin Türkiye'de demokrasi mücadelesinin de bu denli geri, isteksiz ve daha da ötesi faşizmin gizli ya da açık işbirliğine soyunması veya buna kolayca yatması, bu muhalefetin temsilcilerinin kişisel egilim ve niteliklerinden çok Türkiye'deki burjuva egemenlik sisteminin topyekun bir tıkanma ve daha doğrusu bir tükeniş içinde olmasındandır. Bu tıkanmanın önünün Türkiye'de, klasik ve batı türü burjuva-demokrasisi ile açılmasına olanak yoktur. Türkiye'deki burjuva egemenliğin güç kaynakları –ki, bu burjuvazinin ezilen halklar ve sınıflar üzerinde sömürgeci ve en anti-demokratik, feodalizm ile içiçe, **feodal despotizmin olanaklarıyla** vücut bulduğu daha önceleri yine yeterince konulmuştur– onu, daima demokrasiye karşıt ve hatta düşman bir konuma sürüklemektedir. O, varlığını ve sürekliligini daima "asker-millet" mantıgı geregi militarizm temelinde saglamış; geleceğini yine demokrasiye degil, bu olguya dayamıştır.

Bu gerçek, 12 Eylül faşist hareketi ve sonrasında çok daha çarpıcı biçimde ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Türkiye'de tutarlı, demokrasi için sınırlı da olsa savaşabilecek bir muhalefetten bahsetmek olanağı yoktur. Kendi aralarında demokrasi görüntüsü altında bazı klik mücadelelerine girmeleri mümkündür. Ama bu, rejimin özüne asla dokunmayacak bir mücadele olacaktır ve zaten gerçekler de bu yönlüdür. Çünkü 12 Eylül rejimi, TC'nin kendi iç çelişki ve yetmezliklerini Kürdistan ve Türkiye ile bölge ve dünyadaki gelişmelerin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir sonuç, TC'nin bunlar karşısında üretebildiği tek ve son alternatiftir. TC'yi bu gelişmeler karşısında ayakta tutacak, onu yıkılmaktan koruyacak başka bir model yoktu ve bu rejim Türk egemen sınıflarının tarihsel karekterlerine, gerçeklerine de son derece uygundur. Bu nedenle 12 Eylül rejimi, Kemalizmin vardığı bu en son biçim, adeta Türk burjuvazisinin "milli dini" gibidir. Nasıl ki sağ ve solu ile Yahudi burjuvazisi, siyonizm ile varolmuş ve ancak onunla yaşayabiliyor, yine komünistleri bile bu olgunun etkisi altında yaşıyorsa, buna bir de mirasçısı olduğu egemen sınıfların tarihsel geçmişleri eklenince, Türk burjuvazisinin bu konuda nasıl uç noktada bir durumu yaşadığını, yaşayacağını anlamak zor değildir.

O halde gerçekler bu iken, iktidarı kendi elleriyle 12 Eylül askeri-faşist cuntasına devrettikten sonra yine son bir yıldır en yaman demokrasi havarisi pozlarla ortaya çıkmış olan ve kendisini burjuva "muhalefet"in temsilcisi olarak lanse eden Demireller, Ecevitler vb. siyasal kalpazanlarının içine girdiği tutuma ne anlam vermek gerekir? Anlamı son derece açık. Türk burjuvazisinin son derece güvendiği yatırdığı rejim yaptığı tüm talan ve soyguna rağmen ekonominin iflasını önleyememiş, uyguladığı tüm baskı, işkence ve bu katliamlara rağmen başta KUKH ve PKK olmak üzere devrimci-demokratik hareketi imha edememiş, gelişmesini önleyememiştir. Ancak sol'un büyük çoğunlukla bu arada özellikle Türkiye reformist sol'unun tasfiyeye ve tasfiyeciliğe ne kadar açık ve yatkın olduğu tesbit edilmiş, rejimin bu kanaldan KUKH ve sol'dan gelişecek tehlikelere karşı belli oranda da olsa korunabileceği tesbitine varılmıştır. Ve işte bunlar, tam da bu görevle, sol'dan ve sağ'dan –orta sınıflar muhalefetinin radikal işlemesi bir görüntü ile karşılarına çıkmalarından da endişelidirler– rejime yönelen ve yönelebilecek olan tehlikeleri bertaraf etmek göreviyle; daha da açıkçası tasfiyecilik asli görevi ile şikeli bir biçimde piyasaya sürülmüşlerdir. Bu, burjuva sınıflar arası mücadelenin inkarı degildir. Kendi aralarında tali konularda çelişkiye düşmeleri ve farklı çıkar gruplarının temsilcileri olarak klik mücadeleleri yürütmeleri mümkündür ve bu muhalefet içinde o da vardır. Ama bu, hiç bir zaman mevcut rejime yönelen bir **muhalefet değildir ve olmayacaktır.** Bir başka deyişle bu muhalefet, sömürgeci-faşist rejimi tasfiye edip, ya da özünde bazı değişikliklere yönelerek burjuva-demokrasisine varmayı hedefleyen bir muhalefet değildir. Bunlar 27 Mayıs Anayasası ile belirlenen dönemi bile birçok bakımdan zararlı gördüklerini çeşitli verilerle açıklarken, hem AP ve hem de CHP, iktidar dönemleri boyunca yaptıkları değişikliklerle onu militarizmin hizmetine sokmuş, bu anlamda her şey kendi sorumlulukları altında iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır. Bugün eğer Demirel tam bir demokrasi pehlivanı kesilmişse; yine eğer Ecevitler, Kürt sorununun "halini" de araştırarak kendi iktidar döneminde hiç bir zaman dile getirmediği halde, bu rejim altında İsveç vb. modellerden dem vuruyorsa bu, bunların demokrasi aşkından değil; birincisi "boynuz kulağı geçtiğinden" yani PKK önderliğindeki KUKH ve onun yolaçtığı devrimci-demokratik gelişmeler, herşeye rağmen yükseldiğinden; ikincisi de, buna bağlı olarak rejimin tasfiyecilik görevi yükleyerek, kendilerine yeşil ışık yakmalarındandır.

Gelişmeler bunu çok açık bir biçimde doğrulamaktadır. Özellikle Ecevitlerin tamamen bu görevle uluslararası planda piyasaya sürüldüklerini, iktidara Demirel kadar bile, bir klik savaşı görüntüsüyle de olsa yönelmemesi, Partisinin durumunu ve muhalefetini esas olarak KUKH'nin ve genel olarak devrimci-demokratik hareketin gelişim durumuna göre biçimlendirmesi, bunu en açık biçimde kanıtlamaktadır. Onların "geniş bir tabana" dayalı ya da "tabandan gelişen hareket" diye tanımladıkları olay, rejimin devrimci geçinen sol'a özellikle sahte yaşam olanaklarını tümden kapatarak, onları ihanet ve teslimiyete zorlamaları karşısında yine de siyasete yapmaya kalkacaklarını, en geniş kesimleri ile ve hatta Kürdistanlı geçinen bir kısım sol da dahil DSP içinde eritilmesi, devrimci-demokratik potansiyelin en alçakça bir tarzda rejimin hizmetine sunulmasıdır.

Rejimin son temsilcilerinden Özal'ın Amerika dönüşünde, *"onlar konuşsun, biz işimize bakalım"* demesi, bu iş bölümünün nereden planlandığını ve iç yüzünü açıkça ortaya koyuyor.

PKK, burjuvazinin bu alçakça oyunlarının ancak bu güne kadar olduğu gibi bugünden sonra da devrimci direnişin yükseltilmesi ile boşa çıkarılacağına inanmakta ve devrimci-demokrat, yurtsever geçinen tüm güçleri de bu tehlikeli ve alçakça oyunlara alet olmamaları; **eğer halk, demokrasi ve sosyalizm** düşmanı olmak istemiyor ve sınırlı bir ilericilik bile taşıyorlarsa, burjuva "muhalefeti" denilen safsatanın kuyrukçuluğundan uzak durmaları konusunda uyarmaktadır.

Başta Türkiye halkının temsilcisi olduğunu iddia eden devrimci, demokratik ve sosyalist güçler, rejimden kaynaklanan baskı ve sömürü politikaları ile buna karşı çıkışın anlamını doğru kavramalıdırlar. PKK'nin yükselttiği direnis mücadelesi de yine bu bakımdan doğru anlaşılmalı ve bu direnişe karşı doğru tutum takınılmalı, desteklenmelidir.

ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZIN YENİ AŞAMASI VE ORTAYA ÇIKARDIĞI GELİŞMELER

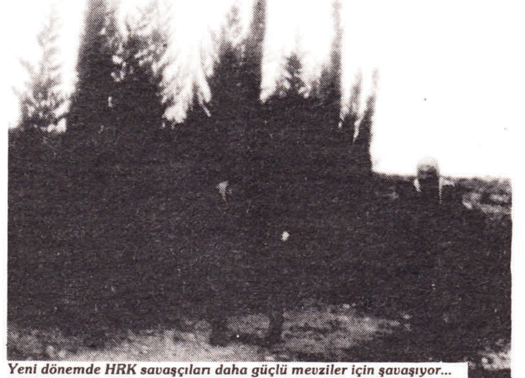
PKK'nin yükselttiği direniş, düzenin ağzıyla bir kısım "bölücülerin"; reformist sol'un ağzı ile ise adı belli olmayan bir kısım "yurtsever" yürüttükleri bir direniş, bir savaş değildir.

PKK, bu savaşı 8.5 yıldan beridir aralıksız bir biçimde sürdüren ve son bir yıldır da 600 000'e yakın bir ordu gücüne karşı savaşım veren bir güçtür. Kürdistan halkı, dünyanın beşinci büyük ordusuna karşı bu savaşında, günümüzde, PKK'nin etrafında daha fazla saf tutmuş bulunmaktadır ve bu savaş son bir yılda oldukça ileri bir aşamaya varmıştır.

Ulusal Kurtuluş Savaşımızın gerçekleri ve izleyeceği gelişim çizgisi Partimizin **"Ulusal Kurtuluş Siyaseti, Ulusal Kurtuluş Savaşı, Devrimci Zor Üzerine"** kitabında bilimsel bir yaklaşımla en ayrıntılı biçimde tahlil edilmiş ve çıkarılan sonuçlar ortaya konulmuştur. Bugün bu temelde yükseltilen Ulusal Direniş Savaşı yapılan tesbitlerin doğruluğunu, yaşanan canlı pratikle ortaya koymaktadır.

Bazı yetersiz yaklaşım ve uygulamalara ve yine provakasyon ve ihanet hareketinin içten engellemelerine rağmen, Parti çizgisinde başarılı bir gelişme gösteren ulusal direniş savaşımız, Partimizin önderlik ettiği 15 Ağustos devrimci atılımından bir yıl sonra, bugün savaşımızın birinci evresini teşkil eden silahlı propagandadan, gerilla aşamasına vardırılmıştır. Silahlı propaganda kendisinden bekleneni yaparak, partizan savaşı için gerekli ortamı, koşulları ve olanakları hazır hale getirmiştir.

Silahlı direnişimiz, hem derinlik, hem de genişlik açısından böylesine önemli bir aşamada bulunmaktadır. Beraberinde bir çok sorunları da taşısa, pasifikasyon kırılıyor ve geniş bir kitle temeli açılarak, ülkemizin engin dağlarında üslenme imkanı yaratılıyor. Düşmanın silahlarına el konuluyor ve bu temelde silahlandırılan kitleler, hareketimizle ilişki geliştiriyorlar. Yine kadrolarda savaş ve önderlik

Yeni dönemde HRK savaşçıları daha güçlü mevziler için savaşıyor...

deneyimi gelişerek yetenekleri artmaktadır. 12 Eylül'den bu yana savaş hali yaşayan kitleler; 15 Ağustos 1984 atılımı ile birlikte devlet ve ordunun sanıldığı kadar güçlü olmadığını bizzat gözleriyle görmekte ve kendilerine olan güvenleri artmakta, "kader" değişikliğini yaratmaya muktedir olduklarına inanarak, muazzam bir gelişme kattetmektedirler.

Özel savaş taktiğinin bir gereği olarak Parti önderliğimize yönelik "lüks hayat yaşıyor", "Parti içindeki gücü kalmadı" vb yıpratıcı demogoji ile propagandalar ters tepiyor, halkımız önderliğimiz etrafında daha sıkı kenetlenerek birleşiyor.

Açık ki, devrimci direniş savaşımızın geçtiği bu önemli aşama, beraberinde yine önemli sorunlar taşıyor ve çözümlenmesi için yeni görevler ortaya koyuyor. Elbette ki her şeyi çözümlediğimiz iddiasında değiliz. Muazzam engeller varlığını koruyor. Düşman, Özel Savaş taktiğini terketmek bir yana, geniş ordu birliklerini kaydırıp daha da tırmandırıyor. Ancak tüm bunlar doğru ideolojik, siyasi ve askeri bir çizgi altında yürütülen devrimci pratiğimiz tarafından aşılmaktadır. Bunları, geçmişteki muazzam zorlukları, engelleri ve tüm tecrübesizlikleri en az olanak ve deneyimle aşarak bugüne gelmiş olmamızdan aldığımız cesaret ve güçle söylüyoruz.

Düşman ile devrimci güçler arasında yürütülen savaşın bir yıllık deneyiminin sonuçlarına bile bakılacak olsa, Kürdistan'da ve giderek Türkiye'de silahlı devrimci savaşımın gelişme şansının yüksek boyutları ve gerek Türkiye'de sınıfların iktidar sorunlarının çözüme kavuşmasında, gerekse KUKM'nin amaçlarına ulaşmasındaki belirleyici ve vazgeçilmez önemi açıkça görülür. TC'nin değerlendirilmesi daha dikkatli bir biçimde yapılırsa ortaya çıkacaktır ki, onun militarist faşist karekteri, ancak, halkların devrimci şiddeti ortaya çıkarılmasıyla aşılabilir ve demokratik-sosyalist gelişmenin bunun dışında başkaca bir yöntemi de yoktur.

Gelişmelere çıplak gözlerle bakan birisi, Türkiye burjuvazisi ve TC'nin varlığının özel savaşsız yürütülemeyeceğini; en basit ekonomik-sendikal-demokratik hakların bile özel savaş yöntemleriyle bastırıldığını ve hele iktidar sorunu gibi bir sorunda devlete kesinlikle kontrgerilla özel terörünün egemen olacağını görmemezlik edemeyecektir. 12 Mart'larda başlayarak 12 Eylül faşizminin uygulamalarına kadar gerçeğin böyle olduğunu görmemek, kabul etmemek mümkün değildir. Aynı şekilde, halklarımızın da devrimci direniş ve kendi şiddetlerini silahlı, silahsız; siyasal, askeri her düzeyde ortaya koymalarından başka bir yöntemle haklarını ve özgürlüklerini kazanamayacakları açıkça ortaya çıkmıştır. Direnişin mümkün olduğu; eğer uygun taktiklerle ve bu taktiklere hayat verecek pratik hazırlıklarla sağlıklı bir mücadele yürütülürse devrimci savaşımın çok güçlü gelişeceği gözler önüne serilmiş, tüm iç ve dış desteklerine rağmen burjuva ordusunun ne kadar kof ve çürümüş olduğu açığa çıkarılmıştır. Türk ordusunun Kürdistan'daki son bir yıllık seferlerine bakıldığında, kendi deyimleriyle 300 ya da 600 kişinin o her türden psikolojik savaş yöntemlerinden tutalım en ağır işkence yöntemlerine kadar tüm faşist uygulamalara ve en gelişmiş teknik araç ve gereçleri ile donanmış sürü halindeki ordu birliklerinin Kürdistan'a yığılmasına karşın bu bir avuç partizanın neler yapabileceği, 500 binden aşağı inmeyen bu sürüyü nasıl yerden yere vurarak kofluğunu açığa çıkarabileceği ve onu burjuvazi, emperyalizm ve işbirlikçileri adına iş yapamaz hale getireceği görülecektir. Bu bir yıllık süreç aynı zamanda halkımızın devrimci şiddetinin nasıl ortaya çıkarılacağını; silahlı propaganda ve gerillanın bu konuda ne kadar muazzam bir rol oynayacağını göstermiştir. Hele hele Kürdistan'ın en geri yöreleri olan Hakkari, Siirt, Van ve daha bir çok alanda doğru taktikler ve uygun hazırlıklarla mücadele edildiğinde ne gibi gelişmeler katedileceği; o en bilinçsiz, okur-yazarlık oranının %3'ü bile bulmadığı alanlarda gizli kalmış ne kadar muazzam bir halk savaşı gücünün ortaya çıkarılabileceği ve bu güce dayanılarak, yüzyıllardır feodal hainlerin, işbirlikçilerin halkı biribirine kırdırmada kullandıkları bu enerjinin devrimin emrinde nasıl düzeni ürkütecek bir güce dönüşeceği ve demokrasinin gelişiminde nasıl hayati bir rol oynayacağı gözler önüne serilmiştir. Görülmüştür ki, böylesi gelişmelere yolaçmak olanaksız değildir. Yeter ki, halka uygun ve örgütlü yaklaşım gerçekleştirilmiş olsun. Bugüne kadar yaşanan gelişmeler, mücadelenin yükseltildiği bu alanların uygun coğrafik konumları ve güçlü halk potansiyeli ile en kalabalık orduları bile işlemez duruma getirebileceğini göstermiştir. Ve üstelik bu, yetersiz hazırlıklarla ve olağanüstü zor koşullarda yapayalnız bir grup öncünün ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Hele bir de halkımızın örgütlülüğü ve Türkiye demokratik hareketinin gelişmesi ve birliği sağlanırsa, bu gelişmeler neleri yaratmaya kadir olmaz.

Partimizin stratejisinde Kürdistan devriminde silahlı mücadelenin rolü yeterince ortaya konulmuş, stratejik savunma, denge ve taarruz dönemlerinde Kürdistan halkının öncüsü ile ilişkilerine; savaşımın çeşitli biçimlerine, silahlı propagandadan düzenli orduya kadar gelişmelerin nasıl seyredeceğine muhtemel olasılıklar biçiminde de olsa açıklık getirilmiştir. Aynı zamanda Türkiye halkının tüm bu süreçlerde kendi devrimci savaşımını nasıl geliştirebileceği, Kürdistan'daki gelişmelerle bağlantılı olarak gücünü nasıl ortaya çıkarması gerektiği ve çıkarabileceği de ortaya konmuştur. İşte bir yıllık savaşım bunların hayal olmadığını, eğer planlı bir tarzda üzerine gidilirse ve ısrarla gerekli azim ve çaba gösterilirse bugün Kürdistan'da sağlanan devrimci direnişin dalga dalga tüm Türkiye'ye yansıyacağını kanıtlamıştır. Daha şimdiden Türkiye'nin birçok büyük kentinden ve geniş kamuoyundan gelen talepler mücadeleyi destekler biçimdedir. Kısacası, Türkiye proletaryası ve halkının temsilcileri görevlerini yeterince yerine getirmeseler de, azgın faşist baskı ve sömürüye karşı Kürdistan'ın bir ümit kapısı olduğu, kurtuluşun "Dogu"dan tekrar basladığı, şafagın orada attıgı ve kızıllığın oradan kendisini hissettirdigi teslim edilmektedir.

O halde, bilimsel teorinin de doğruladıgı bu gerçeklere öncü güç ancak uygun teorik ve pratik hazırlıklarıyla yaklaşırsa rolünü oynayabilecektir. Ezen ulus devrimcilerinin tüm görevleri özellikle de işçi sınıfı ve ordu içinde yeterince yerine getirilmiş bulunsaydı; İstanbul, İzmir ve Ankara'da kitle gösterileri ve gençlik hareketleri geliştirilip ordu içinde küçük rütbeli subaylar ve asker arasında faaliyet yürütülmüş olsaydı, 15 Ağustos atılımının bu 1. yıldönümü belki de burjuva iktidarının sonuna dönüştürülebilecekti. Türkiye proletaryası ve devrimi adına yola çıkanlar görevlerini çok sınırlı bir tarzda da olsa yerine getirmiş olsalardı, muazzam kazanımların ortaya çıkması işten bile olmayacaktı. İşte bu nedenledir ki, faşist generaller ordu üzerinde muazzam bir baskı geliştiriyorlar. Yine bunun içindir ki Türkiye'nin büyük kentlerinde sıkıyönetimi hala kaldırmıyorlar. Düşman bile bu gerçeğin farkında olduğuna göre, halkın öncülerinin bunu görememesi ya da görüp de gereklerini yerine getirmemesi ancak görevlerinden kaçma tarzında yorumlanabilir. Bugün Türk ordusu Kürdistan'da darmadağın edilmiş durumdadır. Evet, son "Semih Sancar" gövde gösterisi bir anda yıkılan bu morali tamir etmeye yöneliktir. **Orduya güçlü olduğu duygusunu aşılamayı hedeflemektedir.** Devrimciler de en az düşman kadar ordu içindeki durumu doğru değerlendirip görevlerini yerine getirmiş olsalardı; tabur-tabur asker bugün devrimin saflarında özgürlük için savaşıyor olurdu. Bugünden sonra da devrimci silahlı savaşım geliştikçe ordu içinde, burjuvazi, tekeller, emperyalizm için savaşmama tavrı gelişecek; ordu saflarındaki yılgınlık ve dağılma yerini ordu içinde savaşıma, birçok birimin direnişine terkedecektir. Eğer yeterli bir örgütlenme yapılır ve Türkiye halkı ile Kürdistan halkının çıkarlarının birliği savunulursa en önemli gelişmelerden birisinin de ordu saflarında ortaya çıkacağı açıktır. Kürdistan'da yürütülen savaş bunu berrakça ortaya koymuştur. Ordu Kürdistan'da iş yapamıyor; ordu Kürdistan'da birliğini koruyamıyor; ordu Kürdistan'da cesaretsizdir, moralsizdir; çünkü askerler haksız bir savaşı yürütmek istemiyor, bunun kendi çıkarlarına olmadığını çok iyi görüyorlar.

İşte devrimciler de bunu haykırsın diyoruz. Ordu saflarında yeralmanın, askerlerin ve küçük subayların çıkarlarına ters düştüğünü, bugün bir avuç general dışında, bu savaşımın Türk halkının da demokratik, ekonomik ve siyasal tüm haklarına karşı olduğunu ortaya koysunlar diyoruz. Eğer devrimciler bunun gereklerini her şart altında yerine getirseler, vakıflar vasıtasıyla ve emperyalizminden aldıkları yardımlarla halklarımızın kanını emerek varlıklarını yaşatan ve emperyalizme ne kadar bağımlı birer maşa oldukları son rüşvet skandalları ile de daha çok açığa çıkan bu asalaklara, emperyalizm uşağı bu bir avuç halk düşmanına karşı tüm halkın ve ordunun öfkesini ayağa kaldırmak zor olmayacaktır. Bu yapılacak olsa, halklarımızın başına musallat olmuş ordu birliklerini yerle bir etmek ve halklarımızın devrimci direnişini daha da yükseltmek imkanı artacaktır. 12 Mart döneminde ordu içinde yürütülen küçük çaplı çalışmaların bile faşist generalleri ne kadar ürküttügünü Muhsin Batur'un anılarından çok iyi anlamak mümkündür. Yine bu anılarda bizzat kendisinin nasıl demokrat ve sol görüşlü subay ve astsubayları aldattıgını, onları nasıl oyuna getirdiğini görebiliriz. Bugün yürütülen uzun süreli savaş içinde gerçekler çok daha iyi açıga çıkmakta, olanaklar daha da artmış bulunmaktadır. Çünkü, birlikler çok dağınıktırlar, çok çeşitli alanlara gitmekte ve bölünmektedirler. Bu ise, onlar arasında faaliyet yürütmeyi daha da kolaylaştırmakta, rahat olanaklar sunmaktadır. Diğer taraftan yaşanan gerçekler askerlerin ve küçük rütbelilerin gözlerini açmakta, savasın kendi çıkarlarına olmadıgını daha çok kavratmaktadır. Ve onlar artık kendi halklarının da çıkarına olmayan bu savası yürütmek istememektedirler. Bu yapı devrimci bir örgütlenmeye dönüstürüldügünde yol açacagı gelismeler muazzam olacaktır.

Aynı sekilde, daha önceleri üniversitelerde gelistirilmis olan gençlik hareketi simdi gelistirilmis olsaydı, daha önce yüzlercesi, binlercesi devrimci mücadeleye çekilen gençligin devrimci hareketi şimdi de yaratılmış olsaydı ve bu gençler Kürdistan'da her geçen gün yükselen silahlı direnişin saflarına taşırılmış olsalardı, halklar arasındaki ittifak nasıl da güçlü olabilecek, bu ittifak içinde gençlik ne kadar önemli bir yer işgal edebilecekti. Bu da açıkça ortaya çıkmış bir gerçekliktir. Lakin, devrimci örgütler, gençliği örgütlemekten sorumlu olanlar, ona bugün sahip çıkamadıkları için suskun, bezgin ve yılgın bir durumdadır. Bu neden böyledir? Çünkü, gençliğin öncüsü yok. Onun öncüsü kendisini savaşa çekemiyor ve bu nedenle de yüzlerce, binlerce genç bunalım içinde. **Gençlik devrimci örgütlenme istiyor.** Kendisine bu temelde sahip çıkıldığında 12 Mart öncesi ve sonrası rolünün çok ötesinde bir rol oynayabileceği, faşizme karşı direnişin en önemli bir gücü olabileceği açıktır.

Diğer taraftan işçi sınıfının durumu içler acısıdır. İşçi sınıfı bugün her türlü ekonomik ve sendikal haklarından mahrum bırakılmış, her türlü savaş ve örgütlenme olanakları elinden alınmıştır. Onların temsilcisi olduğunu iddia eden bir avuç sarı sendikacı faşist yöneticiler, orduyla ve hükümetle haşır neşir olmuştur. İşçi sınıfı yalnızca son 20 yılda kazandıklarını kaybetmekle kalmamış, bu rejim döneminde çok çok geri bir konuma sürüklenmiştir. Bu durum onun kin ve öfkesini derinleştirmiştir. Ancak bu kini ve öfkeyi örgütleyecek ve onu seferber edecek bir önderlikten yoksundur. Bugün bir İstanbul'da, bir Ankara'da yükseltilecek işçi sınıfı hareketlerini düşünelim. 500 bin kişilik orduyu Kürdistan yuttuğuna göre, bunları hangi polis, hangi askeri birlikler kontrol edebilecek, durdurabilecektir? Evet, burada şu gerçek bir kez daha açığa çıkmıyor mu? Kürdistan'da yürütülen şanlı direniş savaşı Türkiye halkının çeşitli kesimleri için muazzam mücadele olanakları ortaya çıkarmıştır. Ve onların üzerindeki yükü son derece hafifletmiştir. Düzenin tüm vurucu güçleri; çevik kuvvetler, komando birlikleri ve ordu Kürdistan'dadır. Bugün Türkiye'nin büyük kentlerinde ve kırsal alanlarında baskı kuvvetleri gerçekten son derece azalmıştır. İşte bu nedenle, Türkiye halkının önder gücü olduğunu iddia edenlerin Kürdistan'a dayanarak ortaya çıkmış olan bu elverişli ortamı degerlendirmeleri ve görevlerine sahip çıkmaları görevi bugün her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir.

REFORMİST SOL'UN ÇÜRÜYEN TEZLERİ, SUSKUNLUĞU VE DAYATAN GÖREVLER

12 Eylül askeri-faşist rejimi ve buna karşı yükselen PKK önderliğindeki KUKH, sadece TC'nin cilalarını dökmekle kalmadı, Türkiye'de bu döneme dek "sol" diye yaşananın da gerçek niteliğini gözler önüne serdi. Evet, bu "sol" kendisini özellikle de Kürdistan solunu ve UDS'mız karşısındaki tutumu ile kendisini en açık biçimde ele verdi.

PKK'nin önderlik ettiği UDS, geçtiğimiz yıllarda sadece düzenin doğrudan güçlerinin kuşatma ve imha çabalarına rağmen değil; sol'um diye geçinen birçok gücün, adeta kırk ocakta PKK aleyhtarı faaliyeti tutuşturmasına, her birinin kendine göre bir PKK'yi yok etme, teşhir ve tecrit çabalarına rağmen gelişti. Evet gerçekten de bu dost olması gereken fakat düşmanın çabalarını bile geride bırakanların bu yönlü uğraşları özellikle son yıllarda son derece yoğunlaştı ve çok utanç verici boyutlara ulaştı. Bunlar gelişen direniş karşısında ortaya çıkan gerçek yüzlerini gizlemek için, komplocu amaçlarla oluşturdukları sayısız ittifakı, yazdıkları bildirileri, yaptıkları toplantıları ve her türlü entrikayı politika diye öne sürerek; her birinin halk ve devrim düşmanı oldukları ve birçok önde gelen devrimciyi katlettirdikleri bugün açıkça ortaya çıkmış olan provakatörlerin arkasına gizlenecek kadar sefilce tablolar sergilediler. Ama tüm bunlara rağmen savaşım genişledi. Ve Ağrı örneğinde görüldüğü gibi eşine ender rastlanabilecek boyutlara çıkarıldı. TC, bu alanda üç aydan beridir önü alınamaz biçimde yaygınlaştırılan direnişin, ülke genelindeki direnişle bütünlük halinde kazandığı büyük etkinlik ve anlam karşısında ne kadar sıkıştığını, alanda gerekli küçük bir birimi 40 000 kişilik, çoğu özel kuvvetlerden oluşan ve yoğun teknik donanımla desteklenen bir ordu gücü ile imha edebildiğinde, Yunanlılara karşı kazandığı 30 Ağustos Zaferi kadar büyük bir zafer kazanmışçasına rahatlama ve sonucu bu tarzda duyurması ile ortaya koydu.

Bütün bunlar PKK'nin yükselttiği direnişin yüceliğini ve soyluluğunu, hiçbir kendini bilmezin tartışmasına izin vermeyecek kadar ortaya koyuyor. Peki buna rağmen kendine "halkın sözcüleri", "antifaşist" ve "devrimci" sıfatını layık görenler ne yapıyorlar? Türkiye'nin gerçekleri; mücadelemizin de gerçekleri bunlar olduğuna göre, onlar ne istiyor, neyi tecrit ediyor? Her ne kadar rejimin başı, susmanın konuşmaktan daha iyi olduğunu söylüyorsa da, devrimciler her halde bunu kabul edecek kadar alçalamazlar! Onların da en azından bu düzenin temsilcileri kadar konuşmaya hakları var. Hele hele Avrupa'da iseler korku, baskı ve sansür gibi engelleri de yoktur. O halde ne duruyorlar, neden susuyorlar? Kürdistan'da yürütülen Ulusal Direniş Savaşımı konusunda ne düşünüyorlar ve ne diyorlar? Rejimin halklarımıza karşı özel bir savaş yürüttüğünü kabul ediyorlar mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyor ve gereklerini yapıyorlar mı? PKK'nin özel savaşa karşı, bir direnme savaşı yükselttiğini kabul ediyorlar mı? Bu savaş hakkında ne diyorlar bütün bu sorular karşısında, dürüst ve devrimci gerçekliğe bağlı cevaplar vermekten çok uzaktırlar. Ama biz ne yaptıklarını söyleyelim.

Kendilerine"Sol Birlik" adını takarak, gerçekte en tehlikeli ve entrikacı bir tasfiyeciliği önlerine koyan bunlar, PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direnişi daha doğarken boğmanın ve önderliğinin ezilmesi ile mirasına el koyup, yedeğine takarak eritme ve tasfiye etme gibi alçakça plan ve çabalar içindedirler. Bu nedenle "pırlanta gibi gençler, Kürt yurtseverleri dağlarda öldürülüyor, yada ölüme gönderiliyorlar", "Kürdistan halkımız savaşıyor, yaşasın halkımızın mücadelesi" diyorlar. En az, burjuvazinin sahte pehlivanları kadar siyasi kalpazan olan bunlara sormak gerekir. Bin yıllık köle Kürdistan'da bu yurtseverler nasıl ortaya çıktı? Hangi ideolojik ve politik akım, önderlik onları bu doruklara çıkardı? Korkunç soğuklar, açlık, yorgunluk ve olanaksızlıklar ortamında onları çoğu kez bir kişiyi, bin kişiye karşı savaştıran güç, inanç nedir? Sizler niçin zindanlarda , silah elinde dağlarda, kitlelerin arasında, ülke dışında ve nihayet Avrupa'da böylesi bir savaşı yaratamıyor da; kendinizi, size göre isimsiz ve öndersiz bu yurtseverlerin ve halkımızın direnişini övmeye hasrediyorsunuz. "Pırlanta gibi Kürt gençlerini, kendilerini aldatan PKK'nin elinden kurtarmaktan" alçakça dem vuruyorsunuz. Bir zamanlar "demokrasinin kalesi" dediğiniz Diyarbakır'da zindanlarda yatan ve hergün her saat sömürgeci yoz kültürünün iğfaline uğrayan gençlerimizden –ki onları DDKD, DHKD adı altında tabur

tabur topladığınızla övünüyor, uluslararası festivallere bu adlar altında katılıyor ve Avrupa'daki yaşamlarınızı da yine bunları pazarlayarak sürdürüyorsunuz bir kaç tanesini özgürlüğünü, onurunu ve nihayet herşeyini elde etmesi için savaşmak üzere düşmanın elinden kurtarmıyorsunuz? Bırakalım bunları, bir kısmının tutuklandığı Diyarbakır'daki o gençlerin en ilerileri, daha bir sopa yemeden "yaşasın Türklük, kahrolsun Kürtlük" diyecek kadar alçaldılarsa ve bunu savunmalarıyla da tarihe geçirdilerse! TKSP'nin, Peşeng'in, KUK'un ve diğerlerinin siz sayın sekreterleri bunun nedenlerini ne ile izah edeceksiniz? Bu gençlerden, onların örgüt sorumlularından ve hatta merkez sorumlularınızdan kaç tanesi direndiler? Önderlik seviyesinde

istisna kabilinden bile fire vermeden(!) büyük çoğunlukla teslimiyete yatan bunlar da Kürt gençleri olduklarına göre, bunlarla direnen, savaşan ve yücelen Kürt gençleri arasındaki temel ayırım; birincilerin sizlerin teslimiyetçi ideoloji ve siyasetin kurbanları, kazazadeleri; ikincilerin ise PKK'nin şanlı direniş çizgisinin ölümsüz kahramanları olmaları değil mi? Fakat onlar bunu kabul etmek istemiyor ve o, burjuvaziye has ağızla direnişi, ideolojik-politik boyutları dışında bir takım gençlerin yaptığı işler gibi ele almayı ve göstermeyi kendilerini gizleyecek, sinsi planlarını yürütecek bir yol gibi görüyorlar. Ama bu sosyalizm kalpazanlığı değil mi? Gerçek şu ki burjuva ve hatta eli kanlı generaller bile "karşımızdaki güç PKK'dir diyerek bunlardan daha açık, dürüst davranıyor ve onlar kadar inkarcılığa sığınmıyor. Peki sol geçinen bunlara biz, halkımız ne diyeceğiz? Değil mücadeleyi desteklemek, onun en kahraman öncülerine, şehitlerine bile bu denli saygısızca davranan bunlara biz ne gözle bakacak ve nasıl davranacağız?

En son marifetlerinden biri ise, el altından rejimin sözcüsü bir gazeteye uçurttukları habere göre kendileri "Sol Birlik" diye bir birlik oluşturmak istemişler ama PKK bu birliği törpülemiş, iddiasını yaymak oldu. Ancak bununla yetinmeyen bunlar hemen arkasından bildiriler yayınlayıp sözkonusu gazetelere bu kez de açık kimlikleri ile başvurarak "bizim PKK ile hiçbir ilişkimiz yoktur. Böyle bir olay da olmamıştır" diye, Türk burjuvazisine legalite yada siyasi "af" kapsamına girebilmek için arz-ı hallerini bildirmeye çalıştılar. Kötü şeyler yapıyorlar. Utanılacak hallere düşüyorlar. Yanlış hesaplar yapıyor ve de yanılıyorlar.

Bunlar "Sol Birliği" demokrasi ve devrim aşkına kurmadılar. Biraz burjuvaziye şantaj yaparak ve de esasta devrime küfredip tasfiyecilik yaparak gönüllü burjuva kuyrukçuluğuna oynadılar. Ama bunlar zavallıdırlar. Karşılarındaki gerçeğe gözlerini inatla kapatan kör yarasalar ve herkesi gördükleri rüyaya inanmaya mecbur sayan iflah olmaz hayalperestlerdir. Eğer böyle olmasa bu kadar sefilleşirler miydi? TC'nin gerçeği bu denli ortada iken onlar, bu kadar teslimiyetçi, uzlaşmacı ve reformist politika ve entrikalar üreterek bu gerçeği bizlere bambaşka biçimlerde sunmaya kalkarlarmıydı? PKK'ye düşmanlıkla hak, hukuk elde etme uğraşı içinde olanların, burjuvaziden alabildiği en büyük paye "pişman olmuş, muhbir vatandaş"tır. Burjuvazinin sizlere uşaklıktan başka verebileceği başka herhangi bir şeyi yoktur.

Birlikleriniz meselesine gelince; Türkü, Kürdü, komünisti, sosyalisti ve demokratı ile altı örgüt olduğunuzu söylüyorsunuz. Neye yetmezsiniz ki tek parti de olabilir, cephe de olabilirsiniz. Peki PKK ile ağız-blok yapamıyoruz, pardon ağız-birlik-yapamadığınız nedir? PKK, yapmak istediğiniz güzel ve doğru şeyler için size en önde destek olur, ama bunun dışında size ne engel olur, ne de olabilir. Bunlar çok açık gerçeklerdir ama, niyetleriniz başkadır. O birlikler esasta "PKK'yi tasfiye görevini" başarmak üzere kuruldu-ğu için, PKK, içinde de olsa, dışında da olsa illah ona bulaşmak,, onunla uğraşmak zorundasınız. Bu, böyle kurulan, bu amaçla didinen ve sonunda yine ancak sizlerin ayaklarınıza dolanan kaçınci birliğinizdir. UDG'den başlayarak, 5'li, 4'lü, 3'lü, 2'li, Hefkari, şimdi de "Sol Birlik". İsteyen bu birliklerin hikayesini artık "pehlivan tefrikaları" gibi yayınlanan bu örgütlerin organlarından bir kara mizah olarak izleyebilir ve öğrenebilir. Bu organlar yıllardır, beş-on sayı, "bu birlikleri nasıl kurulur" diye "birlik üzerine beş-on sayı da "henüz oluşan birliklerinin niçin bozuldukları üzerine" yazılarla varlıklarını sürdürürler. Peki bu utanılası tablodan kim sorumlu? PKK mi? Bu "sol" içinde birlik adına yürütülen entrikalar, burjuva güçler arasındaki politik ayak oyunları çoktan geçti. Bunlar, artık gerçekte ne yapmak istediklerini açıklamayacaklar mı? Birlik yok! Örgütlenme yok! Eylem yok! Bunun ne anlama geldiğini, neyle uğraştıklarını, hiç olmazsa kendilerini izleyen çevrelere ve kendisi ile bunca oynamaya kalktıkları halkımıza izah etmeyecekler mi? Ama onlar bunun yerine, özellikle son bir yılda dökülen kanların üzerinde tasfiyeciliği, teslimiyeti ve reformizmi nasıl yayabileceklerinin; parti önderliği ile kadrolarının birbirlerinden nasıl ayrı düşürüp, biri nasıl ezilirken, diğerine nasıl el koyabileceklerinin hesabıyla uğraştılar. Yapılan bu hesapların halk saflarında olmak, halkın ortak savaşımında yer almakla ilgisi nedir? Biz yine de bunları dürüst ve gerçeklere saygılı olmaya davet ediyoruz.

TKP'nin bu uğraşlarının altından en çirkin biçimde sırıtan, burjuvaziye karşı Kürt tehlikesini ileri sürüp, ardından "beni legalleştir ki ben de dayandığım güçlerin etkinliğini, Kürt hareketini 'gericidir', 'provakasyondur', 'maceracılıktır' diye gösterip, onu tecrit etmekte kullanayım, dolayısı ile ezilmesine destek olayım" diyen mantığı artık kendisini fazlası ile ele vermiştir. Bu mantık halkımız tarafından hiçbir zaman affedilmeyecektir. Ve yine bu mantığa karşı sonuna dek mücadele, bütün devrimciler ve PKK direnişçilerinin vasiyeti olarak ebediyete kadar sürecektir. Halkımızı "ulus olmaktan çıkarıp, müzelik, kalıntı bir azınlık" derekesine düşüren bu mantık günümüzde, yaratılan bunca gelişme karşısında bile yaşama ve kendisini dayatma cüreti gösteriyor.

Bunlar karşısında, silahlı direnişi kabul ettiğini, Mahirlerin, Denizlerin ve de İbrahimlerin izinden gittiklerini söyleyen diğer bir oportünist kanadın durumu da daha içaçıcı değildir. Evet, Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin ardılları olduklarını söyleyen bunlar da yine, silahlı direnişi yükseltmenin her dönemkinden daha dayatıcı hale geldiği, Türkiye devriminin örgütsüz ve öndersiz, en kötü durumunu yaşadığı bugün önlerine PKK ile mücadele, PKK'yi teşhir ve tecrit görevini koymuşlardır. Ve bunların bir kısmı günümüzde TC'nin milislerine taş çıkaracak bir vecheye bürünmüşlerdir. Aydınlığın (TKİP) ideolojik ve politik temellerini attığı bu alandaki kontr-gerilla faaliyetini bunlar kendilerine yakıştırdıkları tüm devrimci vb. sıfatlara rağmen, ne denli benimsemiş olduklarını, ya da bundan ne kadar medet umduklarını ortaya koymuşlardır.

Görünüşte PKK'nin çıkışına, özünde ise modern KUKH'nin gelişimine karşı yürütülen ve bugün çok açıkça ortaya çıktığı gibi genel kurmayın yönlendirdiği bir teori Ecevit'ten, işbirlikçi Kürt reformistlerine kadar tekrar edildi. Bu "teori" ve "görüşler" 1978'lerden sonra sözkonusu eğilimlerin gazete ve dergilerinde en uc noktalarda dile getirildi. Ve bu alçakça uğraşta bu güçler adeta yarıştılar. Aydınlık, PKK'ye karşı mücadelenin temellerini kendisinin attığını; HK kendisinin en iyi savaştığını söylemektedir. Daha sonra bu koroya, sol denen diğer birçok güç de katılmaktan kaçınmadı. Özellikle Kürdistan'daki son gelişmeler karşısında, İbrahim Kaypakkaya'nın ardılı olduğunu söyleyen, ama ona her yönden ihanet etmekten çekinmeyen ve dışarıya kaçtı mı, kaçırıldı mı belli olmayan birkaç kişilik bir çete; İbrahim'in olumlu mirası ve onun direnişine inanan dürüst sempatizan bir çevresi ardına gizlenerek, PKK'ye düşmanlık mesleğini en olumsuz bir tarzda icra etmeye başlamıştır.

Önderlik ettikleri hareketin de başına musallat olan ve onu kendi karanlık amaçlarına alet etmekten çekinmeyen bu asalak çete, tasfiyeci provakasyonun cezaevleri ve dışarıda parti önderliğini imha etmeye yöneldiği, bu amaçla saldırılarını yoğunlaştırdığı 1983'ten bu yana Avrupa'da işini-gücünü bir yana bırakıp PKK'ye yöneldi ve bu saldırılarını en son kitle katliamına başvuracak kadar gözü dönmüş bir düzeye çıkardı. Bu saldırıların, özellikle cuntanın Hareketimize yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde bu denli tırmandırılması, sözkonusu çetenin karanlık niteliğini daha da belirginleştirmektedir. Belli ki bunlar, bir takım şeyler karşılığında yapılmaktadır. Yoksa durduk yere PKK düşmanlığı niye? Kitle katliamına dek varan bu saldırıların ideolojik ve politik mücadele ile bir ilişkisi var mı? Kaldı ki eğer İbrahim Kaypakkaya'nın direniş çizgisine sıradan bir bağlılıkları olması halinde bile bunların, onun Dersim'deki ve Siverek'teki direnişinin en soylu biçimlere dönüştüren PKK'ye ancak saygı duyabilirlerdi. Diyarbakır Zindanlarında onun gibi en değerli evlatlarını kaybeden ve direnişin dinmeyen sesi olan Partimizin bu en temel değerlerine –ki PKK onlarsız düşünülemez– bu kadar saldırı niye? Yine, onca militanı içerde katledilen ve daha dün Terzi Fikri adındaki devrimci-demokrat yandaşlarını "pişmanlık yasası" hatırına cuntanın işkenceleriyle yitiren Dev-Yol'un Avrupadaki sözcüsü olduğunu söyleyen Dev-İşçi, bütün bu olanları bir bildiri ile kınamak için bile gücünü ortaya koymazken, bir-iki provakatörün hatırına, PKK aleyhinde sayısız toplantılar düzenledi ve çeşitli ortak bildiriler yazıp, imzaladı. Peki, faşist generaller yoldaşlarını her türlü yöntemle katlederken bunlar ne güne duruyorlar? Neden ortak bildiriler kaleme almıyorlar.? Neden ortak direnişler geliştirmiyorlar? Bütün bunların gerektiği yerde ortalıkta görünmeyen bu ne idüğü belirsizlerin, PKK'ye karşı bu kadar faaliyeti niye? PKK askeri-faşist cuntaya karşı açık bir savaş yürütüyor, hataları ve eksiklikleri de olsa bu inkar edilebilir mi? Bu baylar da bunu çok iyi biliyorlar. Fakat hem bu rejime karşı olduklarını söylüyorlar, hem de tüm geçmiş devrimcilerin intikamını alan ve M. Suphilerden, Mahir, Deniz ve İbrahimlere kadar tüm bu devrimcilerin anısını silahlı direnişinde sembolleştiren, ölümsüzleştiren PKK direnişçiliğine en azgın biçimde saldırıyorlar. Peki eğer bunlar cuntanın sol içindeki uzantıları değillerse, eğer cuntayı meşrulaştıran güçler değillerse ve eğer gerçekten emperyalizmle elele verecek solun başına musallat olan güçler değillerse, bu konumlarını nasıl izah edecekler?

PKK direnişi ile devrimcilerin şerefini kurtardı. Onun önderlik ettiği 15 Ağustos şanlı atılımın üzerinden henüz dört gün bile geçmeden askeri mahkemeler, idamla yargıladıkları Baştürk ve DİSK yöneticilerini serbest bıraktılar; Barış Derneği davasının önemli tutuklularını tahliye ettiler. KUKH'nin direnişi hızlandırmasıyla Demireller ve Ecevitler de konuşma hakları olduğunu hatırlayarak, kendilerine yasaklanmış olmasına rağmen konuşmaya başladılar. Kısaca cunta sıkıştırıldıkça sivil toplum ya da burjuva muhalefeti denilen güçler canlanmaya başladılar. Evet, ihanetçiler bile cuntanın başlangıçta asla yaranmadığı "pişmanlık yasası"ndan yine direnişin yükselmesi sayesinde yararlandılar(!). İlan edildiği gibi rejim bugün bir "af" düşünüyor "sol"un kendisine karşı silaha sarılmamış olanı için. Bütün bunlar şanlı direnişimizin dayatmaları değilde nedir?

Devrimci direniş eylemlerimiz, cuntanın tüm demogojik yöntemlerini yerle bir ederek, yüzünü halkımıza ve dünya kamuoyuna açıkça gösterdi. Zindanlardaki binlerce devrimci direnişçinin tek umudu ve dayanağı oldu. Yine yığınlarca Türkiye emekçisinin kurtuluşunun ancak böylesine bir devrimci direnişle gerçekleşebileceğini ortaya çıkardı. Özet olarak Türkiye halkının devrimci-demokratik kurtuluşunun Kürdistan halkıyla direnişi yalnızca teoride değil, pratikte de kanıtlandı. Milyonlar, bugün bu mücadeleye büyük saygı duyuyorlar ve hem de sadece Kürdistanlı emekçiler değil, Türkiyeli emekçileri de.

Bütün bunlara rağmen reformist sol, kendisine sevdalanmaktan, tasfiyeci faaliyetlerden, kuyrukçuluktan ve sosyal-şoven eğilimlerden vazgeçmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Ve "Amerika'yı yeniden keşfedercesine", "yeni demokrasi", "burjuva demokrasisi" adı altında yeni yeni platformlar piyasaya sürüyor. Bunlar, birçok yazıda uzun uzun eleştirildi. Ama yine de dikkat çekmek, sormak ve uyarmak gerekiyor. Bu platformlar neyi kurtarır? TKP'nin 50 yıldan beridir sürdürdüğü icazetli burjuva demokrasiciliği halka ne kazandırdı?

"Sol Birlik" Erdal Bey ve DSP'nin himayesinde ne yapabilecek? Anlı-şanlı Ecevitin hakim olduğu dönemde ne yaptı ki bundan sonra ne yapabilsin? Bunca yıldır yaşanan gerçekler burjuva icazetçiliğinin doruğa çıktığı, legalitenin de "kazanıldığı" ve fakat devrimin en ufak bir şey kazanmadığı Portekiz, İspanya, Arjantin, Yunanistan, Pakistan vb. örnekleri ortada iken; Türk burjuvazisi en ufak bir legalite imkanı tanımaz, ve en "liberal kanatları bile bizim şartlarımız buna kaldırmaz" derken, icazetlilikte ısrar niye?

Günümüzde baskı ve sömürünün en dizginsiz biçimde uygulandığı tek ülke Türkiye'dir. Fakat bu durumun, yine başka herhangi bir ülkede, nedenleri ne olursa olsun bu denli sessiz karşılandığı görülmüş müdür? Birçok ülkede çok sınırlı zamlar bile ayaklanmalara yolaçıyor. Yine bir çok ülkede burjuva muhalefetinin en sağcısı bile birçok kitle gösterileri düzenliyor. Peki ,Türkiye'deki muhalefetin durumu nedir? Bırakalım burjuva muhalefetini –ki faşist Türk militarizminin kucağında doğup, gelişmiştir. Çelişkileri olabilir ama o, her zaman düzenin ve militarizmin savunucusudur. Ve onunla doğmuştur, onunla ölmüştür– ama halk muhalefeti saflarında yeraldığını söyleyenlerin bu durumlarına ne demeli? Onlar bunca görevleri orta yerde dururken ne diye kendilerini PKK'nin hataları, yanlışlıkları ve de tehlikeli yönlerini araştırmaya hasretmişlerdir? Bunu bir yere bırakmalıdırlar. Kendi asli rollerini, halklarının direniş yöntemlerini, sorunlarını bulup çözümlemeli; Kürdistan'da yükselen direnişin Türkiye'deki ayağı olmaya çalışmalıdırlar. Onların bu görevleri net bir biçimde açığa çıkmıştır. Artık hiçbir teorik safsataya sapmadan ve sorunların zeminini sağa sola kaydırmadan bu görevlere sahip çıkmalı, gereğini yapmalıdırlar. Yürütülen savaşım artık herkesin doğru ve gerçek mevzilerde yer almasını kaçınılmaz kılıyor. Ya düzenin, ya da devrimin cephesinde; ya özel savaş, ya da devrimin saflarında yer alınacak ve savaşılacaktır. Bunun dışındaki şeyler laftır ve ısrar edenler ortada kalır. Biz kendimize göre bir sırçalı köşkte yaşar, burjuvademokrasisinin almaşıklarıyla oynayarak vakit geçiririz diyenler, gerçek maceracılardır. Türkiye gerçeklerinden habersiz, suya-sabuna dokunmadan yaşamak, halka demokrasiye, sosyalizme ve nihayet gerçeklere karşı sorumsuzluk ve ütopyacılıktır.

O halde gerek özel savaş ve gerekse devrimci savaşın gelişme yönleri bu kadar netleştiğine ve devrimci savaşım, her türlü siyasal gelişmenin ve iktidara yürümenin temel yöntemi olarak kendisini bu kadar dayattığına göre, yapılması gereken bu sürece katılmaktır.

Sorulması gereken bir soru var: Faşist cuntanın tüm bu dayatmaları karşısında siz, savaşın neresindesiniz? İçinde mi, dışında mısınız, ya da teğet mi geçiyorsunuz? PKK, kendi hesabına, bu sorunun cevabını herkesin anlayabileceği kadar net vermiştir. Kürdistan'da yürütülen direniş, bu konuda konumları saptamak için en büyük ölçüdür. Bugün ülkemizde 600 000 kişilik bir orduya karşı, kesintisiz bir savaş

yürütülüyor. Sekiz yıldan beridir, tüm dünyanın duyabileceği kadar genişleyen bir savaş... Bu savaşa yoğun bir kitle katılmış ve destek sunmuştur. Binlerce insan tutuklanmış; köyler ve kentler yeniden işgal edilmiştir. Halen bu uygulamalar tüm hızıyla devam ediyor. Buna karşı devrimci eylemler, köy ve kent işgalleri ve kitlesel boyutları çok yüksek hareketler yapılıyor. Onlarca gece, yüzbine varan bir kitlenin coşkulu katılımı ile gerçekleştiriliyor.

O halde ne denilecek bu gelişmelere, hep inkar mı edilecek? Burjuvazi bile artık inkarcılıktan medet umamazken, bu baylar başlarını kuma sokmaya devam mı edecekler? Yaşanan gelişmelerin bunlar "maceracılıktır". PKK kendisini tecritten kurtarmak için yapıyor, gitti, gitmek üzeredir" diyerek karalamaya, gözden düşürüp bir kenara atmaya çalıştılar. Ama gerçekler neyi kanıtladı? Gitti-gitmek üzere olan, yoldaşlarına bile sahip çıkamayan, halktan tecrit olup nefes alamayan kimdir? O halde dürüst olunmalı, gerçekler teslim edilmelidir.

Bugün bir savaşım yürütülmektedir. Ve bu, gerek halk ve gerekse düzen güçlerinin kaderini hergün, her saat etkileyen savaştır. Çok iyi anlamak gerekir ki yine bu savaş, iktidar ve muhalefeti ile tüm güçlerin kaderinin düğümlendiği bir savaştır. Son gelişmeler bunu açıkça ortaya koymaktadır. Ortaya çıkan bu gelişmeler en soylu biçimde kabul edilmeli ve saflar artık açıkça ve netçe belirlenmelidir.

İşbirlikçi Kürt reformistleri, Türkiyeli reformist tasfiyecilerin silik bir uzantısı olduğu için konumlarını ayrı olarak ele almayacağız; ama üstlendikleri bazı özel rol ve görevlerden ötürü –ki bu rol ve görevler, bütünüyle PKK'ye karşı, ona düşmanlık amacıyla ve en tehlikeli bir işbirlikçilik için üstlenilmiştir– bunlara da seslenmek ve uyarmak gerekir.

Sizler hala, ülkenizin ve halkınızın adını onurlu, geleceği zaferle yüklü ve kahramanca bir mücadele ile tüm dünyaya duyuran; bu mücadeleyi dost ve düşman tüm güçlere en elverişsiz koşullarda dayatan gelişmeleri, "maceracılıktır", "provakasyondur", "zamanı gelmemiştir" diyerek ters-yüz etmeye ve kendinizi avutmaya devam mı edeceksiniz? Anti-PKK'ci ittifaklarınızı, tüm bu gelişmelere rağmen sürdürecek misiniz?

Bunun geçmişte olduğu gibi, bugün de, gelecekte de size sağlayacağı bir yarar yoktur. Yükselen direniş savaşımız, eğer anlamak istiyorsanız, gerçekleri herkese, bu arada size de en yalın bir biçimde anlatmaktadır. Oysa siz mücadelemizin bayraktarlığını yapmış olan şehitlerimize, geçmişte olduğu gibi bugün de, o, en alçakça yaklaşım olan "bilinçsiz Kürt delikanlıları" diyerek mücadelemizi gözden düşürmeye, gerçekleri çarpıtıp gizlemeye devam ediyorsunuz. Oysa çok iyi biliyorsunuz ki bilinçsiz insanlar yıllarca zindanlarda ve elinde silah dağlarda direnemez. Bugün Ağrı dağının zirvelerine kadar düşmanla boğuşarak tırmanan, korkunç buzullar ve açlıkla boğuşan bu insanlar, eğer büyük bir inanç ve soylu siyasal düşüncelere sahip olmasalar, bu kadar direnemezler. Onlar ne sıradan Kürt delikanlılarıdır ve ne de "PKK tarafından oyuna getirilmişlerdir." Onlar tepeden tırnağa kadar PKK'nin düşüncesi ile yoğrulmuş; onun beyni ve kalbidirler. Bunları böyle anlamak ve değerlendirmek zorundasınız. Eğer kendinizi, yuvarlandığınız alçaklıktan kurtarmak istiyorsanız, bunun her şeyden önce, bu açık gerçekleri kabul etmekten geçtiğini bilmelisiniz.

PKK'nin direnişinin ne Güney'e, ne sağa ne de sola dayanmadığını siz de çok iyi biliyorsunuz. Yine siz çok iyi biliyorsunuz ki PKK her taraftan çok sıkıştırıldı, herkes onu bağımlılık altına almak için çok çalıştı. Ama başaramadılar. Öz güce dayalı direniş galebe çaldı, kazandı. Hiç olmazsa bundan sonra saldırıdan vazgeçin ve saygılı olun diyoruz. Bugün çok güvendiğiniz Avrupa kamuoyu bile direnişimiz karşısında saygıyla eğilirken, sizler bu saldırı ve düşmanlığınızı ne ile izah edeceksiniz?

Evet bağımsızlık çizgisi, küçük örneklerle de olsa hergün ilerliyor ve zafer kazanıyor. Size de düşen, yanlışlıklarınızı, özellikle de reformist yanılgılarınızı ve ütopyalarınızı terkedip, PKK'nin devrimci-direnişçi bağımsızlık hattıyla sağlıklı bir ittifakın yolunu aramaktır.

DEVRİMCİ SAVAŞIMIMIZ HALKLARIMIZIN BİRLİK VE KURTULUŞ YOLUNU AÇMIŞTIR

Hiç bir tasfiyeci ve bozguncu çaba FKBDC'yi halklarımızın direnişçi birliğini yaratmaktan alıkoyamaz...

PKK, geçtiğimiz yıllar boyunca ve halen, bölgemizin en ağır sorunlarla yüklü bir devrim hareketini, çağdan, devrimci bir karekterde ve doğru devrimci çizgiden sapmadan, dünyanın önde gelen sömürgeci-faşist bir rejimine; TC egemenliğine karşı tüm ağırlığı ile omuzlayarak yürüttü. Günümüzde de bu tarihi görevi başarı ile yürütmeye devam ediyor.

Ancak o, ortaya çıktığı ilk günden bu yana, bunu enternasyonalist bir ruh içerisinde, bu alandaki görevlerini de başarma temelinde yapıyor. PKK'nin, şehitlerin kanlarıyla kızıllaşmış bu alandaki şanlı geçmişine değinmeye gerek yok, ama sadece 15 Ağustos devrimci atılımından bu yana yükseltilen direniş savaşının ortaya çıkardığı sonuçlara bakıldığında bile, KUKH ve PKK'nin Türkiye ve bölge devrimlerinin gelişimleri açısından, ne denli önemli olanaklar yarattığı; TC'nin bünyesinde açtığı gediklerle bu devrimlere nasıl nefes aldırdığı ve nasıl canlanma ve yeni çıkışlar yapma fırsatı doğurduğunu görmek zor değildir.

Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direniş Hareketi, parti ve halk düzeyinde olduğu gibi, başta Türkiye halkı ile olmak üzere, diğer tüm halklarla birliğin de nasıl sağlanacağını; bunun nereden geçtiğini ve nasıl geliştirileceğini ortaya koymuştur. PKK, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş birliğini, bunun diğer parçalar düzeyinde nasıl gerçekleşeceğini ortaya koymakla ve giderek bunu ERNK'de somutlaştırmakla kalmamış, ittifak politikasının en önemli halkasını teşkil eden Türkiye halkı ile her düzeydeki birlik sorununa ve özellikle de Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak mücadelelerine ilişkin siyasi tezlerinde en yetkin biçimde ortaya koymuş ve bu konudaki samimiyetini, en büyük fedakarlığı göstererek yaratılmasına katkıda bulunduğu FKBDC'nin oluşumu ile ortaya koymuştur.

Halklarımızın birleşik cephesinin Kürdistan kolunda mücadele yükseliyor. Bugün Türkiye halkı da büyük bir sefalet, yoksulluk ve ızdırap içinde yaşamaktadır. Devrimin koşulları her zamankinden daha çok olgunlaşıyor. Kürdistan'daki devrimci gelişmeler bu olanakları daha da arttırmaktadır. Halklarımızın gerçekliği budur. Bu nedenle halkının, sınıfının sözcüsü olduğunu iddia edenlere seslenmek istiyor ve etrafınızdaki samimi, dürüst insanlara gerçekleri açıklayın diyoruz.

Türkiye ve Kürdistan halklarının yaşadıkları gerçekleri açıkça gösterin! Halklarımıza dayatılan kontrgerillanın özel savaş metodlarını onlara tüm boyutlarıyla anlatın! ABD yönetimi ile generallerin denetim ve sorumluluğunda ekonomiden kültüre, saldırı birlikleri ve vurucu timlerden sağlık ekiplerine kadar, çok yönlü özelliklerle her düzende yürütülen bu savaşı ortaya koyun! Teorinizi buna göre inşa edin diyoruz! Olumsuzlukta ısrar ettiğiniz müddetçe cuntanın sol'daki uzantıları olduğunuzu ve bu durumunuzla da size en yakışanının bu olduğunu söylersek haksızlık mı etmiş oluyoruz?

O halde biz, olumsuz konumda bulunan tüm kişi, grup ve partilere niyetleri ne olursa olsun, durum değerlendirmesi yapın diyoruz. Hiç olmazsa M. Suphilerin 1920'lerde yaptığı durum değerlendirmesine benzer bir değerlendirme yapmalısınız. Ancak M. Kemal'in çağrısına kanarak, parlamentoda yer almak için gelen M. Suphi'nin uğradığı tarjediyi bir daha yaşamamak için günümüzün II. M. Kemal'i olan K. Evren'in çağrılarına uyup, "parlamenter demokrasisine" aldanmayınız diyoruz. Tüm değerlendirme ve planları halklarımızın öz gücüne dayanarak buna göre yapmalı ve davranmalıyız. Devrimi, direnişi tercih etmeliyiz. Fakat burada önemli kriterlerden birisi de bu savaşımın şanlı yürütücüsü PKK'ye düşman olmamaktan geçer. Onun hatalarını eleştirme hakkını kullanınız, ama, onun emeklerini, direnişini inkar etmeyiniz. Bu yanlarına sahip çıkmak, saygı duymak ve yüceltmek zorundasınız. Bunlar, birleşeceğimiz en sağlıklı noktalardır. Bu savaşımda yerlerimizi almalıyız diyoruz. Susturulamayan, gittikçe genişleyen ve kızıllaşan gerçek bir direniş savaşı vardır. Devrimin şafağını yaşayan bir Kürdistan halkı vardır. Türkiye proletaryasının temsilcileri, bu alanın kızıllığını gözönüne getirerek, kendi halkının öz çıkarları temelinde, M. Suphilerin trajik sonlarına benzetmeyecek bir biçimde Kürdistan halkının devrimci mücadelesinden yararlanmalıdır. Kürdistan halkının ulusal-demokratik haklarına saygı, kurtuluşuna inanç duymalı, desteklemeli ve kendi halkının kurtuluşunun da bununla mümkün olabileceği bilincinden hareketle, mücadelesini programlamalı, fakat programlamakla yetinmemeli, eylem gücünü ortaya çıkarmalıdır. Türkiye'de var olan sosyalist birikimi; gençleri, işçileri, köylüleri silahlı direnişe çekmelidir. Eğer koşullar yok diyorlarsa Güney'de Toroslara, Kuzey'de Karadeniz dağlarına çeksinler. Kürdistan'ın doruk noktalarına çekebilirler, onları yaşatabiliriz. Yeter ki direnişler geliştirsinler.

Tarihi, halklarımızın çıkarına yorumlarken, gerçeğin çok uzağına düştüğümüz söylenebilir mi?

Hayır, gerçek budur. Türkiye halkının kurtuluşunun Kürdistan halkının kurtuluşuyla diyalektik bağı böyledir. Biz Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi bayrağını yükseltirken, bu yönlü yaptığımız değerlendirmeler halen canlılığını korumaktadır. Bu nedenle diyoruz ki burjuvaziye hizmet etmeyelim. Burjuvazinin icazeti, parlamentosu halklarımıza bir şey sağlamaz. Pasifist yöntemler tasfiyeciliği geliştirmekten başka birşey yaratamaz. Gelişen mücadelemizin dünyanın sayılı güçlü ordularından biri olan Türk burjuva ordusunun kofluğunu açığa çıkarması, bunun en açık kanıtı değil midir? Bu nedenle, sizleri; bundan sonra daha şanlı gelişmelere yol açabilecek bu direniş ortamına çağırıyoruz. Yeter ki direnin, PKK'den ancak engin bir destek bulacaksınız.

Direnin, direnin, direnin. Bundan başka bir şiar ileri sürmeyeceğiz.

Evet, son derece haklı, desteklenmesi gereken görüşler, devrim eylemi bu değil midir? 1930'larda Dr. Hikmet Kıvılcımlı *"Kürdistan'da bir partizan savaşı gelişse de, Türkiye proletaryası için bir çıkış bulunsa; bunun için büyük kardeş küçük kardeşe elden gelen her türlü yardımı yapmalıdır"* der ve hatta *"gerekirse, Kürdistan Komünist Partisi bile kurdurtulabilmelidir"* biçiminde değerlendirmeler yapar.

İşte o günlerde yapılamayanı, küçük kardeş onca inkar, ihanet, tecrit çemberine rağmen; kendi öz gücüyle yaptı. Geçmişin yüceltilmesi gereken bu devrimci değerlerine sahip çıkma duygusuyla, bunlara bağlı kalın ve destekleyin diyoruz.

Evet, Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde de bir yığın devrimci direnişçi vardır. Burjuvaziye teslim olmayanlar vardır. Kürdistan'a bakış açıları yetersiz de olsa, görüşleri yanlış da olsa böyle bir gerçeklik vardır.

O halde, bunlara bağlı olduğunu iddia edenler, Kürdistan'daki direniş mücadelesini desteklemelidirler. Biz Türkiye halkının ulusal ve toplumsal çıkarlarını sonuna kadar destekliyoruz. Yeter ki, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelede taviz vermeden sonuna kadar mücadele edilsin. Tek koşulumuz budur. Bu, çok makul, haklı bir talep değil midir? O halde; en azından Genel Kurmay brifinginin ortaya çıkardığı gerçekler, K. Evren'in ve düzenin bir çok temsilcisinin değerlendirmeleri ışığında durum yeniden ele alınıp değerlendirilmelidir. Gerçekleri örtbas eden, suskun bir sol olunmamalıdır. Halklarımızın ortak mücadelesine ve onun mücadele biçimlerine sahip çıkarak, bir araya gelebilmenin yollarını, koşullarını yaratmalıyız.

Türkiye'nin birçok yüce devrimci-demokratik değerleri olduğuna inanıyoruz. Ama tasfiyeciliğin, bunları için için kemirdiğini de görüyoruz. Ve bu nedenle diyoruz ki, Şanlı Direnişimiz bunların anılarını yeniden getirecek ve girilmesi gereken en şerefli yolu açıp, azami cesareti vermiştir. İşte bundan daha büyük enternasyonalist görev olabilir mi? İnanıyoruz ki bu çağrılar gerçeklik kazanacaktır. Kürdistan'da kızıllaşan devrim şafağına, kendi halkının kurtuluşunu bağlayabilmelidir. Bu sefer burjuva Türklerle feodal Kürtlerin ittifakı yerine, proletarya önderliğinde Türk ve Kürt halkları birleşmeli ve ulusal baskıcı, faşist, anti-demokratik düzene karşı demokratik ve özgür bir birliği esas alan bir program temelinde mücadeleyi yükseltmelidirler. Yeter ki, basit bireysel, grupsal çıkarlar, sosyal-şovenizm ve reformizm bu gerçeklere gölge düşürmesin, engel teşkil etmesin.

Evet, Şanlı 15 Ağustos Atılımının II. yıldönümünü değerlendirirken; yeniden tüm sorumlu devrimcileri en azından rejimin sözcüleri kadar konuşmaya, görevlerine doğru bir biçimde sahip çıkmaya çağırıyoruz. Ve biz de elimizden gelen her türlü çabayı ve fedakarlığı yerine getireceğimize söz veriyoruz.

***Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Atılımının I. Yıldönümü!**
***Kürdistan'da Yükselen Devrimci Direniş Savaşı Halklarımızı Ayağa Kaldıracak Ve Direnişte Zaferlerini Mutlaka Sağlayacaktır!**

PEŞMERGE SAYI 13'TEN ALINMIŞTIR:

5 Haziran 1985 günü Tasıl köyünde çıkan çatışmada şehit düşen Veli YAŞAR (Delil) yoldaşın, cesareti, inanç ve üstün komutanlık vasıflarını sözcüklere sığdırmanın olanağı yoktur. Bu nedenle, tek bir olay da olsa O'nu tanımamız için önemli bir belge olan MUTKİ DİRENİŞİ ile ilgili raporunu yayınlamayı uygun gördük.

MUTKİ DİRENİŞİ İLE İLGİLİ RAPOR ...

PARTİZANIN MEKTUBU

29 Nisan'ı 30 Nisan 1985 tarihine bağlayan gece, Bitlis caddesini geçip Mutki'nin Kolans ve Kurtyan köyleri arasında kalan dağlık mıntıkaya sabah 8-9 sıraları varıp, pek elverişli olmayan bir noktaya yerleştik. Noktanın elverişsiz olduğunu biliyorduk, fakat daha fazla yol alıp uygun yer bulmamızın risklerini hesaplayarak orada kalmak zorunda kaldık. Alana ilişkin durumları öğrenmek üzere Bitlis caddesinin Güneyinde bulunan bir köye uğrayıp sorduysak da gerekli bilgiyi alamadık ve böylece alandaki operasyondan da haberdar olamadık.

Gündüz saat 11^{00} sıralarına kadar sessizlik olduğundan etrafta ne olup bittiğini de kestiremedik. Bu saatten sonra helikopterler gelip alanın hemen hemen tümü üzerinde keşif uçuşları yapıp, indirmelerle asker dağıtınca operasyonun içinde kaldığımız kanısına kesin vardık, fakat artık geç kalmıştık. Düşman bir çok geçit, yol, vadi, köprü ve dağ zirvesine asker yerleştirmiş, havada helikopterler keşif yaparken, yerde ise asker-sivil karışımı aramalar devam ediyordu. Biz ise daha çok helikopterin yerimizi keşif etme ihtimaline yer vererek ona karşı gizlenmek üzere dağın zirvesinden yamaca doğru kayıp tek-tük bulunan Hevrest (Ardıç) ağaçlarının altına yerleştik. Bu keşif uçuşları saat 12^{00}'ye kadar devam etti, ve bir ara helikopterler uzaklaşıp alanı terkettiler. Bu ara ben, Mahmut (Cihan) arkadaşın yerini tespit etmek için ayağa kalkıp ıslık çaldım ve aradım. Tam o esnada Mahmut arkadaşın olduğu yerden bir el silah sesi geldi. Durumu öğrenmek için arkadaşa doğru gittim. Arkadaşta bana seslendi, yanına gittiğimde yaralı olduğunu gördüm. Yarası; sol baldırı (kalın yeri) delinmişti, yarasından kırmızı ve bir ara da siyah kan fışkırıyordu. Hemen bende bulunan çefye ile sıkıca bağladım. Diğer arkadaşı da çağırıp Mahmut arkadaşın koltuk altına girip onu gizleneceği, daha uygun bir ardıç'ın altına yerleştirdik. Üzerini ardıç dallarıyla iyice kamufle ettik. Mahmut arkadaş talihsiz bir kaza sonucu yaralanmıştı. Bir ağaç dalı kazaya yolaçmıştı. Daha yukarıda iken arkadaş helikopterin kendisini gördüğü kanısına varıyor ve silahını doldurup emniyeti açık bırakıyor. Ağacın içinde çıkmaya çalışırken ağaç dalı tetiğe temas ediyor ve namlunun ucu da tam arkadaşın bacağına temas etmiş durumda, patlama böylece acı bir kaza olayıyla sonuçlanıyor.

Arkadaşın yarasını sarma, yerleştirme ve kamuflaj işlemi bittikten sonra Mahmut arkadaşta bulunan sahte bir kimlik, 50 bin TL'si, 7.65 mm'lik bir tabanca vb. malzeme ve eşyaları ben aldım. Klaşnikof silahını da H... arkadaş istedi. Yok dedim ise de Mahmut arkadaş alsın dedi ben de kırmadım kendisini. H... arkadaşın elindeki silah ise (Siminof) Mahmut arkadaşın yanında kaldı.

Bu arada Mahmut arkadaş savunma (parçalı) el bombamı istedi, verdim ve ardından *"bir çatışma durumu olursa siz beni bırakın ve kurtulmaya bakın"* dedi. Ben ise reddedip kendisini savunacağımızı söyledim.

Ben arkadaşın yakın bir yerinde bir ardıç ağacı tespit edip orada kaldım. H... arkadaş da dağın yüksek yerine çıkıp etrafı gözetledi. Gözetleme sonucu bulunduğumuz dağ sırtının kuzeyinde kalan sırta askerin yerleştirilmiş olduğu anlaşılmıştı. Kurtyan (Güney) köyünde asker olacağını düşünerek ne aşağıya kayabiliyor, ne de yüksek yere çıkabiliyorduk, orada kalmak zorundaydık.

Saat 13^{00}'e geliyordu ki, tekrar helikopter sesi duyduk. Ben Mahmut arkadaşın 15-20 m. doğusunda kalan ardıçın altına gizlendim. H... arkadaş da 50 m. aşağımızda bir ağacın altına yerleşti. Bu yerleşmeden 5 dakika sonra helikopter de alana yetişti. Ve altımızda Kurtyan köyünden tarafa asker-sivil karışımı çok sayıdaki düşman gücünün yaklaşıp "teslim olun" çağrısında bulunarak bizi çembere almaya çalıştığını farkettik. Buna karşılık ben H... arkadaşın yanıma yetişmesini sağlamak için askerlere ateş ettim, ardından H...'da ateş ederek yanıma yetişti. Askerlerin yeri uygundu, bizi yoğun ateş yağmuruna tutuyordu.

Yerimiz ise çıplak yamaç olduğundan savunma için son derece elverişsizdi. Ben, H...'ya Mahmut arkadaşı savunalım dedim ve savunmayı denedik. Fakat bir dakika bir noktada kalmamız veya Mahmut arkadaşın yanına gidip onu kurtarmamız, üç arkadaşın hiç direnmeye fırsat verilmeden imha edilmesi demekti. Ayrıca Mahmut arkadaş da bize seslenerek bizim kurtulmamızı tekrarlıyordu. Gerçekten düşündük, ya arkadaşı kurtarma girişiminde bulunup toptan imha olmak ya da arkadaşı bırakıp kurtulmak veya uygun yer seçip son mermimize dek savaşmak. Diğer yandan arkadaşın yanına yaklaşmamız onun yerinin de tespit edilmesine yolaçacaktı. Gerçi bu arkadaşın kurtulması da zayıf bir ihtimaldi. Fakat başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Böylece dikkatleri üzerimize çekip yana çekilerek ve H... ile birbirimizi savunarak dağın yüksek yerini aşmaya çalıştık. Böyle davranmayı mücadelemiz açısından daha uygun gördük. Yamacı çıkıp dağı aşmaya çalışırken ben sağ elimin küçük parmağımdan yara aldım, kemik kırılmadan sıyrılmıştı.

Dağı aştığımızda karşıdaki askerler de mevzilenip pusuya yattılar; aramızda bir vadi vardı. Kendimizi vadiye bıraktık. Düşman kontr-gerilla taktiğine başvurmuştu. Çünkü önümüzdeki dağ hattına asker yerleştirmişti. Batımızdaki vadilere ve önemli noktalara da yerleştirme işlemini tamamlamıştı. Doğu'da kalan çıplak yerleri boş bırakmıştı ama buradan helikopterden kurtulmak imkansız gibiydi. Saldırıya Güney'den geçmişti. Böylece önümüz, solumuz tutulmuş, sağ tarafımızı helikopterler kontrol ediyor ve arka yönden saldırıyı amaçlayan bir imha taktiği izliyordu. Düşmanın bu amacını tepeye çıktıktan sonra tespit edip, en uygununu yani bizim de kendi taktiğimizi (karşı-devrimci taktiğe karşı devrimci taktiğimizi) belirlememiz gerekirdi.

Vadiye tam inmeden yazın kuruyan fakat bizi akşama kadar savunma taktiğimizle koruyacak taşlık-kayalık ve elverişli bir noktaya yerleştik. Mezar büyüklüğünde, üç tarafı kayalarla çevrili bir mevzi bulduk derecikte. Altı kumluk olduğundan kasatura ile derinleştirip çıkan kumla açık tarafı kapatıp tam savunmalı bir mevzi haline getirdik. Bu işlemimiz bitmek üzereyken düşman yaklaştı ve etrafımızı sardı. Bize en yakın olan iki kaya vardı, subaylar ve faşist seçme askerler buralara yerleştiler. Bu ilk çemberi oluşturuyordu. Batı ve doğu'muza yerleşen bu iki grup düşman gücü güney'imizi ve kuzeyi'mizi ateş altında tutuyordu. Bu çemberden daha geniş olan ikinci çember ise köylü çete ve asker karışımıyla oluşturulmuştu. Üçüncü çember ise bizden 1-2 km. mesafede tutarak dairelenmişti. Bu sarılma işlemi hızlı bir şekilde gerçekleştirildi ve ardından ilk çemberdeki subaylar bize seslenerek *"teslim olün, silahınızı bırakın, ellerinizi havaya kaldırarak ortaya çıkın, kaçamazsınız, size bir şey yapmayacağız"* gibilerden konuşmaya başladılar.

Biz ise ateş ederek etrafımızı taramadan geçirdikten sonra askerlere şu çağrıyı yaptık. *"Askerler, bizi dinleyin. Bizler Kürdistan Devrimcileriyiz. Partiya Karkeren Kurdistan Partizanları-neferleriyiz, yani Kürdistan halkının öncüleri-evlatlarıyız. Amacımız, Kürdistan halkını faşist Türk sömürgeci boyunduruğundan kurtarmak, Kürdistan ülkesini işgalci sömürgeci güçlerden temizleyip, Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan devleti kurmaktır. Hedeflerimiz ise faşist Türk sömürgeci güçleri ve dayandıkları emperyalistleri, tekelci fabrikatörler, banka sahipleri, büyük tüccarlar, generaller, feodal-ağalar, faşist subay, astsubay ve benzerleridir. Çünkü Türkiye ve Kürdistan halklarını sömüren, baskı altında tutan, katleden, işkenceye tabi tutan açlığa, sefilliğe iten, kısaca halklarımıza hayatı zindan eden bu kesimlerdir. Ortak düşmanlarımız bunlardır. Savaşımız, mücadelemiz bunlara karşıdır. Sizler ise Türkiye ve Kürdistan halklarının evlatları iki kardeş halkın emekçi-yoksul kesimlerinden gelmişsiniz. Biz sizinle kardeşiz, birbirimize düşman değiliz. Tam tersine dostuz, ortak düşmanımız faşist Türk devletidir. Bu yüzden sizinle çarpışmak, kurşunlarımızı size sıkıp öldürmek istemiyoruz. Sizin de bize kurşun sıkmamanız lazım. Üzerimize gelmeyin, aksi takdirde sizi öldürmek zorunda kalacağız. Kendilerine güveniyorlarsa subaylarınız, rütbelileriniz gelsin, hesabımız onlarladır. Onlar sizi ölüme gönderiyorlar, sizi piyon olarak, araç olarak kullanıyorlar. Onların oyunlarına gelmeyin, emirlerini dinlemeyin."* Bu çağrının ardından Kürtçe Kürt olan askerlere çağrı yaptık. Konuşmada faşist Türk devletinin halkımız üzerindeki uygulamalarına barbarlıklarına değinerek, kardeşlerine kurşun sıkmamalarını, halkımıza düşmanlık yapmamalarını, silahlarını faşist subaylara yöneltmelerini, firar edip Kürdistan halkının silahlı kuvvetlerine katılmalarını, ülkelerini tanımalarını, mücadelemizi tanımalarını istedik. Bunun ardından, *"faşist ve kan emici namussuz subaylar, sizler o kadar adisiniz ki askerlerin arkasına gizlenip onları öne sürersiniz. Sizlerde, halkımıza çektirdiklerinizin hesabını birbir sormaya devam edeceğiz. Sizler maaş için, rütbe için halkımızın varını-yoğunu parababalarınızla talan ediyor, işkenceden geçiriyor, evlatlarını-öncülerini öldürüyor, barbar ve sadist uygulamalarınızla kendinizi tatmin etmeye çalışıyorsunuz. Şimdiye kadar yaptıklarınızın hesabını sorma zamanı bizdedir. Kürdistan, sizlere mezar olacaktır"* Biçiminde bir konuşma yaptık. Bu konuşmaların ardından silah sıkarak, slogan atarak, marş okuyarak taviz vermeyeceğimizi kanıtladık. Bu konuşmalarımız, sloganlar haykırmamız, marşlar okumamız ve silahlarla karşılık vermemiz askerlerin çoğunluğu üzerinde olumlu etki bırakırken, faşist subay, astsubay ve bazı askerlerin ise yüreğine korku salıp ecel terleri döktürerek, pasif, çekingen ve korkak bir konuma soktu.

Operasyonu yöneten subay (binbaşı) önce kendisinin öğretmen olduğunu söyleyerek bize şu çağrıyı yaptı.

"H... H..., seni tanıyorum. Ben, öğretmenim. Şemdinan'dan geldim. Ben de önceleri sizin gibiydim. Irak'a kampa yanınıza geldim. Beni tanımanız lazım. Ben, şimdi devlete teslim olmuşum ve devlet beni affederek serbest bırakmış, siz de teslim olun, siz de serbest kalacaksınız. İnanmıyorsan bak sana 'can' diyorum (rumuz olsa gerek), senin de beni tanıman gerek. Gelin teslim olun, boşu boşuna ölümünüze sebebiyet vermeyin, kendinize acıyın, gençliğinize acıyın..." vb. bir şeyler söyleyerek güya bizi ikna etmeye çalışıyordu. Subay konuşmaya başlarken H... H... deyince, H... arkadaş büyük bir hata işleyerek *"sen kimsin, beni nereden tanıyorsun, nerelisin"* vb. konuşmayla karşılık verdi. Ben bu arkadaşın konuşmasına müdahale ederek susmasını, oyuna gelmemesini, onun öğretmen olmayıp subay olduğunu, ismini ise köylülerden öğrendiğini söyledim. Ve subayın konuşmalarına şu karşılığı verdim. *"Bizi dinle faşist subay. Sen koyun postuna girmiş bir kurtsun. Senin faşist, adi, namussuz bir subay olduğunu biliyoruz. Kulağını aç ve bizi dinle. Biz çocuk değiliz. Cahil, senin oyununa gelecek sıradan insanlar da değiliz. Sen bu konuşmalarınla ancak kendi kendini kandırırsın. Bizim teslim olmamıza gelince bu hiç mi hiç mümkün değildir. Biz PKK'liyiz. Partimiz PKK'nin kitabında teslimiyet yazmaz, ancak direniş yazar. Biz, bu Partinin siyasi bilinçle donanmış bu mücadeleye gönülden inanmış, halkımızın kurtuluşu, dünya insanlığının refahı için gerekirse seve seve ve şereflice ölmesini bilen insanlarıyız, yani üyeleriyiz. Biz, bunu mücadeleye daha ilk adım attığımız günden bu yana kabullenmişiz. Bu dava için bin kez ölmeye razıyız. Ne sizlerden, ne ölümden, ne tankınızdan, ne topunuzdan, ne uçağınızdan ve ne de babalarınız emperyalist devletlerden korkuyoruz. Bizler Partimizin, halkımızın onurunu, şerefini ayaklar altına alıp çiğnemeyiz. Bu silahları da Partimiz size, yani düşmana teslim etmemiz için vermemiştir. Silahlarımızla, mevcut malzemelerimizle kanımızın son damlasına kadar son mermimiz kalıncaya kadar savaşmaya kararlıyız."* dedim. Bunun ardından, subayın izin verdiği Kürt olan bir asker yarı ağlamaklı olarak içindekilerini ve subayın söyletmek istediklerini Kürtçe bize şöyle iletiyordu: "Brayê delal. Brayê delal, werin teslîm bibin. Dewleta Tirkîye wê we efû bike. Dev ji wî îşî berdin. We eskerê Tirkîye qeland. Ev çi sinete we pê girtîye. Welle em nikarin dewletê, ev dewlet wê me jî bikuje, wê we jî bikuje. Hûn çima wusa dikin." vb.

Bu konuşmalarımız akşam saat 5-6'ya dek sürdü. Bizden taviz koparamayan, başta yöneten subay ve askerler acizliklerini, korkaklıklarını küfürlerle daha da açığa vurdular. Hırçınlıklarını ve kinlerini kustular. Önceleri öğretmen olan faşist subay, bu kez *"sizi yakalarsam parça parça edeceğim. Kurtuluşunuz yok. Gebereceksiniz. Biraz sonra helikopter gelip bombalayacak, o zaman ne yapacaksınız, o zaman kelleyi verirsiniz fırına. Biliyorum siz şimdi akşam olacak ve kurtulacağız diyorsunuz. Avucunuzu yalayın, hapı yutarsınız"* diyordu. Bunun ardından helikopter üzerimizde bir kaç kez süzülerek vurmak istedi, fakat yapamadı. Helikopterin de vuramayıp uzaklaşmasından sonra üzerimize yoğun bir şekilde bomba, mermi ve taş yağdırdılar. Fakat amaçlarına ulaşamadılar. Biz ise bu saatlerden sonra konuşmalarımıza ve mermi sıkarak karşılık vermeye ara veriyorduk. Böyle yapmakla hem subayların, askerlerin psikolojilerini, ne yapmak istediklerini öğreniyor, hem de gece yerimizi değiştirip, noktamızdan gizlice çıktığımızda onları yanıltma taktiğinin provasını yapıyorduk. Düşman subayları ve faşist askerleri bizim yerimizde olup olmadığımızı öğrenmek için çağrı yaparak, *"cevap verin, teslim olun. Teslim oluyor musunuz, olmuyor musunuz? .... ne çocukları, ... çocukları"* vb. küfürleri yağdırıyor, ama kafalarını çıkarıp bakma cesaretini de gösteremiyorlardı. Faşist subay, bir şey yapamayacağını anlayınca, bizi provakasyona getirmek için şöyle diyordu: *"PKK'ciler, çok yiğit ve erkek iseniz bombayı kendinizde patlatırsınız, de haydi sizi görelim, kendinizi kanıtlayın."*

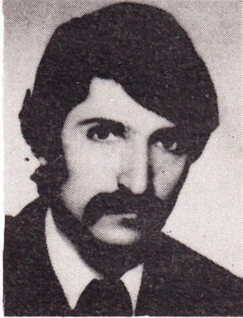
Biz ise "bombayı ne zaman ve kime patlatacağımızı biz biliriz" dedik. Ve böylece akşam oldu. O gece de aksine ay ışığı güneş gibi aydınlık yapıyordu. Bu kez gece planımızı tasarlamaya koyulduk. Az sayıda mermimiz kalmıştı, çemberler ise gece daha da daraltılmıştı, etrafımızdaki tüm önemli noktalar tutulmuştu. Biz de gece taktiğimizi tespit ettik. Yapacağımız ilk iş noktamızı değiştirmek, ikincisi ay gölgesinin vadiye vurmasını beklemek, karanlıktan yararlanıp çemberden çıkacağımız istikameti ve düşman hedeflerini keşfedip en zayıf noktasından vurmak, üçüncüsü; Mahmut arkadaşın anısını yaşatmak, yani direnişi daha da görkemli bir sonuçla bitirmek için ölüm pahasına da olsa, düşmana başta subaylar olmak üzere güçlü bir darbe vurmaktı. Gece saat 23^{00} sıralarına kadar ilk noktamızda kaldık. Düşman tüm imkanlarını kullanıyor, zaman zaman aydınlatma bombasıyla aydınlatma yapıp vurmak istiyordu. Fazla beklemek tehlikeli ve riskliydi. Bu nedenle hemen yerimizi değiştirmeye giriştik. Gizliden ve taşların gölgesinden ilerleyerek 15-20 metre mesafedeki bir kayanın gölgeli kısmına yerleştik. Bu noktada ise saat 1^{00} sıralarına kadar bekledik. Düşman yer değiştirdiğimizi, yani ilk çemberi çıktığımızı farketmediğinden ilk noktamızı sürekli dövüyordu. İkinci noktamızda etrafımızı ve çıkış yolumuzu kısmen keşfetmiştik. Fakat bunu daha netleştirmek için, gölgenin vadiye vurmasını bekledik. Gölge vurunca yavaş yavaş ve gizlice vadiye yaklaştık. Bu ara döveceğimiz iki nokta tesbit ettik. Birinci nokta sağımızda 5-6 m. mesafede bir kayalıkta bulunan ve subayların da içinde olduğu 3 kişilik bir grup.

Devamı Syf: 23'te

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNİN RUHU 15 AĞUSTOS ATILIMININ ZAFERİNDE SOMUTLAŞMIŞTIR!

Baştarafı Syf: 1'de

Eğer günümüzde Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin kaydettiği olumlu gelişmeler kavranmak isteniyorsa, bunun yolu, Diyarbakır zindan direniş şehitlerimizin hayatlarını ortaya koyarak yolaçtıkları gelişmeleri ve onların Türk faşizmine karşı mücadeledeki yerlerini doğru ve yetkin bir tarzda kavramaktan geçer. Çünkü bu günkü gelişmelerin kökü Diyarbakır zindanının dehlizlerinde yaşanan kanlı, eşitsiz ve akıllara durgunluk veren direnme savaşında ve bu zindanlarda sömürgeciliğe karşı kazanılan zaferde yatmaktadır. Mücadelemiz eğer 15 Ağustos atılımını gerçekleştirebilmiş ve bugünkü boyutlara çıkarak düşmanı tehdit eder konuma ulaşmışsa, bunda esas belirleyici rol Diyarbakır zindan şehitlerimizindir. Eğer bugün bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğinden sözedilebiliyorsa bunu

Mehmet Hayri DURMUŞ

sağlayanlar onlardır. Onlar, mücadelemizin yalnızca belli bir dönemine damgalarını vuranlar değil, zafere dek onun tüm gelişiminde söz sahibi olacaklar ve gerçek komutanlarıdırlar. Ulusal Kurtuluş Savaşımız Diyarbakır zindan şehitlerimizin omuzlarında yükseliyor demek hiçbir şekilde abartma olmayacak, yalnızca gerçeğin bir ifadesi olacaktır.

O halde bugünü anlayabilmek için herşeyden önce Mazlum DOĞAN yoldaşın direnerek şehit düşmesi ile boyutlanan ve 12 Eylül faşist rejiminin ikinci yıldönümünde başta M. Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşlar olmak üzere PKK'li savaş esirlerinin tarihi direnişi ile zirveye ulaşan Diyarbakır Direnişinin ortaya çıkış koşullarını, amaç ve sonuçlarını irdelemek gerekmektedir.

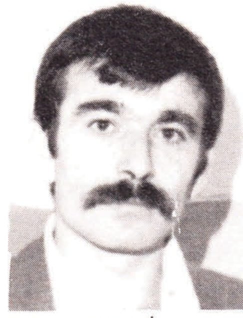
DİYARBAKIR DİRENİŞİ DÜŞMANIN DAYATTIĞI HER TÜRLÜ İNKAR VE İHANETE KARŞI PARTİ ÇİZGİSİNDE DİRENMENİN ZAFERİDİR

Tarihte geri çekilme ve yenilgi yılları devrimci hareketlerin varlık ve yokluk sorunu ile yüzyüze geldikleri, tasfiye olma tehlikesini taşıdıkları zorlu yıllardır. Dünya tarihi böyle dönemlerde kendilerini ve çizgilerinin bağımsızlığını koruyamayan sayısız hareketin bir daha canlanmamak üzere yokoluşa sürüklendiği, buna karşılık bağımsızlıklarını ve devrimci iradelerini koruyan örgütlerin ise devrim yolunda daha güçlü ataklara giriştikleri örneklerle doludur. Böyle dönemler, saflarda ortaya çıkardıkları yılgınlık, inançsızlık, başıbozukluk ve en son haddine çıkan karşı-devrimci saldırılar nedeni ile içinde çok güçlü bir tarzda yenilgi tohumlarını taşırlar. Karşı-devrimin saldırıda, devrimin ise savunmada olduğu böylesi dönemler, devrimci saflarda kaçışlara, utanç verici bir tarzda devrime sırt dönmelere, sağ eğilimlerin ve tasfiyeciliğin gelişmesine ve teslimiyetin dalbudak salmasına açık dönemlerdir. Karşı-devrim, devrimi tasfiye etmek için böylesi dönemlerde artan bir cüretkarlıkla her türlü baskı, yıldırma ve teslim alma politikalarını gündeme sokar ve özellikle de devrimi içten zayıflatarak etkisiz kılma çabalarını yoğunlaştırır. İşte bu nedenlerledir ki, yenilgi ve geri çekilme yılları, devrimci kararlılığın, davaya inancın, fedakarlığın ve cesaretin en üst boyutlarda ortaya konmak zorunda olduğu, devrimin içinden geçtiği sınavı başarıyla atlatabilmesi için tüm beyin ve yürek gücünün, tüm yeteneklerin ve uyanıklığın seferber edilmesini gerektiren kader belirleyici yıllardır. Bu yılları başarıyla atlatan bir örgüt için artık zafere yürümek zor değildir.

12 Eylül faşist cuntasının yönetimi gaspetmesiyle açılan dönem de bütün bu tehlikeleri Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin başına musallat eden zorlu bir dönemdi. Dönemin özelliklerine bir de Türk burjuvazisinin devrimci hareketleri tasfiye etmedeki deneyimleri ve ustalığı eklenince Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçler için gerçekten çetin bir dönem başlamış oluyordu. Nitekim işbaşına gelir gelmez cuntanın ilk ve temel işi devrimci hareketlerin üzerine tüm gücünü seferber ederek yürümek oldu. Halkın bağrında derinliğine kök salmamış ve devrimci örgütlenmelerini gerçekleştirememiş olan Türkiye devrimci-demokratik güçleri ile Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva örgütlenmeler hazırlıklı olmadıkları bu gelişmeler karşısında tam bir telaş içinde kapağı Avrupa'ya atmaya başladılar. Örgütsüz bir tarzda ve adeta denize düşenin yılana sarılması misali canhavliyle girişilen bu geri çekilme sürecinde binlerce devrimci ve yurtsever tutuklanarak zindanlara dolduruldu, onlarcası cezaevlerinde ve dışarıda alçakça katledildi. Ülke zemininde cılız da olsa yaratılmış yapılanmalar dağıtıldı, Türkiye devrimci-demokratik hareketine uzun yıllar etkisinden kurtulamayacağı darbeler vuruldu. Üstelik faşist cunta bütün bu saldırıları süresince tek tek direnmeler dışında ciddi bir örgütlü direnmeyle de karşılaşmayarak meydanda adeta istediği gibi at oynattı.

Bu süreçte Kürdistan adeta yeni baştan köy-köy, ev-ev işgal edildi, Kürdistan halkı toplu işkencelere ve tutuklamalara maruz bırakıldı ve ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda ayağa kalkmış olması ona imha ile ödettirilmek istendi. İktidarı gaspetmesinin en temel nedenlerinden ve en başta gelen hedeflerinden birisi olarak ele aldığı PKK hareketini nihai olarak ortadan kaldırmayı amaçlayan faşist Türk cuntası, tüm gücüyle parti kadrolarına ve taraftarlarına yöneldi, binlercesini tutukladı, onlarcasını dağlarda, köylerde ve zindanlarda katletti. Ancak, gerek Partimizin büyük bir siyasi öngörüyle cuntanın gelişini önceden tesbit ederek önlem alması ve düzenli geri çekilme harekatını başlatmış olması ve gerekse PKK kadro ve sempatizanlarının kahramanca direnişler sergileyerek teslimiyet ruhunu daha başından mahkum etmesi nedeniyle, faşist cunta gerek maddi ve gerekse manevi planda Hareketimizi bitirmeyi başaramadı. Yapılan tutuklamalar ve girişilen katliamlar kökü derinlerde sağlam bir ağacı budama hareketinden öteye bir sonuç yaratamadı.

Daha başından, her ne pahasına olursa olsun devrimci hareketleri tasfiye etme görevini önüne koymuş olan cunta için bunu gerçekleştirmede cezaevlerinden daha uygun alanlar bulunamazdı. Çünkü, dışarıda devrimci hareketlere önemli darbeler vurulmuş ve başta önder kesimler olmak üzere geniş kadro ve sempatizan kesimleri, cezaevlerine doldurulmuş bulunmaktaydı. Bu nedenle cezaevlerinde zafer kazananın dışarıda da etkinliği ele geçireceği gün gibi açık bir gerçekti. Üstelik bu savaşta taraflar sonderece eşitsiz olanaklar içinde karşı karşıya gelmek durumundaydılar. Devrimcilerin yolgösterici çizgileri ve iradelerinden başka hiçbir silahları yokken, faşist cunta en kabalarından en incelerine kadar sayısız araç, yöntem ve olanağa sahipti. Bu koşullar altında cezaevleri devrim ile karşı-devrim arasında yıllarca süren kıyasıya bir mücadeleye tanık

Kemal PİR

oldu. Dünya tarihinde benzeri görülmemiş baskı ve işkenceler altında insanlar bedenlerini siper ederek devrimin kazanımları ile ideoloji ve politikalarını koruma savaşı verdiler. Onlar bu kavganın devrimin geleceğini tayin edici nitelikte olduğunun bilincindeydiler ve tarih karşısında suçlu ve sorumlu konuma düşmemek için canlarını dişlerine takarak devrimi korumaya çalıştılar. Ancak cezaevlerinde tanık olunan yalnızca bu soylu, bu onurlu ve yüce tavır değildi.

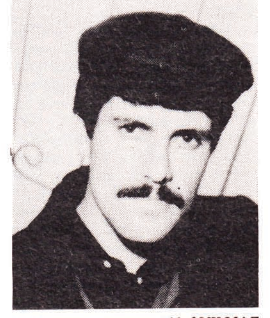
Devrimin yükselen coşkulu dönemlerinde genel akışın seyrine kapılarak kendilerini devrimci saflarda bulmuş ancak gerçekte devrimi ruhlarında duymayan, onu yaşamayan ne kadar proleter dışı, küçük-burjuva unsur varsa hızla devrimden yüz çevirmeye ve ihanete soyunmaya başladılar. Burjuvazi, bu tür unsurların gerici zaaflarına sonuna kadar hitap ederek ve çeşitli vaadlerde bulunarak onları yanına çekmeyi ve birer truva atı olarak ihanetin örgütlenmesinde kullanmayı başardı. Aralarında çeşitli örgütlerin önder unsurlarının da bulunduğu bu ihanet takımı, polis tarafından karşı-devrimci örgütlerde bir araya getirilerek dışarıda devrim için yaratamadıkları örgütler polis tarafından kendilerine karşı-devrimin çıkarları için cezaevlerinde kurdurtuldu.

Cezaevlerinde görülen devrime ihanet eğilimi etkisini dışarıda da örgütler üzerinde en tehlikeli boyutlarıyla ortaya koydu. Gericilik yıllarında boy veren teslimiyet ve kaçış eğilimleri yalnızca tek tek kişileri etkilemekle kalmayarak küçük-burjuva kökenli örgütleri de içine aldı ve bu örgütler devrimin tasfiyesi için çaba yürüten gerici mihraklara dönüştüler. Geçmişin eleştirisi adı altında tüm devrimci değerler ayaklar altına alınarak her türlü burjuva yozluğuna batmış yeni bir tip gerçek devrimci tipi olarak lanse edilmeye çalışıldı. Devrimci değerlerle alay edilerek küfredilerek ve aşağılanarak insanlar adeta bu değerlere sahip çıkamaz hale getirilmeye çalışıldı. Elbetteki bütün bu propagandalar düşmanın yürürlüğe koyduğu devrimci hareketleri tasfiye planının bir parçasıydı ve bizzat düşman tarafından yaygınlaştırılması için çaba yürütülmekteydi. Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci örgütlere dayatılan bu tasfiye eğiliminin günümüzde büründüğü biçimler ile kaynaklarını daha ayrıntılı olarak incelemeden önce Diyarbakır zindanında yaşanan devrimci direniş mücadelemizi irdelemeye gerek vardır. Bu, bugün birçok örgütü pençesine almış bulunan tasfiyeciliğin kaynaklarını ve boşa çıkarılma yollarını kavramayı daha da kolaylaştıracaktır.

Diyarbakır zindanı, mücadelemizin en kritik bir döneminde oynadığı tarihsel rol, sömürgeci-faşist cunta ile Partimiz PKK arasındaki savaşın bir dönem en üst boyutlara çıktığı temel bir savaş arenası ve tüm mücadelemiz boyunca etkileri derinden duyulacak gelişmelerin yaşandığı bir alan olarak ulusal kurtuluş mücadelemizde belirgin bir yere sahiptir. Geri çekilme sürecinde mücadelemizin kalbinin attığı bir odak noktası olarak tarihimize geçecek olan Diyarbakır Askeri Cezaevi, düşmanın, Hareketimizi tutuklu yoldaşlarımızın şahsında teslimiyete, tasfiyeye sürüklemek için başvurduğu en akıl almaz yöntem, baskı ve işkenceler ile düşmanın bu politikalarını boşa çıkarmak için en büyük beyin ve yürek gücünü ortaya koyarak ona diz çöktüren savaş esirlerinin yarattıkları görkemli direnişlere sahne oldu. Yoldaşlarımızı, faşist cuntanın ulusal kurtuluş mücadelemizi Partimiz PKK şahsında bir daha dirilmemek üzere bu alanda gömme doğrultusundaki oyunlarını boşa çıkarıp burayı kendisine mezar ederek halkımızın kurtuluş umutlarını Partimizin korunması temelinde yeniden canlandırdılar, Parti çizgimize dört elle sarılarak onun önderliğinde direndiler ve çizgimizi korudular. Böylece Diyarbakır zindanları azgın gericilik yıllarında mücadelemizi ve halkımızın umutlarını sürekli besleyen bitmek tükenmek bilmez bir kaynak rolü oynadı. Bu kaynaktan beslenen ulusal kurtuluş direnme savaşımız en zorlu sınavını başarıyla atlatarak daha üst gelişmelere doğru yol aldı. Daha sonraki gelişmeler Parti çizgimizin korunması temelinde ortaya çıkarıldı.

Düşman, zindanlarda genelde tüm Parti kitlemize saldırır, ağır işkenceler ve çeşitli vaadlerle onları satın almaya çalışırken, özelde ise, direnişi bitirmenin ve Partimizi teslim almanın yolunun önderliğin tasfiyesi ve ihanete sürüklenmesinden geçtiği bilinci ile başta tutuklu MK üyeleri olmak üzere Parti önder kadrolarına yöneldi. Ardı arkası gelmez insanlıkdışı işkence ve zulümle önderlerimizi Parti çizgimizden vazgeçirmeye, ona ihanet ettirmeye çalıştı. Tek tek hücrelere doldurarak kitlelerden tecrit ettiği liderlerimiz üzerinde çeşitli oyunlar oynayarak onları ihanete zorladı. Bütün bu faaliyetlerde ise, en büyük desteği alçakça düşmana teslim olmuş, çağımızın yeni Rayberleri Şahin ve Yıldırım alçaklarının başını çektiği "Genç Kemalistler Birliği"nden aldı. Bizzat sömürgeciler tarafından ihanet etmiş unsurların biraraya getirilmesi ile oluşturulmuş olan bu örgüt, karşı-devrimci bir milis faaliyeti yürüterek baskı ve işkence de dahil çeşitli yöntemlerle Partilileri ideolojilerine ve devrime ihanete sürüklemeye çalıştı, düşmana devrimci harekete saldırılarında yol gösterici politikalar çizdi.

Sömürgeci-faşistler zindanlardaki savaş esirlerine yönelirken başlıca iki hedef gözetmekteydi; birincisi ve temel olanı, tutuklu Parti önderlerini ihanete sürükleyerek direnişi kırmak ve bu temelde Partiyi içerde tasfiye ederek dışarıdaki kesin darbe için zemin oluşturmak, ikincisi ise, teslim alamadığı önder ve kadroları imha etmek. Düşman tercihini daha çok ihaneti egemen kılmaktan yana yapmaktaydı, çünkü böylelikle yüzlerce şehidin kanı pahasına yaratılmış olan direnme ruhu ezilecek ve mücadelemiz belki de bir daha kolay kolay boy veremeyecek tarz-

Akif YILMAZ

da kökünden kurutulmuş olacaktı. İşte bu nedenle, başta Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar olmak üzere direnişin ve Partimizin önderlerini teslim almak için akılalmaz yöntemlere başvuruldu. Yıldırım haini, direnişin beyni konumundaki Mazlum yoldaşı teslimiyete razı etmek için aylarca uğraştı. Ancak,bu sefil satılık uşak, o yüce ruhu kendi iğrenç emellerine alet edemeyecek, direnişin gücü karşısında efendilerine alçakça kararını şu şekilde bildirmek zorunda kalacaktı: "*Mazlum'un teslim alınması olanağı yoktur. İmha edilmelidir!*" Böylece başsız bırakılacak direnmenin ezilebileceği ve Mazlum yoldaşın katledilmesinin belki de geride kalan önderleri umutsuzluğa sürükleyerek teslim olmalarını sağlayacağı umudedilmekteydi. Ve düşman, 21 Mart 1982 Newroz günü, Mazlum DOĞAN yoldaşı boğarak ve asarak tarihinin en büyük ve alçakça cinayetlerinden birisini işledi. Bu cinayetiyle düşman üç yıl boyunca Hareketimizi cezaevlerinde tasfiye etme çabalarını bir dönüm noktasına ulaştırmış ve artık kesin sonuç almayı hedeflemişti. Bundan sonraki planı kalan direniş önderlerini de teslim alarak ya da imha ederek direnişi kesinlikle boğmak ve binlerce kişilik Parti kitlemizi "Genç Kemalistler" eline terkederek sındirmek ya da faşist milislere çevirmekti.

Ancak düşmanın bu planı daha başından yenilgiye mahkumdu. Üç yıllık görkemli direnişi ile ölümsüz bir önder haline gelmiş bulunan Mazlum yoldaş, üzerinde oynanan bu son oyunu da ölümü pahasına boşa çıkararak Şahin-Yıldırım ve onların arkasındaki kontr-gerillanın dayatmalarını yerle bir etmiş ve geride kalanlara yürünmesi gereken yolu hiç bir bulanıklığa yer bırakmayacak tarzda göstermiş olu-

yordu. Ne var ki, bu noktadan sonra geride kalan direniş önderlerini çok büyük sorumluluklar beklemekteydi. Düşman, içerde ve dışarda piyonlarının ağzından, Mazlum yoldaşın intihar ettiği söylentisini yayarken, cezaevi kitlesi üzerinde de yılgınlık ve umutsuzluğu geliştirmeye çalışıyordu. Direnişin, Mazlum yoldaşın katledilmesiyle sona ermediğini bizzat pratikte kanıtlamak ve düşmanın kesin sonuç alma çabalarını onun mahkumiyeti ile sonuçlandırmak gerekiyordu. Ve direniş bayrağı yere düşürülmedi. Mazlum yoldaşın katledildiği duyulur duyulmaz başta Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yoldaşlar olmak üzere savaş esirleri, bu cinayeti ve düşmanın oyunlarını protesto ederek direnişe geçtiler. Direnişin yeniden alevlendiğini telaş içinde gören sömürgeci faşistler Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Necmi ÖNER ve Mahmut ZENGİN yoldaşlarımızı üzerlerine tiner dökerek diri diri yaktılar. Bedenleri birer direniş meşalesi gibi alev alev yanarken yoldaşlarımız hep bir ağızdan haykırıyorlardı: **"Söndürmeyin, ihanet etmeyin!", "Direniş meşalesi sönmeyecektir!", "Yaşasın direniş, kahrolsun teslimiyet!"**

Ferhatların katledilişi sömürgecilerle üç yıldan beri kıyasıya yaşanan savaşın artık bir dönüm noktasına geldiğini ve son hamleyi kim kazanırsa onun geleceği eline alacağını ortaya koymaktaydı. Düşman alçakça emellerini sergilemişti: Teslim alamadığı bu baştan ayağa direniş kesilmiş bedenleri alçakça katlederek sonuç almaya çalışacaktı. Tarihi bir an yaşanmaktaydı ve bu tarihi anın gereklerini yerine getirmek Partiye ve halka bağlılığın kesin bir gereği haline gelmişti. Ferhatların direnişi üzerine Kemal PİR bu gerçeği işaret ederek şöyle demekteydi; **"Ferhatların direnişini koymak bizim görevimizdi. Bu eylemi biz koymalıydık."** Bu en son silahları olan bedenlerini direnişin ölümsüzleşmesi için ortaya koyma gereğinin bir ifadesiydi. Yoldaşlarımız artık yaşama ve mücadeleye bu şekilde katkıda bulunma olanaklarının kalmadığını, düşmanın kendilerini katletmeye hazırlandığını görerek en son çare olarak hayatlarını devrimin ve Partimizin korunması için bir bedel olarak ortaya koymakla yüzyüze geldiler.

Bu arada düşman son bir çabayla çılgınca yoldaşlarımızı teslim almaya çalışıyor, bunu başarmak için en alçakça hilelere başvuruyordu. Partimizin önderlerini ağır işkenceler altına alarak zorla itiraf belgeleri imzalamaya, açıklama yapmaya zorluyordu. Amaç; Mazlum ve Ferhat yoldaşların yaktığı direniş meşalesini, kalan son önderleri teslim alarak söndürmek ve bir daha dirilmemek üzere tarihe gömmekti.

Parti varlığımızın içinde bulunduğu tehlikenin bilincinde olan yoldaşlarımız, onu korumak için artık bedenlerini ortaya koymaktan başka bir çıkar yol kalmadığına, düşmanın direnişi bitirmek için ortadan kaldırmayı hedeflediği bedenlerini direnişi bir daha sönmemek üzere alevlendirmek için ortaya koymak gerektiğine karar verdiler. Tarihin tanık olabileceği en soylu ve görkemli eylemlerden biri olan ÖLÜM ORUCU eylemine başvurma kararı böylesi koşulların bir ürünü olarak ortaya çıktı. Bu tarihi kararı M. Hayri DURMUŞ yoldaş, 14 Temmuz 1982 günü çıkarıldığı sömürgeci mahkemelerde yerli ve yabancı basın-yayın organları, tutuklu kitlemiz ve sömürgeciler huzurunda şöyle açıklıyordu:

"Bizim siyasi savunma yapma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarım açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma, gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, Ölüm Orucu'na başlıyorum, bunu burada açıklıyorum."

M. Hayri yoldaşın önayak olduğu Ölüm Orucu eylemine başta Kemal PİR, Fuat ÇAVGUN, Bedrettin KAVAK, Ali KILIÇ, Ali ÇİÇEK yoldaşlar olmak üzere 40 savaş esiri katıldı ve 2000 kişilik tutuklu kitlesi de eylemi açlık grevi ile destekledi. Eylül ayı ortalarına dek süren eylemde Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar şehit düşerek ölümsüzleştiler. Ölüm Orucu eylemi ile yoldaşlarımız ölümü horlayarak direnişte abideleşirlerken düşmanın oyunlarını da boşa çıkarmış ve bu tarihi dönüm noktasında Partimizi zaferle çıkararak gelecek mücadele için sağlam bir zemin yaratmış oluyorlardı. Bu eylemle Diyarbakır cezaevi üç yıl boyunca önderlik ettiği direnişin bayraktarlığını dışarıdaki Parti kadrolarına devrediyor ve cezaevleri bir dönem için oynadıkları şerefli rolü başarıyla tamamlıyorlardı.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİ TASFİYECİLİĞİ YERLE BİR EDEREK ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİN SÜREKLİLİĞİNİ GARANTİLEMİŞTİR

Ölüm Orucu eylemi ile zirveye ulaşan Diyarbakır Zindan Direnişimiz, etkileri salt bir dönemle sınırlı kalan, baskıya, zulme ve işkenceye karşı insanca yaşam hakkını talep etmekle yetinen bir direniş değildir. O direniş şahsında yaşanan, sömürgeciliğe, onun imha ve tasfiye planlarına ve halkımızın geleceğini karartma çabalarına karşı ayağa kalkış ve çağa ulaşma çabasıdır. O direniş ile ortaya konulan, halkımızın yaşama arzusu, bağımsızlık ve özgürlüğe duyduğu özlemdir. Diyarbakır zindanı, ulusal kurtuluş yolunda ayağa kalkmış halkımızın sömürgeciliğe karşı soylu başkaldırısının en çok yoğunlaştığı ve bu mücadelenin kaderinin tayin edildiği bir alan olarak tarihimizde ayırdedici bir yere sahiptir. Bu zindanlarda bugün dışarıda yaşanan mücadele bütün yönleri ile ve çok sancılı bir tarzda yaşandı. Nasıl ki bugün dışarıda düşmanın imha politikaları halkımızın yükselen direniş mücadelesi ile boşa çıkarılıyorsa, orada da yükseltilen direniş, halkımızın bir daha dirilmemek üzere imha edilmesini hedefleyen politikaların boşa çıkarılışında belirleyici bir rol oynadı. O karanlık dehlizlerde savaşımızın tüm biçimleri en üst boyutlarda devrimi bıçak altına yatırmışlardır.

12 Eylül faşist cuntası işbaşına gelir gelmez bu etkili silahı yeniden kullanmaya başladı. Yine devrimciler katledildi. Zindanlara dolduruldu ve üzerlerine en hayasız baskı ve işkenceler yoğunlaştırılarak teslimiyete sürüklendiler. Devrimcilerin bir kısmı her ne pahasına olursa olsun direnme yolunu seçer ve bu nedenle boy hedefi haline getirilip katliamdan geçirilirken, diğerleri yeniden terbiye işlemine tabi tutularak Kemalizm çarkında biçimlendirildiler. "Yaşamak Direnmektir" sloganını kendilerine ilke edinen bu lidercikler sefil bedenlerini yaşatmak için devrimci bir bedel olarak faşizme sundular. "Sizin kuramadığınız örgütü ben size kurduracağım" diyen kontrgerilla, bu teslimiyetçi kesimlerden örgütler oluşturarak, ya da bunları mevcut örgütler içine sızdırarak korkunç bir tasfiyecilik tufanı estirmeye başladı. Bu tufandan etkilenmeyen hemen hemen hiçbir Türkiyeli devrimci örgüt kalmadı, "Marksizm-Leninizmin yeniden yorumu", "yeni sosyalizm arayışı", "yeni devrimci kimlik" kılıfları altında devrimin tüm kazanımları üzerine bir sünger geçirilerek bu teslimiyetçi anlayışlar bütün topluma egemen kılınmaya çalışıldı. İçeride önderleri teslim alınan örgütler dışarıda bu tasfiyecilik eğiliminin yayıcıları konumuna girdiler.

Daha başından beri bu tasfiyecilik planının en büyük hedeflerinden birisi PKK Hareketi oldu. Cezaevlerindeki parti liderleri üzerinde her türlü yöntem denenerek satın alınmaya çalışıldılar; tasfiyecilik akımının öncüsü örgütler, birlik ve dayanışma adı altında PKK'ye bu zehiri bulaştırmaya uğraştılar. Parti çizgisine saldırarak ya da ince dayatmalarla onu özünden boşaltma faaliyeti yürüttüler; içeride "Genç Kemalistler Birliği" tüm gücünü ve çabasını bunu sağlamaya hasretti ve dışarıda da bu örgütün bir kolu oluşturularak içerideki ve dışarıdaki imha ve tasfiye olayı bir arada yürütülmeye çalışıldı. Semir haininin başını çektiği, Şahin-Yıldırım ajan örgütünün Parti içindeki kolu konumundaki bazı unsurlar Parti çizgisini "demokratikleştirme" adı altında onu direnişçi özünden boşaltarak tasfiye etmeyi denediler, bunu başaramayınca da işi Parti yıkıcılığına dönüştürdüler. İçerideki ve dışarıdaki "Genç Kemalistler" Parti kadrolarına çağrı üzerine çağrı yayınlayarak onların direnişe sırt çevirmelerini, örgütü terketmelerini ve yaşam tutkularını tatmin etmelerini vaazetmeye başladılar.

Dört bir taraftan yoğun bir şekilde yöneltilen bu saldırılarla tasfiye edilmeye çalışılan PKK Hareketi, çizgisinin bağımsızlığını nasıl koruyup ayakta kalabildi? Ve yine diğer bir çok örgüt neden kendisini bu tasfiyecilik akımının etkisinden koruma gücünü gösteremedi? Bu soruların cevabı mutlaka cezaevlerinde gösterilen tavırla bağlantılı olarak ele alınmak zorundadır. Çünkü her dönemde olduğu gibi, 12 Eylül sonrasında da tasfiyeciliğin beslendiği kaynak cezaevleri oldu. Cezaevlerinde örgütlerinin ideoloji ve politikalarını kararlıca savunanlar, düşmana boyun eğmeyi reddedenler tasfiyecilik dayatmalarını da boşa çıkarmayı başardılar; dışarıda mücadele yürütenler için sürekli bir güç ve ilham kaynağı oldular; onları gericiliğin yozlaştırıcı, bitirici etkilerinden korudular. Buna karşılık, cezaevlerinde teslimiyeti seçenler, örgütlerine ve ideolojilerine ihanet edenler yalnızca kendileri çürümekle kalmayarak örgütlerinin de çürümesine yolaçtılar. Çevrelerini zehirleyen birer salgın mikroba dönüştüler; yaşayan, direnen, canlı ne varsa yiyip bitirdiler.

İşte Diyarbakır zindan direnişimiz ve onun doruk noktası olarak Ölüm Orucu eylemi anlamını burada bulmaktadır. Bu direniş salt günü kurtarmaya yönelik bir direniş değildi, aksine o ulusal kurtuluş mücadelemizin sürekliliğini sağlayan ve geleceğini garanti altına alan bir güç kaynağıydı. Yalnızca cezaevlerindeki savaş esirleri değil, tüm Kürdistan halkı ve Partinin dışarıdaki önder ve kadroları bu kaynaktan beslendiler, geleceğe yürüme ve faşizmin karanlık perdesini yırtma güç ve kararlılığını bu temelde kazandılar. Partimiz karanlık yıllarda bu direniş sayesinde direnme ruhunu ve devrimci çizgiye bağlılığı ayakta tutarak tasfiye olmaktan kurtuldu, birlik ve bütünlüğünü bu direnişin gücü sayesinde koruyabildi ve varlığını yaşatabildi. İçeride ve dışarıda Partimize yönelen her saldırı Diyarbakır Direnişi duvarına çarparak yerle bir oldu, Kürdistan halkının mücadelesi sesini bu direnişle dünyaya duyurarak tecrit olmaktan ve sessiz sedasız boğulmaktan kurtuldu.

Partimiz içinde boy veren provakasyon, Diyarbakır Direnişimiz sayesinde boşa çıkarılarak Partimize dayatılmış olan çok büyük bir tehlike bertaraf edilebildi. Yoldaşlarımız, en son gerçekleştirdikleri Ölüm Orucu eylemiyle yalnızca cezaevi içerisindeki ihanet örgütünü gerçek yüzüyle ortaya çıkmaya zorlayarak onu teşhir ve tecrit etmekle ve oyunlarını boşa çıkarmakla kalmadılar, aynı zamanda onun dışarıdaki uzantılarının da hesaplarını yerle bir ettiler. 1982 Ağustos'unda, henüz Ölüm Orucu'nun devam ettiği bir dönemde gerçekleştirilen **Parti II. Kongresi**'nde bir atılım yaparak örgütü içten ele geçirmenin hesaplarını yapan provakasyon, direnişin cezaevinde zafer kazanması ve uzantılarının ezilmesi nedeniyle bu çıkışı gerçekleştiremedi. Kadroların Partiye ve direniş çizgisine olan derin bağlılıkları nedeniyle açığa çıkma cesareti gösteremeyerek sinsi planlara yöneldi. Bu eylem gerçekleştirilmemiş olsaydı belki de cezaevindeki faşist milis, gerçek yüzüyle açığa çıkarılamayacak ve kitlenin beynini bulandırarak geniş kesimleri ihanete çekme olanağı bulabilecekti. Aynı şekilde, Semir haini bunlarla işbirliği içinde dışarıda Partiyi tasfiye etme faaliyetinde belli adımlar atabilecek, yalnız başına kalmayarak ezilmesi güçleşecekti. Böyle bir ihtimalin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleceğinin korunmasında ne kadar büyük bir tehlike teşkil ettiğini ve eğer gerçekleşmiş olsa sonuçlarının ne kadar ağır olacağını kestirmek güç olmasa gerek.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni bir atağa kalktığı günümüzde Diyarbakır zindan direnişi ve şehitlerinin mücadelemizdeki yerleri ve anlamları daha iyi anlaşılmaktadır. Bu direniş ve şehitleri yüzbinlere yönelik tasfiye planını boşa çıkarmakla tarihi bir rol oynamış ve teslimiyet yolunu tıkamıştır. Düşman, mücadelemizin bu yeni atağı geliştirmesinin öngününde "Pişmanlık Yasası"nı çıkararak son bir umutla ihanet silahına yeniden sarılmış bulunmaktadır. Bu yasa, tasfiye planlarının en tehlikeli yöntemlerinden biri olarak, devrimci kadrolara örgütlerinin çökertilmesinde düşmanla işbirliği yapmak karşılığında "özgürlüklerini bahşetme ve yaşam olanağı sunma" vaadinde bulunmakta, onları direnişe ve inançlarına ihanet etmeye çağırmaktadır. Bu yasa, bir çok örgüt üzerinde etkili olarak derin tahribatlara yolaçmış; MLSPB gibi bazılarının çöküşüne, Dev-Yol gibi bazılarının ise tasfiye edilerek düşmanın bir uzantısı haline gelmesine neden olmuştur. Ancak Partimizin yeni atılımına karşı dayatılmış olan bu yasa, daha önceki planlar gibi boşa çıkarılmış ve mücadelemizin gelişimini engelleyememiştir. Direniş bayrağını her geçen gün daha da yükselten Partimiz hiçbir yasa ve oyunun mücadelesi önünde engel teşkil edemeyeceğini kanıtlamıştır. Bunda ise en büyük onur Diyarbakır Direnişçilerinindir. Onlar, her ne koşul altında olursa olsun direnişe dört elle sarılmak gerektiğini hayatlarını ortaya koyarak kanıtladılar ve bunu geride kalan Parti kadrolarına ve halkımıza vazgeçilmez bir görev olarak dayattılar. Partimiz ve halkımız bugün onların aşıladıkları bu ruhla savaşmakta ve düşman oyunlarını boşa çıkarmaktadırlar.

Diyarbakır Direnişimiz yalnızca Partimiz ve halkımız için değil, Türkiye devrimci-demokratik hareketleri ve halkı için de yürünmesi gereken yolu berrakça ortaya sermiştir. Bu direniş, özelde PKK içinde büyük gelişmelere yol açarken Türkiye sol'unun da başaşağıya gidişine dur demiştir. Türkiye ve Kürdistan devrimlerinde öncülük rolü oynayarak kurtuluş yolunu açmıştır. Diyarbakır zindanlarından dalga dalga yayılan direniş diğer cezaevlerini de sararak tüm tutuklular için bir ilham kaynağı olmuştur. Bu direnişlerin etkisiyle Türkiye cezaevlerinde de direniş bayrağı yükseltilerek Metris ve Sağmalcılar başta olmak üzere bir çok cezaevi direnişlerle çalkalanmış, düşmanın devrimci hareketi tümden tasfiye etme yolundaki çabalarına önemli darbeler vurulmuş ve tahribatları sınırlandırmıştır. Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin direniş ruhunu yeniden alevlendiren bu direnişler, Türkiye devrimci hareketlerinin, yürümesi gereken yolun cuntanın çizdiği teslimiyet yolu değil, Diyarbakır direnişçilerinin zafer yolu olduğunu ortaya koymuştur.

Diyarbakır direnişinin anlamını kavramak, bu direnişin mimarlarını anlamaktan, onların temsil ettiği ruhu tanımaktan geçer. Birçok Türkiyeli ve Kürdistanlı küçük-burjuva güç bunu gerçekleştirmekte yetersiz kaldı veya daha doğru bir deyimle bilinçli olarak buna yöneldi. Bu güçler, direnişin görkemliliği karşısında, yarım ağızla da olsa bu direnişin sahiplerini kahramanlar olarak adlandırdılar, direnişlerine sözde methiyeler dizdiler ama o direnişe yön veren ruhu görmek istemediler. Direnişi salt onu gerçekleştiren kişilerin mert ve cesur olmalarıyla açıklamaya çalıştılar ama o insanlara öylesine mert, cesur, inançlı ve taviz vermez karekteri kazandıran, onlara direnme azmi veren çizgiyi ya görmemezlikten geldiler veya tümden mahkum etmeye çalıştılar.

Oysa insanların yaşamlarına ve davranışlarına yön veren, içinden geldikleri sınıf yapısı ve ideolojileridir. Diyarbakır zindanlarında ortaya konulan da bir sınıf tavrıdır, Kürdistan proletaryasının tavrıdır. Direnişin bayraktarlığını yapanlar temsil ettikleri sınıfın karekterine uygun direngen ve tutarlı bir kişilik sergilediler ve savundukları düşüncelerden güç alarak bu tavrı gösterebildiler. Onlara direnme azmi veren PKK'nin boyun eğmez devrimci çizgisidir. Onlar temsil ettikleri bu çizgiye layık olma mücadelesi verdiler ve ondan aldıkları güçle direndiler. PKK çizgisi gibi doğruluğu pratikte defalarca kanıtlanmış bir çizgi ve geleceğe duyulan sarsılmaz inançtır ki onlara akılalmaz baskı ve işkencelere dayanma gücü verdi; çıplak elleri ve inançlarından başka hiçbir şeyleri olmayan bu insanları karşısındaki tam techizatlı düşmana karşı muzaffer kılabildi. **"Bu Hareketin geleceği parlak iktidar olacak"** diyordu Kemal PİR ve O, buna duyduğu sarsılmaz inançla direnişin en önünde yürümesini bildi. Kendilerine direnme gücü veren ideolojilerine bağlılıklarını M. Hayri ise şu sözlerle ifade ediyordu: **"Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik, bunun savunmasını yapacağız."** Onlar bu inançla sonuna kadar ayakta kalmayı ve savaşmayı başardılar; Parti çizgisini korumak için hayatlarını ortaya koydular. Bugün de mücadelemiz onların bu derin inançlarından güç alarak gelişmektedir.

Diğer taraftan çeşitli küçükburjuva reformist örgütlere mensup kişiler de vardı cezaevlerinde. Bunların takındıkları tavır neydi, neden kendilerinin deyimiyle kahramanlık gösterme gücünü kendilerinde bulamadılar? Açık ki bu soruların cevabını da yine bu örgütlerin çizgilerinde aramak gerekir. Devrime

inancı olmayan ve onun için savaşma sorumluluğunu duymayanlar ne için direnecekler, neyi savunacaklardı? Kaldı ki bu yalnızca cezaevlerinde içine girilen bir tutum değildir. Dışarıda da bu örgütlerin içine düştükleri konum aynı teslimiyetçi konumdur.

Mücadelemizin atılım kaydettiği bugün, bu güçler yine direnişe hayasızca saldırmakta, bu uğurda şehit düşmeyi ya "boşuna kan döküyorlar" tarzında alçakça değerlendirmekte veya cezaevleri için yaptıkları gibi, "kahramanlar"a methiyeler dizerek onlara yol gösteren çizgiye pervasızca saldırmaktadırlar. Ancak soylu direniş değerlerini örtbas etmeyi kendilerine meslek edinmiş bu mihraklar cezaevi direnişi karşısında nasıl ezilmiş, zavallı konuma düşmüşlerse yeni dönem direnişimiz karşısında da aynı şekilde ezilmekten kurtulamayacaklardır. Diyarbakır Direnişi gibi görkemli bir direniş yaratma gücünü göstermiş Parti çizgimiz, zindan şehitlerimizin anılarından aldığı güç ve gelişmiş olanakları ile bugün daha da görkemli direniş destanları yaratmaya devam edecek, halkımız bu ideoloji ışığında zafere ulaşacaktır.

15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMI GENELDE TÜM PARTİ ŞEHİTLERİMİZİN, ÖZELDE DİYARBAKIR ZİNDAN ŞEHİTLERİMİZİN SOMUTLAŞMIŞ İFADESİDİR

PKK Hareketi toprağa düşen her devrim şehidinin anısını daha büyük direnişlere ve güçlü atılımlara dönüştürmenin hareketidir. Öyle ki, birbirine eklenen devrim şehitlerinin mücadelelerinin tarihi PKK'nin gelişiminin de tarihidir. Şehitler Partimizin gelişmesinde böylesine seçkin bir yere ve anlama sahiptir. Partimiz, daha önceki şehitlerinde olduğu gibi, Diyarbakır zindan şehitlerimizin de anılarını mücadeleyi daha üst bir evreye çıkararak selamlamayı kendisine ilke edindi. Ölüm Orucu şehitlerimizin dışarıdaki yoldaşlarına devrettikleri direniş bayrağını ülke doruklarında dalgalandırmak için ülkeye dönüş hareketini başlattı. Faşist cuntanın azgın saldırıları altında onun yarattığı olumsuz zemine müdahale etmek ve devrimi yeniden yükseltmek için olağanüstü zorluklara ve tehlikelere göğüs gererek başlayan bu süreç 15 Ağustos 1984'te bir dönüm noktasına ulaştı ve yeni dönemin ilk silahları bu tarihte sömürgeci-faşist cuntanın başında patladı.

15 Ağustos atılımı ülkede, Türkiye'deki bazı güçlerde ve dünyada tam bir şok etkisi yarattı. Bu devrimci saldırılar birçoklarına çılgınlık gibi geldi ve bunu bir intihar, sonu gelmeyecek bir macera olarak değerlendirdiler. Birçokları bu eylemlerin anlamını bile kavramakta güçlük çektiler. Faşist cuntanın iktidara gelişi ardından Avrupa'ya kapağı atanlar ve devrim defterini bir daha açmamak üzere **dürenlerin** bu eylemlere başka türlü yaklaşmaları beklenemezdi de. Oysa devrim şehitlerinin anılarına bağlılık bunu kaçınılmaz kılmaktaydı. Bu eylemler direniş şehitlerimizin anısını Parti geleneklerimize göre doğru yorumlamanın ve gereklerini yerine getirmenin soylu bir ifadesiydi. Onlar bizi 15 Ağustos atağına kaldıran temel güç kaynağımız idiler. Bu direniş, halka, Partiye, ideolojimize, tüm devrimci değerlerimize ve şehitlerimizin anılarına bağlılığın en soylu ve abideleşmiş ifadesinden başka bir şey değildi. Bu anlamda, 15 Ağustos, direniş şehitlerimizin; genelde tüm Parti ve özelde Diyarbakır zindan şehitlerimizin somutlaşmış bir ifadesi olarak değerlendirilmek durumundadır. Bu aynı zamanda, halkımızın büyük acılarını, yoksulluğunu, özlemlerini ve haklılığını dirence dönüştürme hamlesidir de.

Şehitlerimizin izinde yürüyen Partimiz, onların direnişlerine layık olma sorumluluğunu sürekli ve giderek güçlenen bir hamleye dönüştürmesini bildi. 15 Ağustos devrimci atılımının 1. yıldönümünün öngününde tüm ülke çapında yükseltilen görkemli direnişlerle Temmuz ayı, onların direnişe geçişinin 3. yıldönümünde kızıl bir aya dönüştürüldü. Kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına kadar tüm Kürdistan eylemlerle çalkalandı. Onlarca şehir merkezi ve yüzlerce köyde bir çığ gibi büyüyen devrimci saldırılarımız düşmanın elini kolunu bağlar ve onu tam bir acz içine sürüklerken, halkımız ve Partimiz kadroları, zindan şehitlerimizin ruhunu benliklerinde yaşatmanın onurunu yaşadılar. Ağustos atılımının 1. yıldönümüne kadar Partimiz görülmemiş bir saldırı ve direniş ruhuyla inanılmaz olanı gerçekleştirdi ve düşmanın yüzyıllardan beri halkımıza dayattığı ve 12 Eylül faşist rejimi altında daha da derinleşen yılgınlık, korku ve kaçış cuntanın 5. yılında yerle bir edildi. Tarihimizin en büyük silkinişi; cesaret kazanma ve düşmana boyun eğmeme olayı gerçekleştirildi. Düşmanın tam başarıya ulaştığını sandığı içte ve dışta işbirlikçilerinden her türlü desteği aldığı bir dönemde kafasına şimşek gibi inen bu eylemler halkımızın tarihinin en kahraman atılımlarından birisidir. Bu bir zaferdir.

Sömürgeci düşman, tarihinde ilk kez kendisi için böyle bir tehlikenin varlığını itiraf etmek zorunda kaldı. 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümünde düzenlenen Genel Kurmaylık Brifinginde Özel Harp Dairesi sorumluları kendilerini çıldırtan bu gelişmeleri tüm dünya önünde itiraf etmek zorunda kaldılar. 4 kişilik bir Parti birimimize karşı 40 bin kişilik tam teçhizatlı ordusuyla Ağrı Dağı'nı günlerce işgal eden sömürgeciler yoldaşlarımızın görkemli bir direniş sergileyerek şehit düşmeleri olayını kendileri için bir başarı olarak nitelendirecek kadar acz içindedirler. Yalnızca sömürgeciler değil, dünya kamuoyu da bu gelişmelerin Kürdistan tarihinde bir doruk noktası olduğunu itiraf etmek, gözlerini bu gerçeğe açmak zorunda kalmıştır. 15 Ağustos ve sonrası gelişmeler böylesine ulusal ve uluslararası etkilere yol açmış gelişmelerdir.

İşte direniş şehitlerimizin anısına bağlılık böylesi görkemli direnmeler ve gelişmelerle doruk noktasına çıkarılmış bulunuyor. Partimizin şanlı tarihine böyle bir halka eklemekle olumsuz, lanetli ve utanılası tarihimizi tersyüz edip, nihai zafer yolunda direniş tarihine dönüştürerek yenilmez kılma geleneği kökleşmiş oluyor. PKK partizanları, Diyarbakır zindan direnişçilerinden devraldıkları direniş bayrağını hergün daha da yükseltiyor ve bu uğurda şehitler zincirine yeni yeni halkalar eklemekten çekinmiyor.

Şanlı 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümüne gelindiğinde Ölüm Orucu direnişimizin dört şehidinin, M. Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşların anısına bağlılığın bir bedeli olarak 50'den fazla şehit vererek bu sonuçları yaratan Partimiz, bu atılımın şehitlerinin anısını da daha görkemli başarılara dönüştürmesini bilecektir. PKK'de somutlaşan baştan sona gerçek yaşamı temsil eden, direniş şehitlerinin bu ölümsüzlüğüdür. Devrimde zafer için sürekli güç kaynağımız da bu temeldir. Ölüm Orucu şehitlerimizin huzurunda tüm Parti şehitlerimizi böylesi bir ruhla anıyor, anıları önünde bir kez daha saygı ile eğiliyoruz.

***

Birinci Sayfadaki Haberlerin Devamı

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN İHANET YAŞAM OLANAĞI BULAMIYOR

diğer yandan da direkt ordu gücüyle devreye girerek sonuç almaya çalışmak istemektedirler. Düşmanın bu çabalarına karşılık yoğun bir araştırma ve devrimci faaliyet gösteren HRK savaşçıları, Temmuz-Ağustos ayları boyunca geliştirdikleri bir dizi eylem sonucu bu ajan yapıya ağır darbeler vurarak sömürgecilerin bir çok girişimini de sonuçsuz bıraktılar.

Temmuz ortalarında Ovacık'ta bir karakol baskını gerçekleştirildi. Baskın esnasında partizanlar kayıp vermezken, sömürgecilerden çok sayıda kayıp olduğu bildirilmektedir. Ovacık alanında operasyonları ve halka baskıları bizzat yürüten birliğin yerleştiği karakola yönelik bu eylemin gerçekleştirilmesi, halkta büyük bir coşku yarattı. Adeta bir zulüm merkezi haline getirilen bu karakolda asker sayısı yeni takviyelerle daha da arttırıldı. Özel eğitilmiş bir grubun da içinde bulunduğu bu birliğin halka yapmadığı işkence ve zulüm kalmadı. Devrimci gelişmelerin önü açılmak isteniyorsa, bu karakola yönelmek zorunlu hale geldi.

Gerçekleştirilen ani baskında düşmanın toparlanmasına bile fırsat verilmeden peş peşe patlatılan kurşunlarla 20'ye yakın askerin öldüğü, çok sayıda askerin de yaralandığı bildirilmektedir. Eylem sonrasında tüm silahlara el koyan partizan birliğinin rehin olarak yanına aldıkları bir yüzbaş ve asker halka işkence yapmamaları konusunda uyarıldıktan sonra serbest bırakıldılar.

Sömürgeciler daha bu yaralarını sarmadan bu kez yine Ovacık'ın değişik bir alanında gerçekleştirilen eylemde, 20 kişilik silahlı bir grupla bildiri dağıtıp sloganlar atılarak gösteri düzenlenmiş, ayrıca bir ajan da cezalandırılmıştır.

Tüm bu eylemler halkta büyük bir coşku ortaya çıkarırken, devrimcilere olan güveni daha da arttırdı. Yaşlısından çocuğuna kadar artık yörede herkes bu eylemleri ve sömürgecilerin içine düştüğü acizliği konuşur hale geldi.

Ağustos ayı içinde de yeni eylemler görüldü. Dersim merkezine bağlı bir köyde 2 ajan daha cezalandırılırken, Teşnêk köyü muhtarı da öldürüldü. Ağustos ayı içinde geliştirilen diğer eylemlerde ise 10'un üzerinde ajanın daha kurşuna dizilerek cezalandırıldığı haberleri gelmektedir.

Yine cezaevlerinde "Genç Kemalistler" örgütünün başını çeken Yıldırım Merkit'in kendisi gibi ajanlığı ve işbirlikçiliği geliştirme çabası içinde olan babasının da cezalandırıldığı söylenmektedir. Özellikle son dönemlerde eskiden beri yürüttüğü faaliyetlerine hız vermiş olan bu işbirlikçi-ajan çevresinde de işbirlikçi bir kesimi toplayarak halka baskı uygulamakta ve bir çoğunun da tutuklanmasına sebebiyet vermekteydi. Tüm uyarılara rağmen faaliyetlerini sürdüren bu kesimlere yönelik gerçekleştirilen eylemlerde A. Merkit'in yanısıra ajanlıklarıyla ün yapmış ve tümü de muhtar olan 5 ihbarcı daha cezalandırılmıştır.

Gelen haberlere göre, Eylül ayının ilk haftasında Nazimiye'de bir karakol baskını gerçekleştirilmiştir. Sömürgecilerin uzun zamandan beridir güç yığdıkları ve birliklerini yeni modern silahlarla donattıkları bu alanda gerçekleşen eylem, TC ordusunun zayıflığını bir kez daha gözler önüne serdi. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı karakol çevresinde yeni mevzilerin açıldığı ve herhangi bir saldırıya karşı karakolun hazır hale getirildiği; gece-gündüz sürekli olarak dört tarafında nöbetçilerin yer aldığı bu karakola karşı baskın gerçekleştirilmesine adeta mümkün değildir gözüyle bakılmaktaydı.

Bu nedenle gerek askerler ve gerekse subaylar karakolda kendilerini emniyette hissediyorlardı. Halka da yansıttıkları kadarıyla *"Apocular karakola yaklaşmaya cesaret edemezler"* diyerek, güvencede olduklarını sık sık tekrar ediyorlardı. Eylül ayının ilk günlerinde önlemleri daha da arttıran karakol komutanı *"ne olur ne olmaz Apocuların ne yapacakları belli olmaz"* diyerek askerlerini baskın konusunda sürekli uyararak, dikkatli olmalarını istiyormuş. Temmuz-Ağustos aylarında gerçekleşen yoğun eylemler karşısında birgün sıranın kendilerine de geleceğini bekliyorlar. Fakat karakol komutanı ve askerleri iyi mevzilendirilmiş bir yerleri olduğundan, sıranın kendilerine kısa sürede gelmeyeceğini tahmin ediyor ve buna göre kendilerini hazırlıyorlardı.

Önlemlerin daha da sıklaştırıldığı bir gece korktukları başlarına geldi. Bir partizan birliği gizlice karakolun çevresine gelip yerleşiyor ve ateş etmeye başlıoyr. Roketlerin, bombaların ve kurşunların patlama sesiyle ortaya büyük bir gürültü çıkıyor. Önce nöbetçiler vurulurken, ardından karakol komutanı ve çok sayıda asker öldürülüyor. Tüm silahlara ve askeri techizatlara el koyan partizanlar, taşıyamadıkları düşman malzemelerini de imha ederek kayıp vermeden geri çekiliyorlar. Baskın anında paniğe kapılan bir çok askerin ise, silahını atarak sakladığı görülmüştür. Bu bile Türk ordusunun "Kahraman Mehmetçik" diye şişirdiği askerin, silahını atacak kadar "kahraman" olduğunu göstermektedir.

* * *

GÖLE'DE DE HALK DÜŞMANLARI CEZASIZ BIRAKILMADI

alan bu ajan, kurulan bir pusu sonucu cezalandırılmış; böylece sömürgeciler de yörede bir dayanaklarını daha kaybetmişlerdir.

Yine 14 Ağustos günü bölgede ajanlığıyla ünlü olan İbrahim Karadağ adlı azılı bir halk düşmanı da cezalandırılmıştır. Halk üzerinde işkence uygulatan, mallarını gaspeden bu ajan, devletten de silah isteyerek kendisini korumaya çalışıyordu. Milis çete olarak da operasyonlara en önde katılan bu halk düşmanı, HRK güçlerince kurulan bir pusuda cezasını buldu.

Yine bu süre içinde Kars'ın Selim ilçesine bağlı Tuygün, Mırgil köylerinin ajan olan muhtarları ölümle cezalandırılmışlardır. İhtar edilen Göle-Sinot köyü muhtarı, Şaki köyü eski muhtarı ve daha bir çok ajan da, ya vazgeçmiş ya da evini terkederek metropole kaçmışlardır.

BOZOVA'DA İNTİKAM

9 SÖMÜRGECİ SUBAY KURŞUNA DİZİLDİ

rine de yoğun bir pasifikasyon geliştirilmeye başlandı. Ama uygulanan tüm yöntemler sonuç vermezken, kitlelerin kin ve öfkesi daha da artıyordu.

Eylül ayının ilk günlerinde, çevresi kum torbaları ile donatılmış mevzilerle sarılı olan garnizona yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Tam da sömürgecilerin moral kazanmak için yeni katliam ve saldırılara giriştikleri bir dönemde gerçekleştirilen eylem, ordunun moralini sıfıra indirirken, düşmana bir kez daha devrimci-direnişin boğulamayacağı gerçeğini gösterdi.

Kalabalık sayıda bir askeri birliğin modern silahlarla donatıldığı garnizona bir grup partizanın gerçekleştirdiği saldırı sonucunda çok sayıda asker ölü veya yaralı olarak safdışı bırakılırken, teslim alınan askerler arasında bulunan ve yörede baskı ve katliamların bizzat örgütleyicisi olan ve Özel Harp Dairesi tarafından görevlendirilen 9 subay bizzat halkın kararıyla kurşuna dizildi.

Yöre halkında büyük bir sevinç ortaya çıkaran bu eylem, aynı zamanda Mayıs ayında şehit edilen 5 PKK partizanının intikamlarının da sömürgeci düşmandan alınmasıdır. Sömürgecilerin, *"bir daha bu alana gelemezler. Bakın devletimiz güçlüdür"* dedikleri bir dönemde en seçme birliklerine ağır bir darbe indirilmesi direnişin gücünü gösterirken, alçakça katledilen her yoldaşımızın intikamının mutlaka hangi koşulda olursa olsun alınacağı gerçeğini adeta mühürlemiştir.

Hacı, Bawer, Hıdır, Faik ve Mehmet yoldaşların yükselttiği direniş bayrağı, bugün onların savaşa devam emri ile hareket eden yoldaşlarının elinde düşmana yeni darbeler vurarak yüksekler de dalgalandırılmaktadır. Yeni intikam eylemleriyle yükseltilecek olan direniş, yoldaşlarımızın uğrunda yaşamlarını feda ettikleri Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan gerçekleşene kadar aralıksız olarak sürecektir.

MARDİN, İDİL VE CİZRE'DE FAŞİST KOLLUK KUVVETLERİNE ÖNEMLİ DARBELER VURULDU

Henüz ayrıntılı olarak elimize ulaşmayan, bazı haberlere göre başta Mardin Tugayı olmak üzere, Cizre ve köylerinde çeşitli karakol baskını ve eylemler gerçekleştirilmiştir.

30 Ağustos'da Mardin Tugayına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde, partizanlar kayıp vermezken, sömürgecilerin ağır kayıpları olduğu bildirilmektedir.

Ayrıca aynı tarihte İdil'de de bir karakol basılırken, Selekun köyünde üs kurmuş olan bir operasyon birliğinin cephanesi ele geçirilmiş ve askerlerin tüm silahlarına da el konulmuştur.

Cizre'nin Bazift köyünde esir alınan iki asker silahlarına el konulduktan sonra serbest bırakılmışlardır. Alınan haberlere göre askerler birliklerine dönmeyip firar etmişlerdir.

15-16 Temmuz'da Cizre'de de yoğun eylemler yaşanmıştır. Şehir merkezine bombalı bir pankartın asılması ile başlayan olaylar, karakol baskını, gösteriler ve bildiri dağıtımı ile devam etmiştir. Karakol baskınında 1 yüzbaşı ve 1 asker ölürken, çok sayıda askerin de yaralandığı bildirilmektedir.

Yine Mardin'in Savur kazasında başka bir karakola düzenlenen baskında da çok sayıda askerin ölü ve yaralı olduğu; sömürgeci ordu sürüsünün büyük bir paniğe girdiği gelen haberler arasındadır.

* * *

İSVEÇ'TE İŞLENEN GERİCİLİK, OYNANAN OYUNLAR ve AÇIĞA ÇIKAN GERÇEKLER

Geçtiğimiz ay içinde basın-yayın organları, İsveç gizli polis örgütü SAPO'nun PKK üzerine hazırladığı bir raporunu duyurdular. Bilindiği gibi İsveç yönetimi emperyalistler arasında yapılan iş bölümü gereği Kürdistan sorunu ile ilgilenmekte ve bura üzerinde egemenliğini tesis etmeye çalışmaktadır. Bu nedenle planlarını alt-üst eden Ulusal Kurtuluş Mücadelemize daha baştan karşı bir tavır içindedir. Mücadelemizin yükseldiği son bir yıl içinde bu karşı tavrını daha üst boyutlara sıçratarak 15 Ağustos atılımının ardından; daha açık bir biçimde yüzünü göstermiştir. İsveç yönetiminin bu tavırlarının nedenlerinin izahına geçmeden önce, bu bir yıl içerisinde halkımıza karşı açıkça işlediği suçlara kısaca da olsa değinmekte yarar vardır.

18 Eylül 1984 günü İsveç polisi tarafından 6 yurtsever tutuklandı. 1 Ekim 1984 günü ise tutuklanan Kürdistanlılarla dayanışma amacıyla açlık grevine giren 6 yurtseveri daha gözaltına aldılar. PKK üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan 12 yurtsever, uzun bir süre tutulduktan sonra serbest bırakıldılar, serbest bırakılanlardan 8'i ise evlerinde hapsedildiler. Halen bu uygulamalar kaldırılmış değildir. Yurtsever Kürt Avukatı Hüseyin Yıldırım ise, ERNK'nin ilanı ile birlikte Bahar Atılımında somutlaşan örgütsel-eylemsel atağın Avrupa kamuoyuna tanıtılması ve halkımızın mücadelesine karşı sömürgeci-faşist Türk cuntasının "Özel Savaş Stratejisi"-nim teşhir edilmesi amacıyla düzenlenmek istenen ve çok sayıda basın-yayın ve ajans, organ muhabirinin katılacağı bir basın toplantısı öncesi, İsveç yönetiminin talimatıyla, gizli polis örgütü SAPO tarafından 21.5.1985 tarihinde Stockholm'de tutuklandı. Tutuklanmasının hemen ardından, yurtsever Kürdistanlıların Avrupa çapında yükselen eylemleri karşısında tutuklama gerekçesini bile çelişkili açıklamalarla izah etmeye kalkan İsveç yönetimi, 11 gün sonra serbest bırakmak zorunda kalmıştır. Ancak Av. Hüseyin Yıldırım hakkındaki soruşturma devam etmektedir ve ülke dışına çıkışı yasaklanmıştır.

Kürdistanlı yurtseverlere karşı bu tür vb. saldırılar devam ederken; çapı daha geniş olan yeni bir saldırıya daha tanık olundu. 15 Ağustos'un yıldönümü yaklaşırken, başta Türk basınında olmak üzere İsveç gizli kaynaklı sansasyonel bir haber, birçok yayın organında yer aldı. Svenska Dagbladet, Express vb. kaynak olarak SAPO'nun gizli araştırmalar neticesinde hazırladığı 1300 sayfalık raporu veriyor ve İsveç'in *"Apo'cular terör örgütüdür. Olaf Palme'ye suikast düzenlemek istiyorlar"* vb. görüşlerini yayınlıyorlardı.

Halkımızın öz iradesi ve önder gücü PKK'ye bu cepheden gelen saldırılar boşuna değildir. Hele hele bu saldırıların gerçekleştiği dönem, bunun arkasında yatan nedenleri açığa çıkarmaktadır.

Bilindiği üzere sömürgeler üzerinde ABD-AET'nin kamçı-şeker politikaları adeta bir nöbet değişikliği biçiminde uygulanır. L-Amerika, Avrupa ve Ortadoğu halkları bu politikaların yabancısı değildirler. Bu politikaların uygulanmasında emperyalistler kendi aralarında yaptıkları iş bölümü gereği her biri çeşitli ülkeler üzerinde, çok yönlü yatırımlarda bulunmaktadır. Bu taksimatın sonucunda, Kürdistan İsveç'in "özel ilgisine" maruz kalmıştır. İşte bu ilgi neticesinde tekelciliğin geliştiği ve pazar sıkıntısının çekildiği Kürdistan'ı kendisi için uygun bir pazar alanı olarak görmüştür. Bu planların bir gereği olarak çoktan beridir kapısını açtığı bir avuç "aydın mülteci Kürdü", Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan'a kastetmek üzere besiye çekmiştir. İsveç'in Kürdistan üzerindeki bu politikasını çok eskilere uzatmak mümkündür. O politikasının özü, işbirlikçi bir Kürt kesimi oluşturmaktı. Ve kendince, dökülecek nice kanlar pahasına, yükselecek bir ulusal kurtuluş mücadelesine basarak veya bölgedeki çatışmalı ortamların doğuracağı uygun bir olanağı değerlendirerek, kendi eliyle yarattığı işbirlikçi ajan bir Kürt kesimini halkımızın başına musallat edebilecekti. Nitekim, "kültürel özerklik" gibi reformist taleplerle ortaya çıkan bir kesim Ankara'dan, yola çıkıp Stockholm'e ayak bastığında evsahibi tarafından vaftiz edilerek, iyi biçimde halkımızın başına kondurulmak için hazırlanılmaya çalışıldı. Bağımlı bir ideoloji temelinde işbirlikçi bir siyasete sahip olan Kürt küçük-burjuvazisi, zaten buna karşı koyacak değildi. Aslında karşı koymasına da pek gerek yoktu. Çünkü kendileri için fark eden birşey yoktu. Sadece değişen eski işbirlikçilerinin yerine yenileri geçmiş ve bizzat emperyalist güçlere dayanma durumuna gelmiştir.

Bu planların bir gereği olarak Avrupa emperyalizminin alkışları arasında iktidara gelen 12 Eylül faşist cuntasından kaçan muhalifler yine, Avrupa emperyalistleri tarafından kapılar ardına dek açıldı. Doğrudan ABD'nin direktifleriyle çalışan faşist cuntanın kamçısından kaçan, daha bir adım atmadan takatı kesilen, devrimden umudunu tümden yitiren ve kapağı Avrupalara atan "solcular" üzerinde şeker politikasını uygulamak üzere İsveç vb. ülkeler devreye girdi.

İşte, 1980 sonrasında İsveç de Kürdistan'a yönelik politikasını bu esasa dayandırdı. Gerçekten de, halkımızın bağımsızlık mücadelesine gölge düşürerek karartmak isteyen karanlık amaçlılar hep, bu kuzey kutbuna daldılar. Dünyanın bu karanlık köşesinde halkımız üzerinde planlar çiziliyor, rollere uygun görevler dağıtılıyordu. Başlangıçta oldukça umutluydular. Halkımızın PKK önderliğinde başkaldırısını tarihteki isyanlarla mukayese ederek "fazla dayanamayacağına" inanmak istediler. Hatta PKK'lilere de el atıp "uslandırılmışlar" cephesine dahil edeceklerini sanacak kadar ileri gittiler. Ancak PKK'nin direnişte kesin karar kılması ve bizzat pratik adımlar atması sonucu, kuzeyden de şimşekler çaktı. Kürdistan halkının kan emicileri hain provakatörler ile Kürt gericiliği ve tasfiyeye uğramış Türk küçük-burjuva solu'nun birleşmesine yönelik, bu kutupta epey "hizmetler" görüldü. Bununla Türkiye için nasıl bir iktidar modeli hazırlanmaktaydı ve bunda İsveç'in fonksiyonu neydi?

Evet Türkiye için İsveç'te, İspanya, Arjantin tipi kaftan biçiliyordu. Diğer bir deyişle devrimci-yurtsever hareketleri bu zemine çekmeye çalışarak, eritip bitirme amaçlanıyordu. Böylelikle devrimle karşı-devrimi, emperyalizm adına uzlaştırıp devrime doğru yönelecek halk seli karşısında emniyet sübabı görevi görecek bir "demokratik hükümet" hazırlanmaktaydı. Aslında bu, devrimle karşı-devrimi uzlaştırma politikası çok çeşitli biçimlerde ve değişik alanlarda da uygulanıyordu. Anımsanacağı gibi, İstanbul'da ABD'nin özel uzmanları dahilinde yapılan "teröristlerin Rehabilitasyon"u konulu bir sempozyumda, TC'nin Adalet Bakanı Eldem de, cezaevlerinde bu yöntemi uyguladıklarını açıklıyor ve *"karıştır-barıştır yöntemi en etkili bir yöntemdir"* diyordu.

Açık ki Avrupa'da bu, çok daha inceltilmiş bir tarzda yürütülüyordu. Bunun yürütücülüğünü de emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı üstlenmişti. Kaçkın sol'dan cuntanın partilerine kadar emperyalizmin tezgahlarında dokunacak bu kaftandan, Rahşan hanımın deyimiyle "tabandan gelen" bir parti oluşturulacaktı. Amaç belliydi; 1988'lere tasfiye olmuş Türk ve Kürt küçük-burjuva sol'undan DSP ve SODEP'e kadar bahsedilen tipten bir alternatif hazırlanacaktı. Avrupa sosyal-demokrasisi daha önce de birçok alanda halkların başına bu dokuyu dokumuşlardı.

Evet, bu oyun Şili halkı üzerinde en iğrenç biçimiyle uygulandı. Pinochet başkanlığındaki faşist rejim, Şili halkına kan kusturmaktadır. Nice devrimci değerler amansızca imha edildi. Azgın baskı, koğuşturma, tutuklamaların sürdüğü bu ağır yenilgi yıllarında birçok sol örgüt Avrupa'ya çekilmek zorunda kalmıştı. Şili sol'unda da legalizm zaafiyeti epey etkindi. Sol, Avrupa'da bulunduğu bu yıllarda Avrupalı liberal bayların ilgisinden mahrum kalmadı. Üstelik Şili halkı, antifaşist bir halktı. Allende yönetiminde demokratik bir hükümet dönemi yaşamıştı. Hiç kuşku yok ki, elinden alınan bu haklar için kendi muhalif sesini yükseltecekti.

O halde baylarımız ellerini çabuk tutacak devrimle karşı-devrimi uzlaştırma çabalarını hızlandıracaklardı. 1984 yılı, Şili sol'u üzerinde de hummalı tasfiyeci çabaların sürdürüldüğü bir yıldı. 84'ün Şubat'ında KP, MİR, MAPU-OC, SP'nin üç fraksiyonu, Radikaller, Hıristiyan Solcular ve çok sayıda temel örgüt bir araya gelerek "Demokratik Halk Hareketi (MDP)"ni kurdular. Sol'un bir uzlaşma platformu olan on maddelik bir programda köklü dönüşüm sağlayacak maddeler mevcut değildi.

Kürdistan'da patlayan silahlar, tasfiyecilerin ve ağababalarının devrimi gömme umutlarını suya düşürdüler. 15 Ağustos Direniş ve saldırı atılımıyla tasfiyecilik pratik anlamda da darbe yedi. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm hesaplarını bozan PKK idi. Ağababaları ve uşakları kapıldıkları korkunç histeriyle "terörist PKK" diye feryat etmeye başladılar. İşte bu noktada, İsveç hempaları dizginsiz bir saldırıya geçtiler. Yine ilk devreye sokulan 20 yıldan beri TC'nin Ankara'daki inine girme aşkıyla yanıp tutuşan ve o kompleksin ruh haliyle kendisini 1988'lerde "Doğu"nun milletvekili olarak gören bir bayat sosyalist adama açıklama yaptırıldı. 18 Ağustos'da bayımız bir gazetede şöyle buyuruyordu: *"PKK terörist bir örgüttür"* buna yenileri eklenerek hep bir ağızdan adeta bir koro gibi *"PKK teröristtir. Terörist Kürtlerle terörist olmayanları ayırın"* demeye başladılar. Uşaklarına söylettiği sözleri ihbar olarak kabul edip, hemen ardından harekete geçen efendiler, PKK'ye, Kürdistanlı yurtseverlere karşı saldırılarını peşi sıra geliştirdiler. Bir taraftan saldırılar gerçekleştirilirken, öte taraftan da Ankara ile temaslar hızlandırılıyordu. Bilindiği gibi 84'ün sonuna doğru İsveç'ten çeşitli düzeydeki yetkililer Ankara'yı ziyaret etmişlerdi. Bu ziyaret esnasında TC ile İsveç yönetimi arasında ortak bela olarak kabul edilen "bölücülük" üzerine uzlaşmaya varılıyor ve ulusal kurtuluş savaşına karşı yeni komplolarda anlaşma sağlanıyordu.

Ne var ki, Kürdistan'da gelişen devrimci mücadele hergün biraz daha boyutlanarak; halkımızın ulusal birliğinin ifadesi olan ERNK'nin ilanını da sağlayınca, sözkonusu çevreler ellerini biraz daha çabuk tutma gayreti içine girdiler Avrupa turundan henüz yeni dönen, daha "yorgunluklarını" bile gideremeyen Ecevitler, ellerinde K. Evren'in özel mesajıyla davetlisi oldukları Olaf Palme'nin yanına gittiler. Bu daveti, Sosyalit Enternasyonalin 18-19 Haziran günleri İsveç'te yapılacak büro toplantısına, Enternasyonalin başkanı Willy Brandt'ın ve evsahibi Olaf Palme'nin ortak davetleri izler. Bu arada faşist cuntanın zindanlarında direnerek Kürt aydınının onurunu koruyan Av. Hüseyin Yıldırım tutuklanarak, TC'ye adeta bir jestte bulunuluyordu. Av. Hüseyin Yıldırım'a isnad edilen suç, PKK ile ilişkisi olabileceğidir. Yurtsever Avutakın basına yapmış olduğu açıklamadan öğreniyoruz ki, SAPO, soruşturmasında ilginç sorular sormaktadır. Örneğin *"Hain ve Provakatörlere ne yaparsınız?"* Evet, İsveç yönetiminin hain ve provakatörlere karşı halkların mücadelelerini bilmemeleri mümkün değildir. Fakat bu yurtsever Kürt aydınının deyimiyle, *"İsveç polisi cuntanın ihanet örgütünün korunmasını mı üstlenmişti? Görülüyor ki cuntayla açık bir benzerlik ve beraberlik vardır. Masum Kürdistan halkına bu düşmanlık neden? Çok kıymetli dostları Bay Ecevit'in bir ricası mı yerine getiriliyor?"* Evet, bunlar uzlaşmanın karşılıklı jestleriydi. Cuntanın başı K. Evren'le gerekli temaslar sağlanmıştı. K. Evren'le girilen pazarlık sonucunda, İsveç'in PKK'ye karşı yürüteceği düşmanlık karşılığında, İsveç'e Akkuyu Nükleer Santralinin ihalesi verilmiştir. Bu, tekelciliğe ulaşan, ama pazar darlığı çeken İsveç kapitalizmi için önemli bir yatırımdı. İşte bu pazarlık sonucunda varılan bu iğrenç mutabıklığı ört-bas etmek için, halkımızın önder gücü, öz iradesi PKK'ye karşı SAPO tarafından bu sansasyonel açıklamalara başvuruldu. *"Olaf Palme'ye suikast düzenlemek istiyorlar"*, *"Apo ilticası reddedildiği için bu yola başvuruyor"*, *"Apo'nun örgüt içindeki etkinliği azaldı"* vb. vb. daha bir çok iddiayla yer verilen rapor, basına dağıtıldı. Bununla da saldırılara yeni bir boyut kazandırılmaya çalışılıyordu. Böylece saldırıların ulusal önderin şahsında tüm bir halka yöneltetek pervasızlığını arttırmaktadır. "Terörist" dediğiniz PKK, tüm bir Kürdistan halkının önder gücü; Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ise, tüm bir halkın ulusal önderi durumundadır. Ve bu bugün tüm gerçekliğiyle de kanıtlanmış, artık inkar edilemeyecek düzeydedir. Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, PKK, Kürdistan halkı demektir. Halkımızın öncüsü bugün sömürgeci-faşist TC tarafından bile meşru görülmüş; O bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bugün PKK-ERNK-HRK tüm uluslararası platformlarda meşru bir hüviyet kazanmaktadır. Bizzat sizlerin de üyesi olduğunuz Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin de kararları bu yönlü olmuştur. PKK ve HRK'den Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi ve onun yürütücü güçleri olarak bahsedilmektedir. Bu da açıkça gösteriyorki, halkımız bu güçlerinin şahsında Avrupa ve dünya demokratik-ilerici güçleriyle bütünleşmiştir.

Peki halkımızla bütünleşmeyen kimdir? Ona "terörist" yaftasını kim takmak istiyor. Açık ki, başta faşist-Türk cuntası olmak üzere onun bölgesel ve uluslararası gerici muttefikleridir. İşte bu nedenle sizin halkımıza yönelik bu suçlamalarınıza şaşmıyoruz. Yoksa, sizler yanı başında, Avrupa zemininde bile, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve önder gücü PKK'yi selamlayan binlerce yurtsever Kürdistanlı emekçinin kitlesel eylemlerini söműrüyor musunuz? Demek ki bunlar hepsi "teröristir". O halde bu demektir ki, Avrupa, yüzbinlerce "terörist" barındırıyor.

Ama Afrika'da, Asya'da ve dünyanın her yerinde, zamanında gericilik aynı lügatı kullanmamış mıdır? Ancak siz biraz daha ileri gidiyorsunuz! Birkaç devrim kaçkını, ne idüğü belirsiz beslemenizi ilerici-demokrat olarak ilan ederek onlarla olan işbirliğinizi açıkça itiraf etmektesiniz. Bunun ne kadar korkunç bir alçaklık olduğunu ve Kürdistan halkının tasvip etmesinin mümkün olmadığını bilmelisiniz!

Evet, bugün PKK önderliğinde Kürdistan halkı, devrimci şiddet temelinde kendi savaşımını yükseltiyor. Halkımızın vatanına, canına, malına, insanlığına ve tüm değerlerine kastedenler bu savaşımın hedefidirler. Bu değerlere kasteden ise, halkımıza en azgınca saldıran, terörizmin en amansız biçimi olan faşizmdir. Evet, topraklarımızda terörizmi uygulayanlardan söz edilecekse, tüm insanlık bilir ki, bu terörizmi uygulayan K. Evren ve ordusudur. Tüm bu gerçekler ortada iken; gerçek teröristlere sahip çıkarak, halkımızın meşru ve haklı mücadelesinin öncülüğünü üstlenen PKK'yi "terörist" ilan etmekle ne kazanmaktasınız? Tarihe terörist ve faşist canilerle işbirliği yapanlar olarak geçmekten ve halklar tarafından lanetlenmekten başka ne elde edeceksiniz? Suratınızdaki demokrasi maskesi o kadar şeffaftır ki, artık tüm iğrenç oyunlarınızı ve gericiliğinizi gizlemeye yetmiyor. Tüm bu açıklama suçlamalarınız, Ulusal Kurtuluş Hareketimizin gelişimini engelleyebilir mi? Sömürgeciler gibi sizler de büyük bir yanılgıya düşmekten ve hayal kırıklığı yaşamaktan öte bir yere gidemeyeceğinizi bilmelisiniz.

Bu şantajlarla PKK'nin dize getirileceği sanılıyorsa; bu çok feci bir yanılgıdır. PKK, tarihinde hiçbir dönem şantajlara boyun eğmemiştir. Ve PKK, tüm bu komploları boşa çıkarabilecek güçtedir. Ve PKK gerçekliği, yıllara sığdırılan, yüzyılların birikimini bünyesinde toplayan bir halk gerçekliğidir.

Ve bu gerçek, faillere bugün sesleniyor; suçlu ayağa kalk! Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin vazgeçilmez bir ilkesi olarak, halkımıza karşı işlenen hiç bir suç karşılıksız kalmayacaktır. Halkımız bunlara gerekli cevabı bağımsızlık bayrağını yükseklerde dalgalandırarak vermekte ve vermeye devam da edecektir. Bu gerçeğin iyice kavranması ve kafalara adeta kazınması gereklidir. Ayrıca bu yazımızdan İsveç'te bulunan dürüst Kürdistanlı yurtseverlere de seslenmek istiyoruz.

Halkımızın yüce direniş iradesini şantaj ve komplolarla eğmeye çalışan bu gericiliğe karşı sesinizi yükseltiniz!

Halkımıza kasteden, yurtseverleri ihbar eden birkaç devrim kaçkını sefilin, ilerici-demokrat Kürtler olarak tanıtılmasına izin vermeyin! İsveç yönetimi ile Kürt gericiliği arasındaki bu işbirliğini ve iğrenç oyunlarını teşhir edin! Yükselen devrimci mücadelemizin haklılığından ve meşruluğundan aldığınız güçle; bu meşru hakkınızın önünde durmak isteyen, kendine sol veya yurtsever maske de takmış olsa tüm güç, çevre, parti ve kişileri teşhir ve tecrit edin!

★★★

Kürdistan'daki Mücadeleye İnanmayanlar...

Baştarafı Syf: 4'te

çocuklarımızı ancak biz okutabiliriz. Sizin bunları okutmaya hakkınız yoktur" vb. bir dizi konuşma yapıp gitmişler. Hemen aynı gün ihbar geldi ama komutan korktuğundan o gün gidilmedi. Ertesi gün köye yakın bir alana, gizlice helikopterle bir komando ekibi indirildi. Daha sonraki gün de jandarma bölük komutanı, üsteğmen, doktor, kaymakam, hemşire ve sihhiye bir er arabayla köye gittiler. Beraberlerinde işkence aletlerini de götürmüşlerdi. Bunlar o gün akşama kadar köylüleri 7'den 70'e işkenceye alıp gerillaların barındıkları yeri ve yöredeki "gizli mağarayı" soruyorlar, işkence yapıyorlar. Ama işe yarar hiçbir bilgi elde edemiyorlar. Akşam olunca işkenceye ara veren ekip tekrar dönüş için yola çıkıyor. Yolda arabaları arıza yapınca beraberlerindeki askeri reo, askerleri getirip bırakıyor ve ekibi almak için geri dönüyor. O esnada arabaya pusu kuran gerillalar bu faşist işkencecileri cezalandırıyorlar. Bunu "sağlık ekibi" olarak lanse eden devlet ise kimseyi kandıramaz; çünkü sağlık ekibi hiçbir zaman, üsteğmen, jandarma komutanı, kaymakam vb. devlet yetkililerinden oluşamaz.

Rütbeliler öyle korkuyorlar ki daha gün batmadan evlerine girip kapılarını kilitliyorlar ve emirleri de telsizlerle veriyorlar. Geceleri dahi uyumayıp sürekli nöbetlerin iyi tutulup tutulmadığını soruyorlar. Askerlere telsizle komut yağdırıp, *"nöbetçiler pusularına yatsınlar, nöbetçiler uyanık olsunlar, yatanı mahkemeye veririz, cezalandırırız"* vb. türünden tehditlerle güvenliği sağlamaya çalışıyorlardı. Askerler içinde zaten büyük bir hoşnutsuzluk vardı. Bunlardan gerillalara katılanlar da çok oluyor. Ben oradan ayrılana kadar 7 tanesi gönüllü, 3 tanesi de PKK sempatizanı olup birlikte silahlarıyla onların saflarına katıldılar. Askerler silahlarıyla gerillaların saflarına geçtiğinde devlet adeta temelinden çökmüş gibi moral bozukluğu ve yas havası görülüyordu. Karakolların etrafındaki çukur yerler mayınlanıyor ya da teneke bağlanıyordu. Korku ve panik had safhadaydı. Benim bulunduğum karakolun da bir ihbar üzerine basılacağını öğrenmiştik. Buraya büyük bir askeri güç yığıldı ve geceli gündüzlü tam 21 gün alarmda kaldık. İki tabur komando ve karakolun tüm mevcudu devriye gezerek, pusuya yatarak, arabaların lambalarıyla ortalığı aydınlatarak, projektörler kurarak bu kadar süre bekledik ama baskın olmadı. Tüm bunlar ne kadar çok korkulduğunu gösteren kanıtlardır.

Bugün öyle olmuş ki, Kürdistan'da hemen herkes komünistlikle suçlanıyor, işkence görüyor. Kimisi evini satıp göç ediyor, kimisi sokaklarda perişan sürünüyor, kimisi işkencelerde ölüyor, kimisi de açlık, sefalet ve yoksulluk içinde kıvranıyor. 12 Eylül paşaları, 3-4 yıldır başta olmalarına rağmen halka yararlı tek şey yapmış değiller. Ama her ne hikmetse 15 Ağustos 1984'ten bu yana doğu ve güneydoğu'daki köylere, hem de eşek yüküyle bile zor çıkılan yerlere yol yapmaya, elektrik, su, telefon getirmeye başlamışlar. Devlet tüm varlığını harcayıp bu alana daha iyi egemen olabilmenin çarelerini arıyor. Halk bu yolları ne için yaptıklarını çok iyi biliyor. Yine elektrik-su vb. şeyleri de mücadeleden duyduğu korku ve halkın gönlünü kazanma çabası olarak nitelendiriyorlar. Vatanımızdır dedikleri Kürdistan topraklarında bir gün bile rahat uyuyamıyorlar. Askerler gece boyu pusularda bekliyor, gündüz caddelerde çelik yelek ve çelik miğferler takıyorlar. Bir yerden bir yere giderken yan gözcü kolları oluşturuyorlar. Buraların yabancısı olduklarını, buralarda dolaşmaya haklarının olmadığını aslında her davranışları ve uygulamalarıyla bizzat kendileri ortaya koymaktadırlar.

Halk bugün 12 Eylül paşalarına sormaktadır; neden önceleri bu hizmetleri yapmıyordunuz? Çünkü şimdi bakıyorsunuz ki fakir Kürdistan halkı uyanmaya başlıyor ve bu devletten kendilerine hayır gelmeyeceğini kavrıyor ve tek kurtuluş yolunun halk savaşı olduğunu anlıyor. Son bir yıllık pratik ise bunu kanıtlamıştır. Ve sizler de bu gelişmelerden korktuğunuz için bize "hizmet" vermeye çalışıyorsunuz.

Cunta halkın bunu söyleyeceğini iyi biliyor ve korkuyor. Çünkü halk, artık yavaş yavaş uyanıyor, işkenceden bıkmış-usanmış, artık böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyor.

Son bir yılda binlerce karakol basıldı, binlerce silah götürüldü, binlerce asker ve rütbeli vuruldu. Kürdistan'da mücadelenin geliştiğine inanmayanlar buna ne diyorlar acaba? Bazıları diyor ki, asker halk çocuğudur vurulmaz. Evet halk çocuğu olduğunu gerillalar da biliyorlar. Zaten geldikleri zaman askerlere bağırıyorlar, *"siz halk çocuğusunuz bize ateş etmeyin, biz sizi vurmuyoruz, bizim sizinle bir alıp vereceğimiz yoktur. Rütbelileri bize teslim edin. Siz kimin için, kimin toprağında savaşıyorsunuz? Gelin bizim saflarımıza katılın bu düzeni birlikte yıkalım. Yıkalım ki, hem Türkiye proletaryası ve halkı, hem de Kürdistan halkı kurtulsun. Amerikan düşüncesini savunan bu sömürgeci devletten hesap soralım. Bu devlet size de zulüm ediyor, bizlere de. Bizi de yoksulluk ve fakirliğe, sefalete sürüklüyor, sizleri de. Bunun için gelin bizim saflarımıza birlikte savaşalım. Veya kendi saflarınızda bu devlete karşı savaşın. Yeterki bu düzene maşa olmayın, piyon olarak bize karşı savaşmayın."* Bu çağrıya kulak vermeyen bu düzenin sadık uşağı olan milliyetçi düşünceyi savunanlar direk gerillalara ateş ettikleri zaman, ateşin geldiği yeri gerillalar da tarıyor ve oradakileri vuruyorlardı. Ateş etmeyenlere ise hiç dokunmadan karakola girip silahları alıyor, rütbelileri vurup gidiyorlardı. Bunların hepsini gözümle gördüm. Eruh karakolunda tüm silah ve cephane gerillalar tarafından alınmıştı. Subay ise tuvalete gizlenip hayatını kurtarmıştı. Gerillalar aramalarına rağmen bulamamışlardı. Yine Milli Karakolu basıldığında astsubayın biri vurulmuş, diğeri de çeperden atlayıp koşarken bir kolunu kırmış, bir gözü de kör olmuştu. Buna rağmen hala kaçmaya çalışıyordu. Karakolu olduğu gibi gerillalara teslim etmişti. Buna benzer daha sayısız olay da vardır.

Palazlanmış devlet bir de Kürdü Kürde kırdırma yöntemini kullanıyor. Bir yandan bilgi toplayıcı olarak Kürt askerleri seçip bu alana gönderiyorlar. Bir yandan da Kürt köylülerine silah dağıtıyorlar. Silah almayanlara işkence ediyorlar, zorla veriyorlar. Bugün yaklaşık her köye azami 50 silah verilmiş durumdadır. Köylüleri tehdit edip *"senin nöbetinde gerillalar köye gelirse ve görenler gelip haber verirse işkencede seni öldürürüz"* diyerek bazı işkencede öldürülenleri gösteriyorlar ve *"akibetinizin onlar gibi olmasını istemiyorsanız dediğimizi yaparsınız"* diyorlar. Bu görevi iyi yapanlara ise para vereceklerini, rahat yaşama kavuşturacaklarını vaadederek köylüleri kandırmaya çalışıyorlar. Yine MİT'lik yapıp da gerillalar tarafından cezalandırılan bazı aile çevrelerini örnek gösterek, *"gerillalar bir gün sizi de böyle vuracaklar; onun için gelin devlete yardımcı olun ki bunları ortadan kaldıralım"* diyorlardı. Basında "Köy Korucuları" olarak geçen şey böyledir. "Köy Korucu"su falan değil gerillaların mücadelesini engellemek için silahlandırılmış, zorla silah verilmiş, bazıları da gönüllü uşaklık yapmak için silah almış olan köylülerdir.

Askerlik sürem boyunca daha nice olaylara ve uygulamalara tanık oldum. Ama şimdi bunların hepsini anlatma olanağım yoktur. Baskı ve zor koşullarında yaşıyoruz. En ufak bir açık verirsek hayatımız tehlikeye girebilir, onun için şimdilik burada konuşmamı kesmek istiyorum. Baştan da belirttiğim gibi ben PKK'nin siyasi görüşünde değilim. Ama bir demokrat ve ML düşüncelere sempati duyan insan olarak bu eylemleri canla başla destekliyorum. PKK'li arkadaşlarla da konuşma-tartışma olanağı bulabilirsem çok sevineceğim. Şimdi ekonomik nedenlerle başka alana gitmek zorundayım. Ama oralarda da ilişki kurmaya çalışacağım.

Bizlerin şimdilik mücadeleye katılma olanağımız sınırlıdır. Onun için **"mücadele verenlere ne mutlu"** diyorum.

***Selam Bağımsızlık Mücadelesi Verenlere!**
***Selam Proletarya Mücadelesinde Şehit Düşenlere!**
***Selam İhtilalcı Güçlere!**

Mutki Direnişi ile İlgili Rapor...

Baştarafı Syf: 18'de

ikinci nokta ise, solumuzda yani batı tarafımızda 10-12 m. mesafede bulunan tek asker idi.

Son çıkışımızı yapmak için tekrar H... arkadaşı uyarıp iki noktayı da göstererek, subayların olduğu grubu vurmayı ben üstlendim. İkinci noktadaki askeri ise H... arkadaşın vurmasını söyledim. Benim vurmaya başlamamla beraber H... arkadaş da kendi hedefine vurup hemen beni takip edecekti. Ve yönümüz vadiden yukarıya yani doğuya olacaktı.

Saat 1^{30}-2^{00}'ye yaklaşıyordu. H... arkadaşın 3-4 adım ilerisinde işaret vererek, otomatikle benden tarafa olan ilk astsubayı 4-5 el ateş ettikten sonra o aşağıya yuvarlandı. İkinci astsubay da onun arkasındaydı, o da açığa çıkınca hemen ona da 4-5 el ateş ettim, o da aynı şekilde aşağıya doğru yuvarlandı. Biraz daha ilerleyip taşın arkasındaki üçüncü kişiyi de gördüm. Tam taşın üst kısmına kaçmaya çalışıyordu ki, ona da sırtından bir kaç el ateş ettim. Fakat o, ayakta olmadığından aşağıya yuvarlanmadı, üstte kaldı. İki astsubay vadide akan suyun yanına kadar yuvarlanmışlardı. Hemen iki astsubayın üzerini aradım, birinden telsiz diğerinden ise bir tabanca iki dolu MP-5 şarjörü alıp, etrafa baktım silahları yoktu, vuruldukları yerde kalmışlardı.

H... arkadaşa dönüp baktım ki arkamda değil. Hafif sesle bir kaç kez seslendim, ne kendisi görünürlerde vardı, ne de sesini duydum. Ben de su içerisinden gizlice yürüyerek üçüncü çemberi de aştım. Vurup kaçmamızla beraber düşmanda büyük bir panik havası görüldü. Askerlerin ve sivillerin kimisi rastgele sağa-sola kaçıyor, kimisi bağırıp-çağırıyor, kimisi yerinde çıt çıkarmadan dona kalıyordu. Bu kargaşa ortamı ben çemberlerden çıkıp, 100-150 m. uzaklaşıncaya kadar devam etti. Ardından ölü bir sessizlik başladı.

Çatışma alanından ayrı bir yöne doğru giden H... arkadaş Mutki alanında 10 gün kadar kalıp çatışmanın durumunu ve Mahmut (Cihan) arkadaşın şehit edilişini şöyle öğreniyor:

İlik karşılaşmadan sonra biz Mahmut arkadaşın yanından ayrılırken, düşman gücünün tüm dikkati bizim üzerimize çekiliyor ve peşimizden geliyor. Arkadaşın yerini farketmeden geçiyorlar, aradan 3-4 saatlik bir zaman geçiyor, başka bir grup asker (10-12) bir astsubayın denetiminde gelip olayın ilk çıktığı alanı kontrol ediyorlar. Bu ara Mahmut arkadaşı ardıçın içinde farkediyorlar. Önce arkadaşa "teslim ol" çağrısı yapıyorlar. Arkadaş da yanındaki silahı onlara doğru fırlatıp *"teslim oldum, yaralıyım"* diyor. Bunun ardından askerlerle astsubay arkadaşa yanaşıyorlar, bu esnada Mahmut arkadaş savunma elbombasının pimini çekip ardıç ağacının arasından kolunu çıkarıp fırlatıyor. Daha fırlatma esnasında bir asker bomba atıyor deyip diğerlerini uyarıyor ve kendilerini yere atıyorlar. Bombanın patlamasıyla astsubay ve iki asker yaralanıyor. Onun ardından arkadaşın üzerine yürüyüp sayısız mermileriyle arkadaşı delik-deşik ediyorlar. Ve böylece Mutki'deki ilk şehidimizi veriyoruz. Arkadaşın cesedini Baykan'ın nahiyesi ziyarete (Veysel Karani) götürüyorlar, gerisini bilemiyoruz.

30 Nisan-1 Mayıs Mutki direnişimiz böylece bir değerli yoldaşımızın şehit edilmesi, düşmandan ise, 2 astsubay, 1 çavuş, 1 onbaşı ve 1 erin ölü, 1 astsubay ve 6 askerin yaralanmasıyla sonuçlanıyor.

Devrimci Selamlar
Delil/ 1 Haziran 1985

Ağrı Direnişini ve Kahramanlarını...

Baştarafı Arka Sayfada

sonra tavır alıp gerekeni yapmaktan çekinmediğimiz bu olumsuzlukların bir ürünüdür.

İşte, yeni dönemde bu iç engeli ve olumsuzlukların yarattığı zararları bertaraf etmek ama esas olarak da mutlaka direnilmesi gereken bu alanda direnmeyi yükseltmek için adeta Eruh ve Şemdinli atılımını birinci yıldönümünde ve daha üst bir düzeyde yeniden yaşatan bir atılıma Ağrı'da tanık olduk. Atılımın kahramanları bir avuç da olsalar gerçekten tarihe yakışır bir rol oynadılar. Tüm yaz boyunca burjuva basını onların eylemleri ile çalkalandı. Onlar, ABD'ye kendi vatandaşlarını "Doğu"ya göndermeme kararını aldırma da dahil, Ağrı Dağı'nda emperyalizmin ajan faaliyetlerinin geliştirilmesini geçici de olsa durdurdular. 40 bin kişiyi aşkın en son teknikle donanmış sömürgeci ordulara tüm dağın kuşatma altına alındığı "Poyraz Operasyonu"na rağmen, Parti militanları kahramanca direnişlerini sürdürdüler. Sömürgeciler tüm bu ordularıyla yine de 4-5 kişilik partizan grubuna güçler yetmiyormuşçasına İran'dan da destek istediler. Eğitilmiş yeni komando birliklerini seferber ettiler ama direnişi yine de sökemediler. Bu kez doğa güçlerinden yardım istemeye başladılar; göçebeleri dağdan zorla indirterek Partizanları aç-susuz bırakma yöntemine başvurdular. Dağın zirvesindeki buzullara girildi. Üç ayı bulan bir süre boyunca sömürgecileri peşlerinden koşturan bu yiğit Partizanlardan üçü, son nefeslerine kadar kahramanca sürdürdükleri direnişlerinden ancak uzaktan toplar ve uçaklarla bombalanarak koparılabildiler. Yoldaşlarımız 40 bini aşkın sömürgeci orduyu acz içinde bırakarak onurlu bir şekilde şehit düştüler. Bu çatışmada, düşmanın o kadar gücüne rağmen yoldaşlarımızı ağır kayıplar verdirmiş, 1 yüzbaşı, 1 assubay ve 7 er olmak üzere toplam 9 askeri öldürürlerken, sayısızda yaralı verdirmişlerdir, ama bir yandan onlar şehit edilirlerken diğer taraftan direniş yükselmeye devam etti. Dağın dibindeki Doğubeyazıt tugayı partizanlarca basılarak silahsızlandırıldı. Ağrı'da birkaç askeri birim imha edildi. Şehir merkezine Cephe Bayrağı asılarak bildiriler dağıtıldı. Ve direniş halen hızından hiçbir şey kaybetmeksizin derinleşip sürmektedir. Evet, onbinlerin 30'larda başaramadıkları başarılmış; katledilmelerinin intikamı sınırlı da olsa alınmış; Partiye dayatılan provakasyon burda da ezilerek Parti önderliğine duyulan güven yeniden pekiştirilmiş ve bölgenin mert ve yiğit insanlarının ulusal direnişimizde yerlerini zamanında almaları sağlanabilmiştir.

Ağrı Dağı'nın zirvesinde yeni bir direniş destanı yazarak ölümsüzleşen Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşlar yaktıkları direniş ateşi ile birlikte sonsuza dek halkımızın yolunu aydınlatan birer ışık olacaklardır. Bu direniş kahramanlarından ikisi olan Mehmet ERTÜRK ve Fuat ASLAN yoldaşlar, Hareketimizin ilk ortaya çıkışı ile birlikte saflara katılmış, kendi yörelerindeki faaliyetlerde en önde yer almış, faşistlere ve sömürgecilere karşı kıyasıya bir mücadele içinde pişmişlerdi. Faşist cuntanın iktidarı gaspetmesi ardından tutuklanarak aylarca en ağır baskı ve işkenceler altında tutulan Fuat ASLAN yoldaş, Erzurum cezaevinde de direnişi sürekli ayakta tutmuş, tahliye edilmesi ardından yeniden Hareketle ilişkiye geçerek yeni dönem direnişinde yeralmıştır. Yıllarca dağlarda direnişin ateşi içinde yoğrulan Fuat yoldaş, 15 Ağustos eylemlerine katılma onuruna da erişmiştir. O, içeride ve dışarıda ortaya koyduğu bu nitelikleri ile Partimizin kahraman direnişçi geleneğini daha da yüceltme soylu görevini başarıyla yerine getirmiştir. Mehmet ERTÜRK yoldaş da yıllarca sömürgeci zindanlarda kalmış, boyuneğmez tutumu ve direnişiyle sömürgecilerin boy hedefi haline gelerek idam cezasına çarptırılmıştır. Ancak cezaevinden kaçmayı başararak yeniden mücadele alanlarına dönmüş ve şanlı 15 Ağustos eylemlerinde sorumlu düzeyde görevler almıştır.

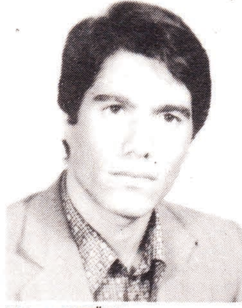
Şanlı Ağustos atılımının 1. yıldönümünde Onların Ağrı doruklarında yaktıkları direniş meşalesi tarihimizin en şanlı sayfalarından birisidir. Muhtaç olduğumuz güç kaynaklarının en başında yer alan bu direniş ve şehitlerin anısına bağlılık nihai zafere olan inancımızı daha da pekiştirmiş. Onlar devrimci direnişte cesaretin, fedakarlığın, emek ve devrimci çaba kahramanlığının en seçkin örnekleri olarak belirgin bir yer edinmişlerdir. Bu yoldaşlarımızın şahsında **Mahir CAN**'dan başlayıp, **Kazım DEMİRTAŞ** ve **Ercan KILIÇ** yoldaşlara kadar uzanan Kars-Ağrı bölgesi şehitlerimizin anılarına bağlılık en derin bir biçimde ortaya konulmuş bulunmaktadır. Onlar, aynı zamanda talihsiz bir doğa felaketi sonucu kaybettiğimiz, mücadelemizin değerli üyelerinden **Yaşar ORGAN** yoldaşın da anısını böylece yaşatmış oldular.

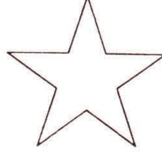
Ağrı Dağı direniş meşalesi sürekli yanacak ve şehitleri bağlı kalınması gereken en temel ve gerçek yaşayan değerler olarak Parti ve halk yaşamımızda önder kalacaklardır.

***

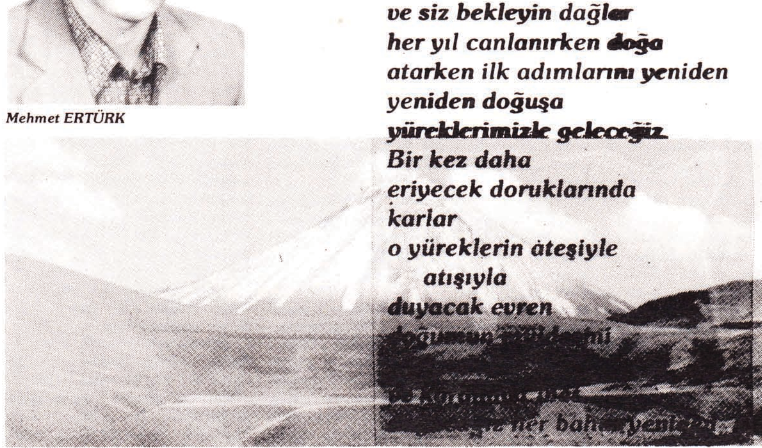
AĞRI DİRENİŞİNİ VE KAHRAMANLARINI SAYGIYLA SELAMLIYORUZ

15 Ağustos şanlı atılımının 1. yılını geride bırakmaya hazırlandığımız günlerde bu atılımın bir doruk noktası olarak direniş bayrağını Ağrı Dağı'nın zirvesinde dalgalandıran PKK Partizanları, Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşlar, ortaya koydukları destansı direnişle eski isyan merkezi Ağrı'da isyan ateşini yeniden alevlendirdiler. Yolaçtıkları gelişmelerle yoldaşlarımız bugün ile geçmiş arasında yıkılmaz bir köprü kurarak tarihimizin isyan geleneğini modern temellerde ve çağdaş bir içerikle yeniden canlandırdılar. Onların yarattıkları bu köprüden geçmişe uzanarak tarihimizden bazı dersler çıkarmak yoldaşlarımızın sergiledikleri direnişi ve yolaçtıkları gelişmeleri daha iyi kavramamızı sağlayacağı gibi, günümüz mücadelesine de ışık tutacaktır.

Mehmet ERTÜRK

Fuat ASLAN

Ahmet Ali ÖZ

Partimiz modern ulusal direniş hareketini başlatırken tarihimizi doğru bir tarzda ele almaya ve bunu günümüzün gerçekleri ile bütünleştirmeye önem vermiştir. Halkımızın direnme mirasına doğru sahip çıkıp onu doğru temellerde değerlendirerek Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişimine katık etmiştir. Direnişin tarihte kendisine has biçimleri olduğu bilinciyle hareket ederek geçmiş isyanları bu bakış açısıyla ele alıp yorumlamıştır. Düz bir mantığa düşmekten sakınmıştır. Direnme ve teslimiyet olguları doğru değerlendirilmek zorundadır. Tarihte neyin direnme neyin teslimiyet olarak değerlendirilmesi gerektiğine çok iyi dikkat etmek gerekmektedir. Kürdistan tarihi çeşitli dönemlerde patlak vermiş seri isyanlara tanık olmuştur. Bu isyanlar içinde oluştukları özgül koşullar çerçevesinde değerlendirilerek ne tam bir inkarcılık ve ne de onları abartma gibi yanlış anlayışlara düşülmemelidir. Bu isyanlar sınıfsal temellerine oturtularak, bu temelde değerlendirilmek zorundadır. Tarihimizde direnmelerin feodaller önderliğinde gerçekleştiği ve yine bu önderliğin yetmezliklerinden dolayı sürekli yenilgiye gittiği bilinmektedir. Ancak sonuç ne kadar vahim olursa olsun, feodaller önderliğinde de gerçekleştirilmiş olsalar bu direnmelere sahip çıkmak gereklidir. Elbette ki bu sahip çıkma onların yanlışlık ve yetmezliklerini gözardı etmek anlamında değildir. Aksine, onların direnişçi yönlerine sahip çıkılırken yetmezlikleri ise mahkum edilmeli, gerekli dersler çıkarılmalıdır. Bu yapılmaksızın geçmiş direnişlerden bugün geliştirilen mücadelenin gelişimine hizmet edecek dersler çıkarmak sözkonusu olamayacaktır.

Yukarıdaki bakış açısı ile değerlendirildiğinde, yakın tarihimizde Türkiye Cumhuriyeti'nin modern giysilerle Kürdistan'ı yeniden işgali sürecindeki direnmeler meşrudur. İdeolojik, siyasi, sosyal ve toplumsal ortam ne kadar geri olursa olsun, direnmelerin haklılık ve gerekliliği tartışılamaz. Ortaçağdan kalma sosyal güç ve ideolojilerin bu direnişleri doğru temellerde geliştirmedikleri, ulusal boyutlara ulaştıramadıkları, çıkmazlara ve yenilgiye sürükledikleri bilinmektedir. Ama bu özellikleri ve yine bunların daha sonra teslimiyete düşmeleri ve hakim ulus egemen güçleri ile bütünleşmeleri bu direnişlerin olumlu yanını ortadan kaldıramaz. Eski toplum temelinde ortaya çıkan ve Hakkari'den Ağrı'ya kadar yayılan 1921 Koçgiri, 1924 Hakkari, 1925 Palu-Genç-Hani, 1930 Ağrı ve 1938 Dersim isyanları bu konum çerçevesinde ele alınmalıdır. Bu isyanlar sürecinde karşıdaki düşman gücün modern karakteri, direniş önderliğinin ise, geri sınıf ve tabakalarla temsil edilmeleri anlaşılır bir durumdur. Fakat bu gerçeğe rağmen, bazı güçlerin, üstelik devrimcilik adına yola çıkarak, bu önderliklerin ezilmesini alkışlamalarının anlaşılır hiçbir yanı yoktur. Türk egemenlerinin azgın ulusal imha siyasetinin ve bu siyasetin bir gereği olarak uygulanan vahşi uygulamaların ilericilik adına savunulması bir yana, ancak ve ancak barbarca olarak değerlendirilebilirler. Bu uygulamalar bir soykırım hareketinden başka birşey değildir.

Kendi egemenleri tarafından ihanete de uğramış olsa, Kürdistan halkının maruz kaldığı ulusal ve toplumsal baskıyı, gerilik ve yokoluş sürecinin bu baskılarla bağlantısını ortaya koymak gereklidir. O günden bugüne oluşturulan çarpık yapı; hatta uluslaşma ve sınıflaşmadan uzaklaşma, kısacası, kimliğini yitirmeyle yüzyüze gelme olguları bu nedenlerden kaynaklanmaktadır. Bu anlamda, günümüzün doğru yorumlanması tarihle çok sıkı bir bağlantı içinde olmayı zorunlu kıldığı gibi, varolan mevcut somut gerçeklerimizde bu yorum, yansımadan da öteye, geçmişin gerçekliklerine bağlıdır. O halde, modern ulusal kurtuluş teorisi ve pratiğini geliştirirken doğru tarihi temel en az güncel somut gerçeklerimiz kadar üzerine basıp yükseleceğimiz zemini teşkil eder.

Yakın geçmiş isyanlarının bir özelliği; zaman, mekan ve ideolojik boyutlarının farklı gelişmesidir. Bu biraz da düşmanın başarılı kıldığı bir husustur. Her isyan adeta mahalli olmaktan öteye gidememiş, farklı zamanlarda patlak veren bu isyanları tek tek ezmek düşman için kolay olmuştur. Hatta kendi aralarında dayanışmaları bir yana, bölgeler birbirlerine karşı kullanılarak isyanlar ezilebilmiştir. Bu durum çok iyi bilince çıkarılmak zorundadır. Bununla birlikte, düşman müdahalesinin rolü kadar geri toplumsal-ideolojik yapının da yenilgideki payını ve daha sonraki alabildiğine karanlık ortamın doğuşundaki yerini hiç bir zaman unutmamak gereklidir. Eğer bu gerçekler iyi bilince çıkarılırsa, o zaman , Partimizin temsil ettiği sınıfın tarihi rolüne uygun olarak ülkemizin ulaşabildiği tüm alanlarında dengeli, eş zamanlı ve merkezi ideolojik-politik bütünlüklü bir hareketi oluşturmasının büyük önemi ve bunu neden çözümleyiciliğinin en önemli faktörü olarak ele aldığı anlaşılır. Özellikle de, diğer parçalardaki kişisel, aşiretsel ve bölgesel çıkarları aşmayan ve milli niteliği tartışma götüren gelişmeleri yoğun olarak hala yaşadığımız günümüzde, hareketi ulusal çapta geliştirmenin önemi bir kat daha artmaktadır. Partimiz PKK'nin daha ortaya çıktığı ilk andan başlayarak Kars'tan Antep'e, Dersim'den Hakkari'ye kadar ülkemizin her alanına en devrimci bir ideolojik bütünlük içinde temellerini atması ve bu temelde tarihimizin ve onun sürekli yaşattığı bölüp parçalayıcı ortaçağ kalıntılarının etkinliklerini boşa çıkartması çok büyük bir öneme sahipti ve Partimizin izlediği yol da bunu sağlama temelinde olmuştur. Öyleki, geçmişte ve bugün yenilgilerin en önemli bir nedeni olarak, parçalanmışlığın, zamansızlığın ve daha da kötüsü, birbiri aleyhine kullanılmanın daha başından önlenmesi için en önemli tedbir de buydu. Düşman da bu gerçeğin bilincinde olduğu için dir ki, bu tedbirleri boşa çıkarmayı hedeflemekte ve mevcut olumsuzlukları daha da derinleştirmek istemektedir. Sömürgeciler, Kars ve Ağrı'yı izole etmeye, diğer bölgelerle bağlantısını koparmaya çalışırken; çevre alan diye adlandırdıkları sınır ve Türkleşmeye yatkın sınır kesimleri metropole ve Avrupa'ya taşırmaya; Hakkari'yi Ortaçağın en karanlık yapıları içerisinde tutmaya çalışmakta ve bu konuda provakasyon da düşmanla işbirliği içinde Kuzey ve Güney kesimlerini biribirinden ayırmayı, tecrit etmeyi hedeflemektedir. Amaç, gelişen mücadelenin Kuzey'i etkilemesini ve burada kökleşmesini engellemek ve onu Güney'de ablukaya alarak boğmaktır. Bu politikanın daha başından dikkatle yürütülecek bir taktikle boşa çıkarılması devrimci gelişmeyi sağlayabilmek açısından son derece büyük bir önem arzetmekteydi.

İşte Partimiz 12 Eylül faşist sömürgeciliğine karşı yenilgiyi önlemek ve yeniden direnişi yükseltmek için hem tarihten ve hem de kendi yakın geçmişinden gerekli dersleri çıkarıp, Hakkari başta olmak üzere Orta Kürdistan'a gereken ağırlığı daha yetkince vermek; yurtdışına savrulan emekçileri devrimci gelişmenin odakları haline getirmek; üzerinde özel savaşın en çok geliştirildiği çevre bölgelere nefes aldırmak ve diğer parçalardaki gelişmeleri uygun yedekler haline getirerek rollerini yeri yerince oynamalarını sağlamak biçiminde bir taktik rota izledi. Bu taktiğin ne kadar isabetli olduğu ve ne kadar olumlu gelişmelere yol açtığı, TC önderliğindeki tüm iç ve dış gericiliğin saldırılarının boşa çıkartılarak 15 Ağustos atılımının gerçekleştirilmesinden

Mehmet ERTÜRK ve Mehmet AĞASLAN yoldaşlar silah arkadaşlarıyla...

açıkça anlaşılmaktadır. Öyle ki, bu atılım süresince mücadele yalnızca belirli alanlarla sınırlı kalmayarak ülkemizi bir baştan diğer başa hızla yayılan bir yangın misali sarmış, içte ve dıştaki tüm halkımız tarafından coşkunca karşılanarak desteklenmiş, bölgeleri biribirinden tecrit eden yapıya önemli darbe vurularak mücadele etrafında kenetlenme yaşanmış, özel savaşın her türlü dayatması boşa çıkarılarak direnişin egemenliği sağlanmıştır. Atılımın 1. yıldönümüne gelindiğinde mücadelenin daha da boyutlanarak tüm ülkede boydan boya direnişin çalkantılarının yaşanması da tarihimizin ihtiyaç duyduğu gelişmelerin ilk defa sağlanması gerçeğini ortaya koymaktadır.

Ağrı Dağı'ndaki direnişi de bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. Geçmişte birçok direnmeye tanık olmuş ve devlet kurmaya kadar gitmiş olan Kars-Ağrı bölgemizde en son patlak veren 1930 direnmesinin yenilmesinin kaynağını elverişsiz dış ortam, İran ve TC ordularının birleşmesi, Kürdistan'ın genelinde direnmelerin ezilmesi ve yalnızca uç bölge ile sınırlı kalması gibi objektif nedenlerde aramak gereklidir. Bu yenilgiye rağmen bu bölgemiz ulusal niteliklerini korumayı başarmış olan ve bunu hep canlı yaşayan mert ve yiğit insanların diyarı olarak kalmaya devam etmiştir. Elbetteki modern ulusal direnişten Kars ve Ağrı da payını almalıydı. Başlangıçtan beri Partimizin oluşumuna ve mücadele çağrısına coşkuyla katılmış olan bu bölge, Sovyetler Birliği'ne sınır olması nedeniyle emperyalizm açısından taşıdığı büyük önemin de eklenmesiyle sömürgecilerin en çok hakimiyet kurdukları ve işbirlikçiliği ve ajanlaşmayı en çok geliştirdikleri bir alandır. Böyle bir yapıya müdahale edildiğinde çok büyük olumsuzluklarla karşı karşıya gelineceği açıktır. Nitekim düşmandan kaynaklanan olumsuzluk ve engellemelere ek olarak, bugün de Hareketimize karşı savaş yürüten provakasyonun burada Partiyi işlemez duruma getirmek için daha ilk adımlarla birlikte birçok olumsuzluk tohumunu ekmesi sözkonusudur.

Bizzat provakasyonun elebaşılarının öncülüğünde, kişiye bağlı ilişkiler kurmaktan uygun olmayan eylemlere, yanlış hedef seçmelere kadar devrime zarar verici birçok uygulamaya tanık olundu. Başta Salih Ceylan yoldaş olmak üzere Partinin değerli militanlarının bir kargaşa ortamında şehit edilmeleri de bu nedenden kaynaklanmaktadır. Aynı şekilde, reformist ideolojisine ve birçok pratik saldırılarına rağmen, Özgürlük Yolu'nun –şimdiki PSKT– o diline çok doladığı Mustafa Çamlıbel'in öldürülmesi olayı, PKK'ye karşı düşmanlığın esas malzemesi haline getirdikleri bu olay da, utanmadan dayattıkları gibi,Patimizin kararıyla değildir, yerel ve karşı olduğumuz ve daha

Devamı Syf: 23'te